

G

N° 67

JANVIER
1996

ORTHODOXIE

BULLETIN DES
VRAIS CHRÉTIENS ORTHODOXES
SOUS LA JURIDICTION DE
S. B. MONSEIGNEUR ANDRÉ
ARCHEvêQUE D'ATHÈNES ET
PRIMAT DE TOUTE LA GRÈCE

SOMMAIRE

p. 2 : Éditorial
 p. 4 : Homélie de la Nativité
 p. 6 : «Guerre du crucifix» en Bavière
 p. 7 : Le calendrier de l'Église (suite)
 p. 14 : La vénération des saints
 p. 15 : Recette carême : Hoummos
 p. 16 : Les trois startsy
p. 23 : Sur la vie ascétique
 p. 24 : Comment Dieu a créé le monde
 p. 27 : Les sept jours de la création

Commission Paritaire : N° 64064

SUR LA VIE ASCÉTIQUE

L'un des principes fondamentaux sur lesquels s'appuie la croyance chrétienne est le sacrifice de Celui qui est le seul Être sans péché, pour effacer les péchés du monde entier. C'est ce dogme qui est la base de la vie ascétique des moines qui sont appelés à servir Dieu. Dès le commencement du christianisme il y a eu des anachorètes qui avaient renoncé à la vie sociale et se sont adonnés à la pénitence dans les déserts de Thébaïde, et ailleurs, pour se soumettre entièrement aux épreuves du renoncement et de la solitude, en échappant ainsi aux tentations d'un monde versatile. Dans leur retraite, ces âmes assoiffées de vérité luttaien sans cesse, afin de mourir au monde et à la chair et ne plus vivre que pour Dieu.

Seuls, ces ermites priaient et méditaient continuellement sur la vie qui passe, sur la mort et l'éternité. Se purifiant de leurs péchés, ils se dressèrent, peu à peu, vers les plus hauts sommets de la vie contemplative, en préférant, tel l'apôtre Paul, être répudiés de leurs semblables dans le monde. Chaque jour ils portèrent leur croix, se sacrifiant à l'image du Fils de Dieu. Vite leur nombre augmentait et le désert commençait à fleurir. L'époque des martyrs fut ainsi supplantée par la vie ascétique des moines, une autre forme de martyr.

Le grand Basile alla lui-même au désert voir ces anachorètes et ensuite il rédigea la règle monastique qui est encore en vigueur dans l'Église orthodoxe.

De même, l'Orthodoxie n'a connu, jusqu'à aujourd'hui, que cette vie monastique, adonné à la prière et l'ascèse, et elle ignore les ordres religieux spécifiés dans tel ou tel activité. D'ailleurs, en Occident cet idéal ne fut abandonné qu'à partir du 11e siècle, c'est-à-dire après le schisme, pour mettre l'accent, non plus sur la prière et l'ascèse, mais sur des œuvres charitables, sociales, éducatives ou autre.

Fidèles à l'idéal et la conduite des premiers moines, les moines d'aujourd'hui s'efforcent de réaliser l'idéal d'autrefois qui est toujours en vigueur — une vie de prière, de pénitence et d'ascèse, loin du monde, dans la solitude et le silence.

père Olivian Bindiu

HISTORIAS

• REVISTĂ DE CULTURĂ •
SIMPOL AL SPIRITALITĂȚII
ROMÂNIOR DE PRETUTINDENI

• An II • Nr. 1 (13) • Ianuarie 1996 •

Biserica - moștenire artistică și religioasă lăcaș divin cu funcție văzută și nevăzută.

Deslăunând peste veacuri rostul minunat al așezământului de mânătire, care este biserică, un scriitor din epoca apostolică îl vedea ca pe o lucrare vie și plină de taină, în care preotii și credincioșii sunt prinși cu înfrigurare, fiecare după slujbă și după puteri la ridicarea unui locaș al Celui preaințat. Locașul divin are funcție dublă: văzută și nevăzută, după invățătura dezvoltată mai ales de Sfintii Părinți capadocieni. "Transcendentul care coboară" după cum bine a definit Lucian Blaga specificul ortodoxiei răsăritene este foarte bine surprins și în bisericiile românești. Astfel, fermecătoarele noastre biserici vechi de lemn, chiar dacă prin stilul lor viguros aduce ceva din linia bradului de la munte, iar cele de la săs prelau caracteristicile bazilicale, prin influența lor bizantină din Iconografie și prin ingeniozitatea sufletului românesc, se definesc ca niște capodopere originale ale poporului nostru.

Lăcașurile de cult care s-au păstrat din împurile străvechi prezintă pentru noi o importanță deosebită prin arhitectură, pictura și obiectele vechi din ele, putând fi considerate adevarătate monumente istorice, artistice și culturale, pe care avem datoria să le întreținem și să le ocrotim ca pe niște valori inestimabile, definitorii, ale spiritului nostru artistic românesc. Pentru prețuirea și valorificarea lor sunt chemați în primul rând slujitorii Sfintelor Altare credincioșii și toți bunii români și cetățeni.

Pe plan juridic ocrotirea acestor edificii religioase monumentale a fost reglementată prin legi, decrete, decizii, circulare și alte nenumărate acte, abia în ultimii o sută de ani, timp în care conceptul întreținerii, conservării, restaurării și valorificării lor a evoluat treptat culminând prin elaborarea unei legi specializate cu ocrotirea patrimoniului cultural național - Legea 63/1974.

Această Lege a desăvârșit întregul sistem de lucru administrativ și practic a largit enorm numărul reparațiilor și restaurărilor la toate genurile de monumente religioase de pe întreg cuprinsul țării.

La măreață lucrare de ocrotire a operelor monumentale românești î-l au parte o întreagă pleiadă de oameni specializați fără de care operele înalțărilor nu ar putea fi scoase la lumină.

Pentru a nu se mai cădea în greșelile veacului trecut când datorită unor concepții greșite s-au dărămat și reconstruit, ori s-a schimbat cu totul înălțarea unor monumente, azi prim scăllile de restaurare și conservare a monumentelor, se pregătesc oameni capabili care să se concentreze în lucrările de restaurare, îndeosebi asupra menținerii formelor originale și a păstrării spiritului specific fiecarui monument. Astfel, prețuind cu toată elvia și dragostea pe înălțării noștri ca pe unii care au stiut cucerii azi, după atâta vacuri prin moștenirea lor artistică și religioasă, o lume întreagă, se cade ca noi să păstrăm cu sfîrșenie și să sporim talanții dați nouă spre chivenisirea sfintelor lăcașuri ale Domnului.

OCTAVIAN POP

Viața spirituală

DE ZIUA TA

Mamei mele Maria

*De ziua ta, eu mult aș vrea
Să fiu coborător din stea,
Să pot veni până la tine,
Lumină să-ți aduc cinstire!*

*Să-ți măngâi sufletul, cel care
A bîruit durerea mare
Și-a suspinat cu demnitate,
Lovit și frânt pe nedreptate!*

*Să te ajut, că porți în spate
Crucea durerii neschimbate
De la Iisus, până la tine,
Urcând Golgota, prin suspine!*

*Să-ți dau tăria de-a renaște
Uitând necazuri și năpasta,
Să picur stropii de iubire
De ziua ta, mamă, dar de la mine!*

OCTAVIAN POP

ALTE VREMURI

*Alte vremuri o să vănă
Alți călugări mai modești
și-o stea unde eu stat-am
La Mănăstirea Românești.*

*Alți frați cu ascultarea
Vor petrece-n acest schit.
Alți părinti aici sluji-vor
Cum eu poate n-am slujit.*

*Alte mâini curate-n noapte
Spre cer se vor înălța
Cerând pururea iertare,
De la cel ce-o poate da.*

*Alte sfinte nevoi
Ascunse-n mănăstire vor fi.
Alte mâini o să aprindă.
În biserică făcii.*

*Alți monahi și alte timpuri
Vor veni, dar vor și trece
Însă-n urmă va rămâne
Cimitirul mic și rece.*

*Toți acolo vor încape,
Lerieri sau nevoitorii.
Rugători de zi și noapte
Acoperiți de cer și nori.*

*Până la urmă va rămâne,
O bucată de pământ
Cu morțintele curate,
Și cu crucile tăcând.*

OLIVIAN POP

ARĂTAREA DOMNULUI

După ce am prăzmuit cu totii Nașterea Domnului nostru, Iisus Hristos, închinându-se celui născut în peșteră, preaslăvindu-l cu îngerii și cu păstorii, prăzmuit acum și arătarea lui între oameni. Aceasta s-a întâmplat în zilele împărățului Tiberiu, în al cincisprezecelea an al domniei lui. Atunci, la râul Iordanului se aduna multime de oameni din toate stările sociale, iar pe malul râului, un om îmbrăcat în haine din păr de cămilă, învăță și zicea: "Pocaiți-vă că s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu!" Acest om a fost Ioan Botezătorul.

Multime mare de oameni din Iudeea, Galileea și Samaria au ieșit la Iordan, ca să asculte învățăturile lui. În semnul curățirii de păcate mulți se botează în apa Iordanului, însemnând, că precum apa curățește trupul de orice murdărie, așa și mila lui Dumnezeu curățește sufletul de păcate.

Oamenii știau că în curând va veni Hristos și unii credeau că acesta este Ioan. L-au și întrebat: nu cumva este el Hristos? Ioan însă le răspundea: Nu, sunt eu Hristos! Altul este Hristos. Va veni în curând și El, ca să aprindă lumina care luminează în întuneric. El este mai tare decât mine, iar eu nu sunt vrednic nici să dezleg curelele încâlțămintelor lui!

Iisus era atunci de treizeci de ani. Socotind că a sosit vremea să-și înceapă dumnezeiasca propovăduire să dus și el la râul Iordanului, ca să primească botezul de la Ioan. El nu a avut nici un păcat și prin urmare nu ar fi avut trebuință să se boteze. Dar după cum știm, El a venit în lume, ca să curățească pe toți muritorii de păcat și să-i mantuiască. El a luat asupra sa păcatele lumii întregi și pentru păcatele lumii întregi, s-a dus să se boteze. Știind că Iisus nu are păcate, Ioan nu a vrut să-l boteze. Și îi zicea: "Eu ar trebui să mă botez de la Tine și Tu vîi la

mine!" Iisus i-a răspuns: "Lasă acum, că trebuie să împlinim toată dreptatea!"

Cei dintâi oameni au păcătuit și prin păcatul lor au vătămat pe Dumnezeu cel bun și nemarginat. Nici odată omul nu ar fi putut numai cu puterea lui să plătească prețul acestui păcat. De aceea, Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om, ca să plătească prețul păcatului, să împace pe om cu Dumnezeu, împlinind astfel toată dreptatea.

Ioan atunci l-a lovit, ca și pe ceilalți oameni. Iisus a ieșit din apă și atunci dintr-o dată s-au deschis cerurile. Duhul lui Dumnezeu s-a coborât în chip de porumb și zbura deasupra capului lui Iisus.

Porumbelul, după cum știm e cel mai curat dintre păsări. Duhul lui Dumnezeu a luat chipul porumbelului însemnând curățirea de păcate care s-a săvârșit în apa Iordanului.

În cer s-a auzit glas: "Acesta este fiul meu cel iubit, întru carele bine am voit!"

A fost glasul lui Dumnezeu, care în acest chip a mărturisit că cel ce s-a bozezat în apa Iordanului este Mântuitorul pe care îl așteaptă toate popoarele. Este Fiul cel iubit și unul născut al lui Dumnezeu.

Această minunată întâmplare o sărbătorim în fiecare an pe 6 ianuarie și ea se mai numește în "Epifanie" adică arătare.

Așadar, să rugăm pe milostivul Dumnezeu, să se arate și sufletelor noastre, să le săfiească și să le mantuiască.

Protosinghel OLIVIAN POP - Rodna

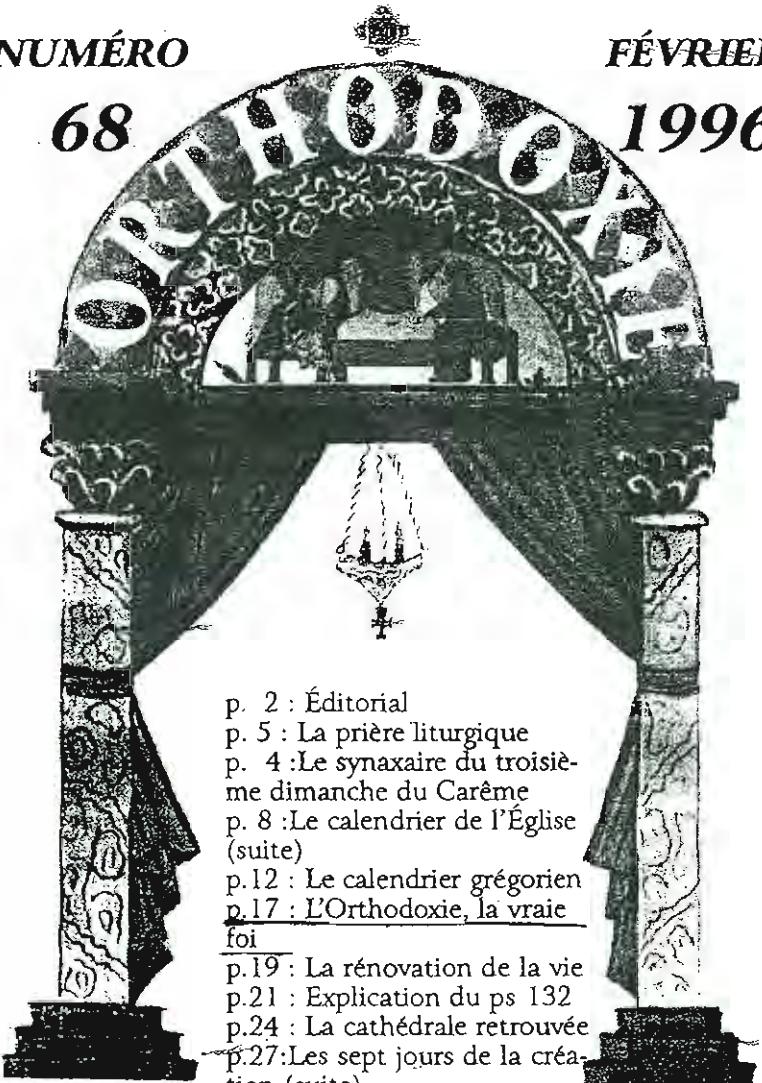
BULLETIN DES VRAIS CHRÉTIENS ORTHODOXES SOUS LA JURIDICTION
DE S.B. MONSEIGNEUR ANDRÉ ARCHEVÈQUE D'ATHÈNES ET
PRIMAT DE TOUTE LA GRÈCE

NUMÉRO

FÉVRIER

68

1996

- p. 2 : Éditorial
- p. 5 : La prière liturgique
- p. 4 : Le synaxaire du troisième dimanche du Carême
- p. 8 : Le calendrier de l'Église (suite)
- p. 12 : Le calendrier grégorien
- p. 17 : L'Orthodoxie, la vraie foi
- p. 19 : La rénovation de la vie
- p. 21 : Explication du ps 132
- p. 24 : La cathédrale retrouvée
- p. 27 : Les sept jours de la création (suite)

Commission paritaire : numéro 64064

L'ORTHODOXIE, LA VRAIE FOI

L'Orthodoxie est un filtre puissant par lequel l'homme et la nature se purifient de la scorie du péché et s'éclairent pour se parfaire. L'Orthodoxie est l'expression réelle et la plus appropriée, la plus profonde et vitale de la spiritualité, qui est par essence chrétienne.

Dans l'Orthodoxie, il existe une communion des saints. La pure vierge Marie, qui a été choisie pour porter le Fils de Dieu, est «plus glorieuse que les séraphins», et nous devons la vénérer. Aux saints qui intercèdent pour nous devant le Seigneur, nous témoignons des sentiments de respect et de reconnaissance.

Parmi les trésors de l'Orthodoxie, le culte divin orthodoxe tient un rôle important. Par sa beauté et sa diversité, celui-ci est unique dans la chrétienté. C'est la manifestation de la beauté spirituelle dans sa plénitude. Pendant le déroulement du culte divin, les croyants vivent réellement les événements de la vie terrestre du Sauveur. Chaque année, il atteint son apogée au moment de la fête de la résurrection divine, pendant laquelle il répand sur les chrétiens les rayons de la lumière, de la vie et de la joie du printemps éternel.

L'édifice merveilleux de l'Orthodoxie est élevé sur le grand fondement de la foi et des préceptes du Christ et sur le zèle et les sacrifices de tous les apôtres. L'Orthodoxie est la réunion de la foi et de l'action religieuse laborieuse du saint apôtre Pierre, avec la haute compréhension du saint apôtre Paul et avec l'amour infini du saint apôtre et évangéliste Jean.

L'Orthodoxie est la nouvelle vie en Christ. L'Orthodoxie est la Vérité, le Bien et la Beauté révélées de Jésus Christ et de ses disciples et fixés par les conciles œcuméniques.

L'Orthodoxie, c'est la vie dans la Grâce du Christ qui nous purifie tel un

feu mystérieux et nous élève sur les sommets de la sainteté et de la vertu. Elle est la personnification continue du Verbe et de son sacrifice permanent pour notre régénération; la réunion de ceux d'en bas avec ceux d'en haut ainsi que notre aspiration incessante à la réalisation de notre ressemblance à Dieu.

L'Orthodoxie est l'empire divin des idées, l'image du monde angélique, c'est un ciel de Grâce.

L'Orthodoxie est l'Église de l'amour pour les hommes qu'elle considère comme frères, sans tenir compte de leur race, langue ou nation. Elle repousse la haine, l'intolérance, le chauvinisme national ou religieux, conformément aux saintes Écritures qui disent : «Si vous pardonnez aux hommes leurs offenses, votre Père céleste vous pardonnera aussi» (Mt 6,14).

L'Orthodoxie propage la justice et la liberté des hommes et des peuples, en luttant contre l'oppression de l'homme par l'homme.

L'Orthodoxie est l'Église de la paix. La paix est l'idéal de notre vie chrétienne et le meilleur climat où peut se développer un avenir heureux pour tous. C'est pour cela qu'elle condamne tout désordre et toute destruction.

Père Olivian Bindu

hel iopolis

• REVISTĂ DE CULTURĂ •
SIMBOL AL SPIRITUALITĂȚII
ROMÂNIILOR DE PRETUTINDENI

• An II • Nr. 2 (14) • FEBRUARIE 1996 •

ÎN CASA TA

de OCTAVIAN POP

*În casa Ta, O, Doamne,
De mult eu Te aştept
Rugându-Te din suflet
Ajută-mă să mă îndrept!

Numără-mi, Doamne, paşii,
Ca să ştii cât Te iubesc
Şi Dă-mi aripi la gânduri
Ca întotdeauna să Te slăvesc.

Priveşte-mi umilinţa
Răbdarea şi nevoia
Trimite-mi în suflet bucuria,
În dar, de-Ti esle voia!*

In the Gleam of the Candle

by Octavian Pop
English version by Ana Zlăbuț

*Under Your holy icon
Is the alighted candle
And its pale gleam
Is lighting You, Holy.

I see You so well
I feel You so deep
And truly You are with me
And I whisper smiling.

I'm glad that from heaven
You always descend
At prayer time
At good and at bad.

Be always with me
Any time I want You
You are the Life for me.
A dream of heavenly paradise.*

ANHEL DUMBRĂVEANU

DRAGOSTE ȘI IARNĂ

Anghel
Dumbrăveanu,
Dragoste și iarnă,
Editura Helicon,
Timișoara, 1995, p.
120.

Versiunea
românească a fost
tradusă în LOVE
AND WINTER de
Adam J. Sorkin și
Irina Grigorescu
Pană, The Edwin
Mellen Press, 1992.

Volum de versuri astfel aranjate, orânduirea materialului, urmat de frumusețea și parfumul buchetului celor 90 de poezii ale lui Anghel Dumbrăveanu, selectate din volumele de poezii, confruntați și traduse și în alte limbi, conferă mereu prosperitate, farmec, loc și timp pentru meditație.

Cele 90 de poezii sunt tot atâtea atenționări-inspirații de idei salvatoare în fond, alergări după găsirea soluției, când nu ești sigur că o poți găsi, dacă ideea este adevarat ascuns, dacă a eşuat, dacă există, dacă a dat impuls.

Poezia lui Anghel Dumbrăveanu, adorator al soarelui, al anotimpurilor, impletește lumea reală cu cea fictivă.
*"Pleacă mereu cova din zilele mele
Să sunt mereu mai singur printre lucruri
Aici în jinutul tăcerii. Ieri mai eram
Un câmp amețit de semințe, râsul tău
S-auzea cu soare prin vâile mete de ceajă
Unde n-a intrat nimic nicicând
Acum, că ai plecat și tu din spațiile reci,
Mă uit cum scade lumina agonic pe ape
Lăsând presimțirile serii pe unde-ai trecut".*

(Tristia - pag. 27)

Poetul încadrează în zborul imaginajiei sale triada - mare - vis - femeie - dominată de satisfacția specific umană, superioară, mobilul tuturor acelor de creație - dragostea - bucuria triumfului - realizări, stărnește permanente curiozități în grăunțele descoperirii. Locurile de refugiu ale poetului sunt: timpul, delta, golful, marea, câmpul, încadrate toate parcă în inima poetului plină de cămăruțe, lăcașuri - mii și mii de femei - principiul vital al lumii.
*"Rămânem aici să-nvățăm semnele vremii
Să să plecăm pe drumul magilor la ceasul știut
Ce amurg, lumea mea, cе amurg sidefiu,
Să marea ce singură, și cântecul slurzului
Ce adevarat se aude în ceajă".*

(pag. 7 - Cântecul slurzului)

Poezia lui Anghel Dumbrăveanu se remarcă prin multitudinea de imagini vizuale, auditive, factile și motrice. Dau clopoții sunet și culoare, conferind ampoloarea trăirilor poetice

*"Fața de sare a omului, într-un acvariu.
E un tunel lăță ieșire și
Mîscările galbene. Ai vrea
Să tragi cu pușca în stupidele lucruri"*

(Fața de sare" - pag. 16)

Versurile stau sub semnul timpului și al misterului străbătut de adânci prefaceri
*"Am vrut să te chem,
peste tot ce știam că există.
Suntem pe-o altă steară, îmi spunean,
unde focuim numai noi..."*

(Altă lumină" - pag. 50)

Poezia luată în parte spune mai mult decât ceea ce pare a spune "Am spus: pre-tutindeni se văd izvoare și taine! Ezitarea mea e bucuria" (pag. 59 - Fenomenul Tânără); rostirea elegantă, timbrul foarte cunoscut, integrarea cosmică, la care se adaugă sonorizarea altor mesaje de neliniști și indoieri. "Sunt cel mai ușat dintre voi (pag. 112); "Mă aflu în aceeași câmpie de piatră (pag. 105); "Unde te-ai retras să mă măngâi?" (pag. 104); "Un țipăt enorm sfâșie lumea" (pag. 67); "Sunt o lume de nevoi... Sub care ascult drumul ce te apropie" (pag. 67).

Preot OCTAVIAN POP

DESCOPERIRI

*Tu vrei să-ți zăvorești iubirea
De căte ori te simți iubit,
Dar nu totdeauna ţi-e menirea
Să reușești, la tot ce-i sfînt!*

*De mult la tine-am poposit,
La ușa ta, și-n prag cu teamă
Te-am ascultat și te-am privit,
În suflare ascuzând o taină.*

*E taina slănită a iubirii...
Ce-a răsărit cum te-am privit.
Încercând, cu simțul firii,
Să nu-ți cer, ce nu merit.*

*Dar, ea, iubirea biruiește
Stergind urme, de peceți
Să-ți dă, puterea de-a renăște
Lumină sfântă a noii vieți.*

OLIVIAN POP

LISSEN, OH, LORD!

by Octavian Pop
English version
by Ana Zlăbuț

Listen, Oh, Lord to my prayer
And lift me up to You
You are Light in my life
That's why I come to You.

Hold out Your holy arm
And Your boundless mercy
I am a man from the earth
Humble, worshipping.

You lifted me up when I fell
And I saw You very well
That's why I want so much
To be always with me.

To tell that You protect me
With Your great love
To touch You, to talk to You
To hear Your calling.

Prin studiul dreptului bisericesc

Incepurile ocrotirii monumentelor istorice în ţara noastră

O primă încercare de organizare a protecției monumentelor a avut loc în 1859 când la inițiativa lui Alexandru Golescu, ministrul Cultelor în Țara Românească, s-a format o comisie "pentru cunoașterea și studierea monumentelor bisericești ale țării", din care au făcut parte: Alexandru Odobescu, Cezar Bolliac, maiorul D. Papazoglu și Alexandru Peliman. Rezultatul a fost o serie de rapoarte privind mai multe monumente vizitate.

În etapa 1860-1880 se observă un curent de sistematizare și clarificare a ceea ce privește ocrotirea monumentelor istorice. Unul dintre pionierii ideii de conservare și restaurare a patrimoniului istoric îl are Grigore Tocilescu care insistă asupra nevoii de "căutări minuțioase" generale axate pe cercetări documentare foarte laborioase având în vedere mai mult latura teoretică a studierii monumentelor.

Practicienii însă susțin că lucrarea în sinteza să trebue să aibă referiri directe la monument deci mai mult lucru de teren apelându-se la arhitecți și pictori prișcopuți. Dintre aceștia Nicolae Gabrilescu spunea:

"... într-o clădire istorică nu admirăm numai formele materiale ci admirăm poate mai mult amintirea unui om ilustru, a unei epoci strălucite sau valbarea sa pentru istoria artei...",

G. Sterian spune în 1890:

"... e o mare nenorocire de a falsifica autenticitatea unui monument este o adevărată crimă de a-l distruge pentru a-l reproduce în chip mincinos...",

M. Kogălniceanu afirma:

"... a restaura va să zică a reintemeia ce a fost..." spune foarte lapidar dar în consens cu Gabrilescu care susține că:

"...dezinteresarea rupe firul dintre trecut și noiunile care nu au viitor fără dragoste trecutului și fără cunoașterea imprejurărilor care leagă existența lor..."

Referitor la restaurarea G. Stein spune:

"... a restaura un monument degradat este a păstra din acel monument tot ce se poate păstra, fără a ne atinge de părți; este a restabili întocmai aşa cum au trebuit să fie după terminarea lor completă..." Deci cât privește completările aduse monumentelor teoria avansată este revelatoare: "... de a lăsa cu hașurare aparentă porțiunea adăugată, ca să poată deosebi cu înlesnire de părțile vechi ale clădirii.

Scoala lui Viollet le Duc - axa pe latura artistică, pe când la noi curentul critic accentua latura științifică a restaurărilor. Căocnirea celor două curente este vizibilă și la noi, când ultimul curent condus de Sterian a luat atitudine hotărâtă chiar violentă uneori, ca în 1890 în carteau "Restaurarea monumentelor istorice în străinătate și la noi". Aceste teorii sunt expuse în volumul manual "Restaurarea monumentelor istorice 1865-1890" etalonul vremii. Este un document ce arată: teoriile, greutățile cu care se confruntau ei, forțele antrenante și oamenii ce vegheau la această operație: Al. Orăscu, Christian Tell, K. Stanc, V. Boerescu, N. Crețulescu, Al. Odobescu, I. Berindei, D. Bolintineanu, Th. Aman, T. Maiorescu, I. Slavici.

Deci experiența destul de succintă de aproape 50 de ani a acestor oameni a dus la cernerea acestor teorii, care va culmina cu protestul împotriva "arhitecților străini" Scholater și Nouy și au dus la inițiativa de ordin juristicional.

În 1864 printr-un "Regulament pentru Muzeul de Antichități" s-a încercat reglementarea situației înființându-se un Comitet arheologic, condus de generalul N. Mavros având printre alte sarcini și aceea de a asigura "buna stare a monumentelor naționale de orice natură precum și a lor nealterare și restaurare". Rezultatul a fost o stimulare a cercetărilor arheologice și înființarea Muzeului național de antichități prin donațiile generalului Mavros.

În 1874 B. Boerescu ministrul Cultelor și Instituțiilor Publice, pe baza unui Proiect de lege din 1871 a propus aprobarea unui "Regulament asupra Comisiunii Monumentelor Publice" promulgat la data de 6 aprilie. Rezultatul ei a fost înființarea "Comisiei" condusă de Al. Odobescu, ce la recomandarea lui Viollet le Duc a angajat pe arhitectul francez Andre Lecomte du Nouy pentru a-l pune în fruntea unui "Serviciu de restaurare autonom", începând din 1875 până la moartea sa în 1914 el va "restaura" după principii arbitrar și personale, mergând până la dărămarea și reconstruirea în forme noi a o serie de biserici reprezentative pentru trecutul nostru istoric.

Grigore Tocilescu și Spiru Haret secretar general al Ministerului Instrucțiunii, au întocmit un proiect de lege care să ceară "o lege pentru a împiedica pe viitor cel puțin vandalismul.

În 1890 la Senat, C. Exarhul spunea: "... să conservăm și noi mici manifestații ale culturii noastre artistice din trecut și care ne dovedesc că nu suntem născuți de ieri și că suntem datori a continua tradiție și argumenta patrimoniului ce ne-au lăsat strămoșii noștri... n-am trebuit să vă spun că noi am distrus și continuăm să distrugem cu o crudă barbarie, cum să și prolanăm prin

restaurări nesocotite trecutul nostru istoric, religios și artistic..."²³

Grigore Tocilescu și V.A. Urechia amplificând și concretizând teza lansată de Kogălniceanu că: "... un popor lipsit de trecut nu poate avea viitor..." și sub influența legislației germană și italiană, redactează un Proiect de lege care la propunerea lui Take Ionescu v-a devenit Legea conservării și restaurării monumentelor publice (promulgată la 17 noiembrie 1892 în Monitorul Oficial nr. 187 din 24 noiembrie/6 decembrie pag. 5490-5492 ce cuprinde și Legea pentru descoperirea monumentelor istorice). Un an mai târziu în 1893 apare și Regulamentul de aplicare al acestei legi. Momentul este bine ales, ministru al Cultelor fiind Spiru Haret care susține și se identifică cu această lege.²⁴

Preot OCTAVIAN POP
(Conservarea, restaurarea și întreținerea bisericii - monument istoric)

SEÂNTA SCRIPTRĂ POVISTITĂ

DUMNEZEU A CREAT CERUL, PÂMÂNTUL ȘI LUMEA

La început era întuneric și peste tot noaptea absolută. Nimic și nimeni nu exista cu excepția lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu era plin de dragoste și de tandrețe. Din această cauză, El a hotărât să creeze lumea și a creat-o în 6 zile.

În primul rând El a creat cerul și pământul. Apoi Dumnezeu a zis:

- Să fie lumină! și a fost lumină. Din acest moment, au fost mereu anumite ore de lumină și anumite ore de întuneric. Lumina EI a numit-o zi, și întunericul noapte.

În ziua a doua El a creat minunatul firmament.

În ziua a treia, Dumnezeu ordonă apelcă să se retragă din anumite locuri și atunci a apărut pământul. Acolo unde apele s-au adunat, se găsesc marea și râurile și acolo de unde apele s-au retras și solul a secat, se găsește acum pământul.

Dumnezeu văzând că așa era bine a zis: "Pământul să producă iarbă, flori, arbori și fructe; și au fost din toate acestea". În ziua a patra, Dumnezeu a pus la loc mariile astre ale cerului: soarele pentru a lumina ziua; luna și stelele pentru a străluci noaptea. Ajutate de căldura și lumină soarelui, plantele au început să crească.

Apoi, în ziua a cincea, Dumnezeu a început să creeze ființele cele vii. El a vorbit și marea s-a umplut de pești de toate soiurile. În păduri numeroase și minunate păsări de toate mărimele au început să zboare din loc în loc și să ciripească.

Apoi Dumnezeu a zis: animalele și vitele să apară la suprafața pământului și aceasta a fost în ziua a sasea.

Toate lucrurile pământului erau foarte frumoase, dar nu era nimeni să se bucure de această frumusețe. De aceea Dumnezeu a zis: Eu voi face omul după chipul și asemănarea noastră. Eu îi voi da judecată pentru a găndi și o inimă pentru a iubi.

Când Dumnezeu a creat cerul, pământul și toate lucrurile care le populează. El a vorbit și totul s-a înfăptuit prin cuvântul Său. Singur, omul a fost creat în mod diferit. Dumnezeu a luat un pic de țărână și a făcut trupul omului. Apoi El a suflat în gura creației sale și i-a dat viață. Acesta a fost primul om și Dumnezeu l-a numit Adam.

Adam, cu toate acestea, nu putea să fie foarte fericit singur în această lume prea complicată. El avea mare nevoie și de un ajutor. În timp ce Adam dormea Dumnezeu a scos o coastă din trupul său și a făcut din ea

femeie. Această primă femeie a primit numele de Eva.

Adam și Eva sunt primii părinți ai oamenilor din lumea întreagă.

Astfel, în sase zile Domnul a terminat crearea lumii. A șaptea zi, S-a odihnit și ziua aceasta El a binecuvântat-o și a sănătățit-o, ea fiind ză de odihnă pentru creațini.

PĂRINTII NOȘTRI ADAM ȘI EVA

Adam și Eva au fost foarte fericiti. Dumnezeu avea grija de ei așa cum părinții noștri au grija de noi și chiar mai mult.

Mai înțări, El i-a așezat într-o grădină minunată. Această grădină s-a numit Eden. Se vedea peste tot copaci umbroși și flori frumoase. Tot felul de animale alergau deici colo. Păsări multicolore zburau din copac în copac și umpleau raiul cu cântecele lor. Un mare râu limpede traversa grădină, dând viață tuturor lucrurilor.

Adam și Eva erau fericiti în această magnifică grădină, ei posedau totul. Dar fericirea lor era și mai mare, pentru că trăiau lângă Dumnezeu.

Dumnezeu, totuși, a vrut să pună la încercare pe Adam și Eva pentru a vedea în ce măsură apreciază ei dragostea sa și grija pe care El o are pentru ei. Într-o zi Dumnezeu le spune:

- Toți pomii din grădina Edenului sunt ai voștrii. Dar, în centrul grădinii se găsește un pom care se numește "pomul cunoașterii binelui și al răului". Eu vă interzic să atingeți pom, voi veți fi pedepsiți și veți mori.

Cățiva timp, Adam și Eva au făcut ceea ce le-a poruncit Dumnezeu, ei nu vrăiau să fie neascultători. și aceasta nu era foarte greu! El aveau atâta lucru!

Dar diavolul hotărâse să-i facă să nu asculte pe Dumnezeu. și într-o zi când Eva era așezată la rădăcina pomului, el a luat forma unui șarpe și a înaintat spre ea zicând:

de: OLIVIAN BINDIU - POP

- Este într-adevăr supărător că Dumnezeu nu vă permite să mâncați fructele delicioase ale acestei grădini!

- Tu gresiești, îi spune Eva. Noi putem să mâncaăm toate fructele pe care le vrem. Numai fructul acestui pom noi nu trebuie să-l mâncaăm. Dacă noi o vom face, vom mori.

- Nu este adevarat, spune diavolu! Voi nu veți mori, dar veți deveni asemenea lui Dumnezeu. Veți avea atâta putere și înțelepciune încât nu veți mai avea nevoie de nimere. De ce nu gustați unul din aceste fructe?

Fără să se gândească că șarpele o înșeală, Eva culege un fruct din pom. Ea îl mânâncă. Apoi ea a cules alt fruct și îl dă lui Adam. El înmânăcă de asemenea. El au făcut ceea ce Dumnezeu le-a interzis cu strictele!

Acum, ei știau că nu l-au ascultat pe Domnul. El realizau că au păcatul acționând împotriva Voinei lui Dumnezeu. Dar era prea târziu. Murind de rușine și de spaimă, ai au încercat să se ascundă.

- Unde v-ai ascuns? întrebă Dumnezeu. Nu ați mâncat fructul pe care Eu am interzis să-l mâncați?

- Eva mi l-a dat, a răspuns Adam.

- Șarpele m-a sedus și eu am mâncat, adăugă Eva.

Dumnezeu a fost foarte mânhit pentru ceea ce s-a întâmplat. Dar bărbatul și femeia nu aveau scuză ei trebuiau să fie pedepsiți.

- Eva, spune Dumnezeu, tu vei naște în durere și tu vei fi supusă bărbatului tău.

- Și tu, Adam, vei lucra din greu pentru a trăi. Iți vei căștiga hrana ta și pe cea a familiei cu sudoarea frunții tale. Voi nu mai puteți continua să trăjiți în paradis. Voi trebuie să-l părăsiți imediat.

Un înger i-a condus în afara grădinii Eden. El a stat în picioare în fața intrării, cu o sabie de foc în mână, pentru a păzi intrarea.

Din acest moment, Adam și Eva au devenit foarte nefericiți. Păcatul lor era foarte grav. Si cum ei au fost primii părinți ai tuturor locuitorilor pământului, toți oamenii au moștenit păcatul lor. Acest păcat a fost numit "păcatul original" (păcatul strămoșesc).

Cu toate acestea, Dumnezeu nu a incetat să lubească pe Adam și Eva. Planul său era să le deschidă din nou porțile raiului. El i-a lăsat să speră că vor deveni fericiti într-o zi.

Cât despre diavol, pentru păcateleala sa, Dumnezeu pronunță asupra lui următoarea sentință:

- Tu te vei tări pe burta ta și vei mânca pământ loată viață. Fiul femeiei pe care ai înșelet-o își va strivî capul.

Pe cât de nefericiți erau, Adam și Eva, iată că primiră astfel marea speranță că unul din urmașii lor va sfârâma, într-o zi capul șarpei și va deschide din nou porțile paradisului pierdut.

- va urma -

Viața spirituală

ZIUA ÎNTÂMPINĂRII DOMNULUI

În temeietorul vestilei biblioteci alexandriene, regele Ptolomeu a hotărât să traducă cărțile Vechiului Testament din limba ebraică în cea greacă.

Spre realizarea acestui scop și-a ales 72 de bărbați înțelepți, care știau bine ambele limbi.

După tradiția Bisericii noastre, între acești bărbați plini de înțelepciune a fost și Dreptul Simeon. Astfel lucrând la traducerea cărții profetului Isaia, a ajuns până la locul profetic unde se spune: "Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor cheme numele lui Emanuel" (Isaia VII, 14) și s-a îndoit. După un timp de gândire a vrut să steargă locul aceea, ca ceva de necrezut.

Însă iată, a apărut Îngerul Domnului, care prințându-l de mâna I-a oprit, spunându-i să credă în ceea ce este scris, căci ochii săi vor vedea împlinirea acestei proorocii.

Dreptul Simeon a renunțat la intenția sa de mai înainte și aștepta realizarea cuvintelor profetului Isaia.

În sfârșit ziua mult așteptată a sosit. Iisus Hristos s-a născut îndeplinind legea au luat două turturtele și au venit cu pruncul în brațe la Biserică.

În același timp și Dreptul Simeon, fiind condus de Duhul Sfânt, a ajuns acolo, unde, luând în brațe pe dumnezeiescul prunc, a rostit mărturisirea sa: "Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gălit-o înaintea feței tuturor popoarelor. Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel" (Luca II, 29-32).

Astfel proorocia lui Isaia s-a împlinit; cuvintele ingerului s-au realizat și Dreptul Simeon a văzut și a întâmpinat pe cel născut din Fecioara Maria. De aceea și sărbătoarea de astăzi se numește întâmpinarea Domnului.

Învățatura credinței noastre cuprinde în sine multe părți mai presus de puterea de înțelegere a minții. Să nu ne îndoim. Așa ne învață Biserica: să credem.

Cele nepătrunse nu putem să le pătrundem, dar nu avem nici nevoie pentru aceasta. Nu vom aștepta, nici apariția tainică a unui inger, ca să ne lămurească și să ne explice ceea ce nu am putut să înțelegem. Noi avem pe ingerul nostru, Sfânta Biserică, care ne îndrumă și ne povătuiește.

Dreptul Simeon înaintea sfârșilului său a văzut îndeplinirea celor mai presus de fire și, în care odată a îndrăznit să se îndoiască.

Și nouă în ultimele clipe de viețuire pe acest pământ, ni se deschid ochii și vom cunoaște ceea ce până atunci nu am vrut să știm; ne vom convinge de ceea ce ne-am îndoit.

În clipele de despărțire de tot ceea ce ne-a fost mai drag, ne vom convinge că dincolo de mormânt este altă viață, viață veșnică; atunci vom ști că pe cel păcătos îl așteaptă pedeapsa veșnică, de care în viață pământească nu am avut frică. Atunci vom ști și vom simți că este un judecător nepărtinit, care răsplătește fiecare după faptele lui. Atunci ne vom convinge de toate cele ce ne-a învățat Sfânta Biserică și de care nu am ținut seama. Atunci ni se vor deschide ochii...

Dreptul Simeon înaintea morții sale a văzut mântuirea, noi putem să ne vedem pierzarea, depinde...

Inima dreptului atunci s-a umplut de bucuria măngâierii, iar a noastră poate fi plină de desnădejde. Dreptul Simeon s-a dus cu pace, iar noi vom merge cu întricoșare, așteptând munca veșnică.

Mult indurate Doamne, nu ne lăsa să plecăm de aici împovărați de păcatele noastre cele multe și fără pocăință, ci să ne învrednicești sfârșitului Dreptul Simeon, deschizându-ne acum, ochii să vedem și să ne temem de judecata Ta cea dreaptă.

Să ne ajute, Dumnezeu!

Preot OCTAVIAN POP - Rodna

Cuvânt înainte

După o intensă muncă publicistică, văzând nevoile și împlinind totodată dorințele mai vechi ale bunurilor noștri credincioși, dar și nevoia de a vedea lumina tiparului o Scriptură sau Biblie a Vechiului și Noului Testament povestită am luat inițiativa tipăririi lucrării de față.

Sfânta Scriptură sau Biblia este o adunare de cărți scrise de oameni sfinți, sub influența Duhului Sfânt. Biblie în grecește înseamnă carte. Această carte mai este denumită în popor și Scriptură, ea este cartea cea mai răspândită în lume și este într-adevăr Cartea Cărților.

Cărțile Sfintelor Scripturi au fost scrise într-un răstimp de aproape o mie cinci sute de ani începând cu Moise, "o mie, patru" sute de ani înainte de Hristos și terminând cu Sfântul Ioan Evanghelistul care a scris Apocalipsa.

Sfânta Scriptură este formată din Vechiul Testament care are 39 de cărți și Noul Testament care are 27 de cărți. Cărțile din Sfânta Scriptură sunt adevărate pentru că sunt scrise sub insuflarea Duhului Sfânt; pentru că în cuprinsul Sfintei Scripturi este o mare unitate; și pentru că au o putere de mare prefacere a sufletului omeneșc.

Anunțăm cititorii noștri că vom publica în serial "SFÂNTA SCRIP-TURĂ povestită" din necesitatea cunoașterii reale a Bibliei prezentată și povestită pe înțelesul tuturor de către autor - preot protosinghel OLIVIAN BINDIU (Octavian Pop).
Redacția "HELIOPOLIS"

Cuvântul Testament înseamnă legătura dintre Dumnezeu și om.

Sfânta Scriptură cuprinde cărți care se numesc canon. Cuvântul canon mai înseamnă și sarcina pe care o dă duhovnicul celui care se mărturisește.

În afară de cele 66 de cărți aprobată de Biserică, Sfânta Scriptură mai are și 13 cărți care se numesc și cărți necanonice.

În Noul Testament cărțile se împart în: cărți istorice (cele 4 Evangelii: Matei, Marcu, Luca și Ioan) și Faptele Apostolilor; cărți didactice: 14 Epistole Pauline și 7 Epistole Sobornicești și cărți profetice: Apocalipsa.

Cuvântul Evanghelie foarte des folosit în Biserica noastră înseamnă vesteala cea bună.

Sfânta Scriptură poate fi înțeleasă de către credinciosul cititor: obișnuit, literar, istoric, înaintat duhovnicestă și spiritual. Din cele relatate până aici se poate vedea ce rol însemnat are Sfânta Scriptură a Vechiului și Noului Testament în viața credincioșilor, dar mai ales a tinerelor vîrstăre care acum încep să-l caute pe Dumnezeu și sunt dornici de a cunoaște cât mai multe despre El și învățatura Sa.

La toate slujbele noastre bisericești auzim citirii din Sfânta Scriptură. Când intrăm în Biserică ne facem Sfânta Cruce, ne încinăm și sărutăm Sfânta Evanghelie, iar când ni se citește din ea îngenunchiem. Prin Sfânta Evanghelie și, prin întreaga Sfântă Scriptură ne vorbește în Biserică și este prezent Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, care este cu noi până la sfârșitul veacurilor.

Nădăjdum că "Sfânta Scriptură povestită" va fi un real folos pentru tinerii de toate vîrstele dar și pentru credincioșii care dintr-un motiv sau altul nu pot răsfoi paginile întregii Sfintei Scripturi, mal ales în vremurile de astăzi, când se caută pe toate căile să se distrugă învățătura Bisericii adevărate, strămoșești și Ortodoxe, când și omul este inclinat să creadă orice să de la origine abandonând de multe ori adevărata învățătură a Bisericii și Sfintilor Părinți și de multe ori apucând pe căi greșite.

Suntem totodată încredințați că cei care vor citi lucrarea de față, vor găsi în paginile ei, părți importante din descoperirea făcută de Dumnezeu prin cei aleși și plăcuți Lui și mai ales prin Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul Său, pentru temeiul trăirii noastre creștine.

Călăuziți de Sfânta Biserică să ne apropiem cu pietate de bogăția duhovnicestă a Sfintei Scripturi, să ne hrănim și să ne întărim prin cuvântul adevărului Dumnezeesc spre mântuirea noastră.

Protosinghel Olivian Bindiu

LUMINĂ ȘI SPERANȚĂ

REVISTĂ DE CULTURĂ, OPINIE ȘI INFORMARE A CENTRULUI DE REEDUCARE GĂEȘTI

• ANUL I • NR. 1-2 • MARTIE - APRILIE 1996

CAUT

Unde-ai fost când singurătatea din mine te-a strigat?
Unde-ai fost când purtat de vânt te-am căutat?

N-ai venit să sprijini cerul ce ușor m-acoperea,
Când lumina grea și sobră în fumul ei tăcut mă-nvăluia

Siluete albe împodobile cu aripi căntau înceț un vers
Vocile lor cristaline mă amnețeau din univers.

Acum nopțile-mi par pecete negre, imense, tăcute
Stelele îmi arătă drumul spre mărete porți neștiute

Îngerii căntă într-una din ce în ce mai fare
Pe mine însă tot ce-i în juru-mi mă doare

Adorm legănat de coșmaruri, plâng și visez
Albul e stăpânul pe care ar trebui să-l urmez.

Negrul e aruncat în focul palid de lumânare
Mistuit de chinuri încerc să mor de desperare

Imposibil, căci încă mai caut ceva plin de mister
Banalul mă neliniștește, nu mă face să sper

În răset de clopoțe și clinchet de lacrimi amare
Caut dar degeaba..., totul merge după planul cel mare.

preot Octavian POP

Spovedanie

Eu aș vrea, și nu-ndrăznesc,
Doamne, să-Ti mărturisesc...
Dar mi-e teamă că știi bine
Că Te-am supărat, pe Tine...

Am gresit, și-acum mă doare
N-am văzut iubirea-Ti mare
Și-am crezut că nu mă vezi,
Doamne, poți ca să mă iertă?...

Am ajuns în locul care,
Lacrimi curg de supărare,
Iar căința îmi aduce
Mila Ta, ce-n Rai mă duce

Octavian POP

Omul este educabil, având în sine posibilitatea de a deveni prin aceasta, mai bun sau mai rău, după măsura factorilor care influențează asupra sa. Acest adevăr a fost recunoscut în mod tacit de omenirea înțeleagă, prin faptul că se dă, mai ales copiilor o creștere oarecare.

O astfel de educație a existat în tădeaumă în societatea umană, cunoscută sub denumirea de educație empirică. În momentul în care generatiile mai vechi s-au preocupat de educația sau de instruirea sistematică a tinerilor, cu scopul să îi dea și pe acestora valorile proprii, comunității din care faceau parte, apărându-și interesul.

Omul este educabil într-un anumită limită până la moarte, dar mai ales tineretea oferă terenul prielnic educației.

Trebuie să stiu faptul că în educația religioasă există o autoritate supremă - Dumnezeu - spre care omul va năzui mereu și a cărui voință este concretizată în revelație. Această revelație omul o va primi prin credință, urmând să se conformeze întru toate Legii divine supunându-se prin aceasta autoritatii suprême a lui Dumnezeu. "Pe judecători să nu-i grănesti de râu și pe căpetenia poporului tău să nu o lăusești" (Ieșire XXII, 28).

Hula împotriva lui Dumnezeu și idolatria erau pedepsite în Vechiul Testament cu moartea. Sfânta Scriptură ne spune: "De veți umbila după legile Mele și de veți păzi și împlini poruncile Mele, și voi da ploaie la timp; pământul și pomii își vor da readele lor... Iar de nu Mă veți asculta și de nu veți păzi aceste porunci ale Mele, ... Voi trimite asupra voastră groaza, lingoarea și frigurile, de care vi se vor secătui ochii și vi se va ișova suflarea; veți semăna semințele în zadar și vrăjmasii voștri le vor înânta" (Levitul XXVI, 3-16). Se cere deci o supunere necondiționată față de autoritatea lui Dumnezeu, de care va depinde chiar și bunăstarea cea pământescă a poporului ales, supunere care va izvoriu din frică, ci numai din rubire firească. Mântuitorul, răspunzând odată unei întrebări, a spus că ceea cea mai mare poruncă din Lege aceasta este: "Să iubesti pe Domnul Dumnezeul tău din tot susținut și din tot cugetul tău". Acel care iubește cu adevarat pe Dumnezeu și începe porunciile și se supune lor necondițional, acela a pornit pe drumul desăvârșirii sale.

Prima autoritate educativă pe care omul o întâlnește în viața sa, este cea părintească. De multe ori părinții influențează într-un clip hotărâtor asupra propriilor odrasle. Raportul dintre factorii acestor comunități va izvori dintr-o iubire naturală, instinctivă, săditică de Dumnezeu în inimă omului. Mai presus de iubirea paternă în familia patriarhilor era credința în Dumnezeu. Astfel, Avraam, la cuvântul Domnului nu pregea să-si jertfească propriul său fiu, pe Isac. Aceeași credință tare în Dumnezeu o transmită ea pe cel mai mare bun al vieții lor și urmărilor, care la rândul lor găseau de datorie sfântă și îndreptății spre Dumnezeu, îrcându-și înțocmai ca pe o tortă vie din mâna în mâna credință în Dumnezeu, stăpânul veacurilor. Mântuitorul susține de asemenea că iubirea părintească să nu treacă înaintea iubirii lui Dumnezeu.

Copiii datorăză supunere și respect autoritatii părintestii. "Cinstește pe tatăl și pe mama ta, ca să-l fie bine și să trăiesc ani mulți pe pământul pe care Domnul Dumnezeul tău îl va da te"

(Iesire XX, 12). Exemple de cinste a părinților sunt foarte multe în Sfânta Scriptură. În Vechiul Testament, Iosif, care a ajuns în mari funcții în Egipt nu uită de tatăl său Iacob și nu și astă linștea până când nu reușește să-l aducă la el.

Înteleptul Solomon zice: "Fiu! intelepi binecuvântarea tatălui tău și pe maica lui" (Pilde XV, 20). În Noul Testament un exemplu de cinste și de supunere deosebită față de autoritatea părintească ne oferă Mântuitorul, care rămâne până la 30 de ani supus autoritatii părintestii, iar când era pe Cruce se îngrăjea de Sfânta Sa Mamă, încredințând-o apostolului Său iubit, Ioan. Una împotriva părinților și blestemarea lor în Vechiul Testament era pedepsită cu moartea. Noe blestemă pe fiul său Ham "să fie robul fratilor săi", pentru că văzându-i golicheuna trupului să-a purtat neînincios, răzând de tatăl său David, a avut un sfârșit tragic, rămânând spânzurat de ramurile unui stejar în care i se incurease părul în luga călului, căruia îi datora cinste.

O altă autoritate educativă în viața religioasă, este cea formată de ierarhic pe de o parte și de mireni pe de altă parte. Această dualism de ierarhic sau biserică învățătoarească, și mireni sau biserică ascultătoare, își are originea în învățătură și practica Domnului. Mântuitorul își alege 12 apostoli care să-l fie nu numai ajutători ci și continuatorii operei sale pe pământ. "Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimiți și Eu pe voi" (Ioan XX, 21). La cuvântul lor de propovăduire ai Evangheliei iubirii, nimeni dintre ei sinceri cu adevarat nu va putea rezista, vorbirea lor era simplă, ea a oamenilor simpli, nemăsesugăță, dar avea putere de convingere extraordinară, fiindcă nu învățătura lor o împărtășeau ci pe Domnul și Mântuitorul Iisus Hristos. Aceste învățături simple, lipsite de înțelepciune omenească, s-au dedicat întru-totul lucrului sănătății, răspândind Evanghelia la toată ziua, întrecându-se în râvna lor pentru Domnul. Sfântul Apostol Pavel zice: "Mie să nu-mi fie amă lauda decât în Domnul". Acești oameni simpli, aleși de Domnul, formau cea dintâi ierarhică în biserică creștină, a primului secol. Când se ținea vreo problemă, ce forma obicei de litigiu între creștini și reclamă o soluție conformă cu învățătura lui Hristos, precum și atunci când trebuia să se adopte o practică uniformă în biserică, apostolii se

adunau în sinoade. Așa s-a ținut sinodul Apostolic din Ierusalim în problema iudeilor. Sinoadele Apostolice reprezentau autoritatea supremă în Biserică creștină. Sfinții Apostoli așezau episcopii în diferite centre ale lumii creștine cărora prin actul hirotoniei le transmiteau aceeași putere dată lor de Mântuitorul. Episcopii la rândul lor aveau menirea de a alege preoți prin diferite setări și orase. În acest fel s-au cristalizat primele trepte ale ierarhiei bisericesti. Misunița ierarhiei a fost și va rămâne aceea de a conduce sufletele spre desăvârșire. Această atribuție va fi exercitată atât asupra oamenilor maturi cât și asupra copiilor. Membrii ierarhiei se bucură de o cinste deosebită în fața mirenilor, căci "preotul e solul Domnului". Mântuitorul zice: "Cel ce va asculta pe voi, pe Mine Mă ascultă, și cel ce se leaptă de voi se leaptă de Mine" (Luce X, 16).

Așadar, biserică învățătoarească fiind reprezentanta soliei de mănuire pe pământ, trebuie ascultată cu supunere de mireni și de toți cei ce poartă numele de creștin.

Protosinghel Olivian POP

heliopolis

• REVISTĂ DE CULTURĂ •
SIMBOL AL SPIRITUALITĂȚII
ROMÂNIORI DE PRETUTINDENI

• An II • Nr. 3 (15) • MARTIE 1996 •

DREPT SUCCESORAL

partea a II-a

Caracterele juridice ale transmisiunii succesorale

Aceste caractere juridice ale transmisiunii succesorale sunt:

1) Transmisiunea succesorală pentru cauză de moarte (mortis causa).

Ea se realizează numai la moartea unei persoane fizice, fie moarte fizică constată ori declarată prin holârare judecătoarească.

2). Transmisiunea succesorală universală. Această transmisiune se numește astfel pentru că obiectul transmis îl face întregul patrimoniu lăsat de cel decedat, cu excepția legatului cu titlu particular. La transmiterea moștenirii cu titlu universal, odată cu activul moștenirii se transmit și pasivul.

La moștenirea cu titlu particular, se transmite numai un bun determinat, fără obligația de a participa la cheftuielile pasivului succesoral.

3). Transmiterea succesorală unitară. Arată că întreaga moștenire ce se transmite este guvernată de aceleași norme juridice, fără să se facă deosebiri din punct de vedere al naturii și originii dreptului, ori a drepturilor și obligațiilor din care este format patrimoniul succesoral. De la caracterul unitar al transmisiunii succesorale, legea 319/1944, institue o excepție: soțul supraviețuitor când vine în concurs cu alii moștenitorii decât descedenții săi culege loate mobilele casnice și darurile de nuntă lăsate de soțul decedat. În această situație raportul juridic care reglementează transmiterea este guvernată de codul civil pentru bunurile succesorale și în regim instituit de Legea 319/1944 aplicat numai acestora. Altă excepție este transmiterea succesorală a dreptului de autor, situație în care nu se vor aplica dispozițiile dreptului comun ci ale Decretului 321/1956 privind dreptul de autor.

4) Transmiterea succesorală este și indivizibilă. Ea nu se poate accepta numai în parte sau a renunța la ea în parte. Caracterul indivizibil al moștenirii, nu împiedică pe moștenitorii care au vocații, dar încă nu s-au decis să accepte succesiunea sub beneficiul de inventar, răspunzând astfel pentru datorile și sarcinile moștenirii numai în limita activului succesoral.

Partea a III-a

DESCRIDAREA SUCCESIUNII. Încetarea din viață a unei persoane fizice, marchează momentul transmisiunii succesorale. Art. 651 Cod civil precizează că succesiunea se deschide prin moartea persoanei. Art. 19 din Decretul 31/1954 spune: "declararea dispoziției unei persoane nu are ca efect deschiderea succesiunii până nu intervine o holârare de declarare a morții". Din punct de vedere juridic, deschiderea succesiunii implică analiza din două aspecte: data deschiderii și locul deschiderii.

Data deschiderii succesiunii este concomitentă cu încetarea persoanei din viață. Persoanele care pretind că au drepturi succesorale trebuie să facă dovada morții autorului lor, cât și data sau chiar momentul în care autorul lor s-a stins din viață, certificatul de deces întocmit de funcționarii de stare civilă de la primăria unde s-a înregistrat moartea. În cazul morții nedeterminate, momentul este data morții stabilite prin holârarea judecătoarească fiind nevoie pentru dovedirea certificatului de deces și această holârare are putere doveditoare până la proba contrarie.

Persoanele ce aveau vocație succesorală reciprocă și au murit datorită unei catastrofe se numesc comoriienți.

Data deschiderii succesiunii prezintă importanță practică din mai multe puncte de vedere. În funcție de această dată este marcat momentul până la care se poate accepta sau renunța la succesiune. În funcție de această dată se stabilește compunerea patrimoniului succesoral. În cazul în care moștenirea este cerută de mai mulți moștenitori, de la această dată se naște starea de indiviziune și în funcție de această dată, se stabilește legea aplicabilă în cazul unor conflicte de legi în timp.

Locul deschiderii succesiunii este la ultimul domiciliu al celui care a încetat din viață, acolo unde a avut locuința statornică și principală. Conform Decretului 31/1954, deschiderea succesorală pentru minori este la domiciliul părinților, iar pentru interzisi ori minori sub tutela, la domiciliul tutorelor. În cazul în care cel ce a decedat nu are domiciliu în țară (sau necunoscut), locul deschiderii succesiunii este acela unde se află bunul cu importanța cea mai mare.

În principiu, locul deschiderii succesiunii determină tot ce ține de rezolvarea ulterioară a transmiterii și împărțelii moștenirii. Sunt de competență celui din urmă domiciliu al defunctului: a) cererile privitoare la validitatea sau executarea dispozițiilor testamentare; b) cererile privitoare la împărtea și prețurile dintre moștenitorii; c) cererile legătorilor sau ale creditorilor celui care lasă moștenirea împotriva celor care culeg moștenirea sau împotriva executorului testamentar; d) cererile privitoare la anularea certificatului de moștenire, eliberate de Notariatul de stat, de la locul deschiderii succesiunii.

Cei ce moștenesc trebuie să aibă capacitate succesorală și vocație succesorală (să fie chemat la moștenire). În ceea ce privește moștenirea legală, persoanele ce vin la moștenire, deci erzii nu trebuie să fie declarați nedemni de a moșteni.

(va urma)

preot OCTAVIAN POP

Viața spirituală

LUCRAREA MINTII

Dintre sutele de gânduri
Ce trec prin a mea minte
Nu-i nici unul pentru Domnul
Plin de râvna cea fierbinte.

Nici un gând nu-i dau Fecioarei
Nu mă mai gândesc la cer
Și văd cum aceste gânduri
Mă orânduiesc să pier.

De va veni acuma,
Moarlea cruntă să mă ia
Mă gândesc că pentru fapte
Pe Hristos nu-L voi vedea.

Pentru gânduri pălărișe
Mă va judeca Hristos
Și prin milă, Sa cea slăntă
Îmi va da un loc frumos.

Ce să fac, să scap de gânduri?
Nu știu cum voi mai putea
Singura mea cale,
Este de a mă ruga.

Așa e Slânta lucrare
Plăcută Domnului Hristos
Să meditezi cât se poate
Cu credință și folos.

OCTAVIAN POP

CHEMAREA IUBIRII

De-mi porți iubire și mă chemi
Eu, vin cu drag la tine.
Să-l dau în dar, dragoste mea,
Curată, și numai pentru tine.

Când vin la tine, tu vorbește-mi,
Să-l simt susținut vibrând.
Roagă-te și binecuvântă,
Ca să nu ne despărțim nicicând!

Aș vrea să fiu la fel ca mine
Călăuzit de-același Duh Slânt
Și că vom trăi pe lume
Să sim ca Iraji pe pământ.

OCTAVIAN POP

ÎNCEPUTUL MÂNTUIRII

Praznicul Buneivesliri înseamnă începutul drumului de răscumpărare pe care Dumnezeu îl deschide "celui făcut după chipul Său" (Facere I, 27).

Bunăvestire este primul act prin care se rup lanțurile ferecate ale diavului, tatăl minciunii care ținea pe om în frică, în îngelare, în neștiință. Până acum, totul era vag despre Dumnezeu; ceva confuz. Dumnezeu era considerat complet în afara omului. Prin Bunăvestire ni se arată clar că Dumnezeu a venit în lume împrițând proorciiile, dar și să ajute pe om să fie fericit, să înțeleagă rostul său, cu un cuvânt a venit ca lumea să aibă, viață, și încă din belșug. Prin Praznicul Bunevestirii, înțelegem că Dumnezeu nu este o idee, ci o

Fragmente din "SFÂNTA SCRIPTURĂ"

povestită de Protopos singhel OLIVIAN BINDIU

POTOPUL ȘI CORABIA LUI NOE

Anii au trecut și populația lumii a devenit din ce în ce mai mare.

Printre toate popoarele, urmășii familiei lui Sel erau loațe buni. Unul dintre ei, Enoch era cunoscut pentru credința sa și dragostea sa pentru Dumnezeu și el a fost radical de viu, la ceruri.

Dar urmășii copiilor lui Cain erau foarte răi. Ei au reușit să contamineze cu răulata lor toate popoarele pământului. Nu avea dragoste nici pentru Dumnezeu cel Atotputernic și nici pentru om. El îl au uitat pe Dumnezeu și bunătatea Sa. Au început să adore stelele și copaci și să facă din ei dumnezei.

În epoca acestor zile teribile, era un om drept și bun care se numea Noe. Mult timp el s-a străduit să facă oamenii mai buni, dar nimeni nu l-a ascultat. Dimitriva, ei au devenit din ce în ce mai răi.

Dumnezeu a creat o lume minunată, și acum ea a devenit urâtă din cauza păcatului. El a dorit ca omul să fie fericit și slănt și el a devenit sclavul răului. Trebuie ca aceasta să încrezeze. Ceva trebuie făcut ca oamenii să poată relua o nouă cale.

Dumnezeu a luat o hotărâre interesantă. A chemat pe Noe și i-a impărtășit planul său.

- Noe, spune Dumnezeu, este vremea să pun capăt oricărui rău. Eu voi face să cadă o ploaie atât de abundență încât toată lumea să fie înecată, cu excepția ta, a soției tale și a copiilor tăi.

Apoi, Dumnezeu a poruncit lui Noe să construiască o corabie mare, adică un vas acoperit care să poată pluti pe apă.

Această corabie cuprindea numeroase compartimente. Noe urma să urce în corabie alături de soția sa și copiii săi. El mai urma să urce în corabie și un cuplu din toate animalele și păsările.

Noe l-a ascultat pe Dumnezeu și cănd corabia a fost terminată, el a luat cu sine pe soția sa și cei trei își ai săi: Sim, Ham și Iafet și a început să aducă în corabie o pereche din toate animalele și păsările, urmând ordinea lui Dumnezeu. Când toate ființe vii au fost instalate la bordul corabiei, Noe și familia sa au intrat și ei acolo.

După puțin timp, ploaia a început să cadă. Ploua cu găleata și fără oprire. A plouat timp de 40 de zile și 40 de nopți. Apa a pătruns în case, a umplut străzile și a început să acopere totul. Casele au fost inundate, străzile au dispărut, copaci și chiar muncii au fost acoperiți în întregime. Nemaiavând nici un loc unde să se refugieză, toți oamenii și animalele au fost înecate. Nici o ființă vie nu a supraviețuit, cu excepția oamenilor și animalelor care erau adăpostite în corabie.

Picătă să-să slărșit prin în incetă. După zile lungi, corabia s-a slărșit prin a se opri în vârful unui munte foarte înalt. Acest munte a fost numit Ararat, și el se găsește în Orient.

Mult timp după ce ploaia a început, Noe a luat un corb și l-a lăsat să zboare afară din corabie. Dar corbul nu a mai revenit. El a zburat părăsind cea ce a putut să se așeze pe corpurile mănușilor ce pluteau pe apă.

Apoi el a trimis un porumbel în râsă alături. Curând prumbelul a revenit, căci el nu a găsit nici un copac pentru a se așeza. Șapte zile mai târziu, Noe a trimis din nou porumbelul. De această dată el a revenit, înăndând în ciocul său o ramură de măslin.

Asta înseamnă că arborii ieșiseră din apă. O săptămână mai târziu, Noe retrimită porumbelul pentru a treia oară și el nu a mai revenit. Noe a știut atunci că pământul era în stăriță uscat, și că el putea să părăsească corabia. A deschis ușile și loții au putut să iasă pe pământul tare.

Înălță că Noe, familia sa, animalele și păsările au ieșit afară din corabie, omul înțeleapt a construit un altar lui Dumnezeu. A stivuit câteva pietre unele peste altele și a oferit o jertfă. Era moșoi lui de a mulțumii lui Dumnezeu pentru că a scăpat de potop.

Atunci, Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe familia sa cum l-a binecuvântat pe Adam și pe întreaga lume. El le-a spus că ei vor avea mulți copii și vor fi fericiți. Niciodată valurile potopului nu vor mai acoperi suprafața pământului.

- Iată semnul promisiunii mele, a adăugat Dumnezeu.

Noe și loții membrii familiei sale și-au întors capetele înspre cer și au văzut acolo un splendid arc multicolor. Era curcubeul.

CEI DOI FII CAIN ȘI ABEL

Viața lui Adam și Eva nu a fost atât de lungă și nici atât de plăcută și fericită cum a fost mai înainte. Departe de Dumnezeu, ei nu au cunoscut nici pacea, nici fericeala. Ei regretau nespus de mult ce au făcut, regretau mai ales că l-au supărăt pe Dumnezeu. Acum, ei nu mai aveau viață usoară pe care o aveau odinioară lângă El, în grădina Edenului. Pentru a trăi, ei au trebuit să muncească din greu: să apele pământul, să-l semene și să-l recolteze. Ei nu aveau încă unele și nici ajutor. Dacă ploua era rău fiindcă totul se inunda, dacă era secetă, era rău că totul se usca, ei nu aveau nimic de mâncare și începeau să cunoaște și ei foamea.

Ei au fost și mai nefericiti când s-a întâmplat un lucru nedorit în propria lor familie.

Dumnezeu le-a dăt mai mulți copii, băieți și fete. Doi dintre ei se numeau Cain și Abel. Cain era fermier și Abel păstor.

Cain nu era un fiu bun. El avea comportări

persoană în trei ipostaze: Tatăl-Creatorul, Fiul-Mântuitorul, Sfântul Duh-Sfîntitorul. Dacă ar fi fost numai o idee și o idee, absolută, ar fi fost posibilă oare intruparea? Nicidcum. Arhanghelul Gavril nu se arăta Slîntei Fecioare în vis, ci aievea, ca trimis al Stăpânului Său, Dumnezeu, arătând Slîntei Fecioare că este vrednică de a primi una din tainele mânătuirii, intruparea Domnului.

Arhanghelul Gavril este trimis la o fecioară curată și săracă, plină de credință și de viață sfântă, cunoșătoare a legii vechi și inițiată la templu în tâlcuirea proorociilor. Nașterea lui Mesia a făcut parte din tainele dumnezeieirii. Bunăvestirea n-a fost adusă unei fecioare de neam sau de spătă bogată sau regească, ci dintr-o familie de oameni cu demnitate și cinstire fără margini.

Praznicul Bunevestirii prezintă primăvara

ură și se gândeau la lucruri necinstitile. Nu își iubeau nici fratele și nici pe părinții săi. Și nu își iubeau nici chiar pe Dumnezeu. Pentru acest lucru, jertfele sale nu îl placeau Domnului.

Abel era un băiat foarte cuminte, își respecta părinții, era bun cu frații săi și surorile sale și îl iubea pe Dumnezeu. El alegea întotdeauna cei mai buni miei ai săi pentru a-i aduce jertfă. În acest fel, el vroia să arate lui Dumnezeu că el îi mulțumește pentru toate lucrurile bune pe care le primea de la El, și astă plăcea lui Dumnezeu.

Intr-o zi, cei doi frați au adus jertfă lui Dumnezeu. Abel era primul. Inima sa era curată. El ridică gândurile sale spre Dumnezeu cu un profund respect. Dumnezeu acceptă jertfa sa.

Apoi, a fost rândul lui Cain. El a simțit o puternică ură pentru fratele său, fiindcă Dumnezeu îl iubea. Spiritul răului a mișcat sufletul său, hotărându-se să-l omoare pe Abel. Și, într-o zi când erau singuri în câmpie, el l-a omorât.

spirituală, subliniind specificul religiei creștine revelate, adică faptul extraordinar al unității cerului cu pământul.

Dumnezeu s-a făcut om, ca acest lăpt unic, să rămână pentru vesnicie ca model al dragostei lui Dumnezeu pentru credincioși.

Faptul intrupării îl cunoaștem din Sfânta Evanghelia, roadele Bunevestirii le simte fiecare credincios. Iar Biserica este moștenitoarea și cea care împărtășește adevarările de credință celor care doresc.

Bunăvestire este praznicul celor ce acceptă cu convingere nestăruință și cu suțință, neînlănțuit să intre în marea familie a lui Dumnezeu, care este Biserica.

Luminări de strălucirea acestui praznic, să înlăturăm gândurile rele din înințile noastre și să nu mai lacem lucruri necugelate.

protosinghel OLIVIAN POP

DE ZIUA TA

Mamei mele Maria

De ziua ta, eu mult aş vrea,
Să fiu coborător din stea,
Să pot veni până la tine,
Lumină să-ți aduc cinstire!

Să-ți mângâi sufletul, cel care
A biruit durerea mare
Şi-a suspinat cu demnitate,
Lovit și frânt pe nedreptate!

Să te ajut, că porții în spate
Crucea durerii neschimbate
De la Iisus, până la tine,
Urcând Golgota, prin suspine!

Să-ți dau tăria de-a renăște
Uitând necazuri și năpasta,
Să picur stropii de iubire
De ziua ta, mamă, dar de la mine!

OCTAVIAN POP

To my mother, Maria

On your birthday, I'd like so much
To be descendant from the Star,
To be able to come to you
And honour you by bringing light!

To caress your soul, which
Has defeted the great pain
And has sighed, with dignity
Undeservedly hurt and broken!

To help you, because you bear
The cross of unchanged pain
From Jesus till you
Ascending Calvary, sobbing!

To give you strength to revive
Forgetting troubles and misfortunes
To pour the drops of love
On your birthday, Mother, as a gift
from me!

English version by ANA ZLIBUȚ

A mi madre, María

Por tu cumpleaños deseaba mucho
Ser descendiente de estrella,
Poder venir hasta ti,
Que la luz te traiga honra!

Consolar tu alma, aquél que
Ha vencido el gran dolor
Y ha suspirado con dignidad
Golpeado y quebrado inústamente!

Ayudarte, porque llevas en la espalda
La cruz del dolor invictado
Desde Jesús hasta a tí,
Subiendo el Golgota, por suspiros!

Darte la fuerza de renacer
Olvodando penas y desgracias
Gotear las gotas de amor
Por tu cumpleaños, madre, pero de
mi parte!

Traducido por RALUCA FLOREA
Liceul Calderon (clasa de spaniolă)

ЗА ТВОЈ ДАН

За твој дан хтешо бих мноћо!
из збезде силајник биши,
да бих до шебе доћи мноћо,
љубављу лик ћаш озарити.

Ућеху душиш тајбојој да пружиш
штио надвлада велику бол
гордо и храбро. Да ћаш служили
нейправду бацам у дубоку дол.

У помоћ биши, за крст штио
носииш,
на шлећа сбоја ца иситом муком,
ко Исус на Голготи, крошиш
осмехом завијеним тушом.

Ја снаду ваксрса ћаш будим,
и све штио желиши тајби дајем,
да канем - кади љубави,
за твој дан мајко - поклон мој је.

Превео:
Милутин Џтеван Пејић

I Love

by OCTAVIAN POP
English version by ANA ZLIBUȚ

*I love, when birds are singing,
I love, when people are silent,
I love the deep silence
And the red poppy flower.*

*I love the spring which flows,
I love the field full of wheat,
I love the star which disappears
And the early rose.*

*I love everything you have once said, Jesus,
I love everything you have taught me,
I love all the brightness
You are surrounded by.*

*I love and miss Your love
To which I pray,
The gentle mercy from Your look
And Your gentle word.*

heliopolis

• REVISTĂ DE CULTURĂ •
SIMBOL AL SPIRITUALITĂȚII
ROMÂNIORI DE PRETUTINDENI

• An II • Nr. 4 (16) • APRILIE 1996 •

HRANĂ BUNĂ

Doamne din cerul Prea Sfânt,
Mi-ai dat mie pe pământ,
Hrană bună, pâine, apă,
Să mă satur de îndată.

Am mâncat, m-am săturat
Și Te laud neîncetat
Tu de mine grijă ai
Și merinde mereu îmi dai.

Apoi, alerg la somn ușor,
Rugându-mă îngerului păzitor
Ca de rele să mă ferească
Și mereu să m-ocrotească.

OCTAVIAN POP

Easter Carol

by OCTAVIAN POP
English version by ANA ZLIBUT

*For the Holy Resurrection
We all have comfort
And sing together
Songs willingly.*

*Jesus has risen from the dead
Saving us all,
Stepping with death on death
Giving life to the dead.*

*Lord, have mercy
And make us able
To gain the Paradise
And for ever to glorify You!*

Jesus Is Risen from the Dead!

by OCTAVIAN POP
English version by ANA ZLIBUT

*Jesus has risen from the dead
To save us all,
With death on death stepping
To give us life.*

*The angel has run
To the Virgin and said:
"Oh, You, the gifted One
Don't be sad.*

*I announce joy to you,
I speak of joy to you,
As Your Holy Son
Is risen from the grave.*

*He raised the dead
Saving them from sin,
Now, let's be glad
New Jerusalem!*

*Because the glory of the Holy Lord
Has shined above you,
Hear up holy Sion
And fill yourself with honest joy".*

Viața spirituală

BOGĂȚIA ȘI SĂRĂCIA

Mare este ișpita bogăției, mai ales când oamenii se robesc cu totul lăcomiei, slujind idolului averii ca lui Dumnezeu.

Dacă bogăția este o ișpătă așa de mare, de ce oare a mai lăsat Dumnezeu, atâtă belșug în lume? Nu e mai bine să fi sărac și să fi astfel scutit de atâtea ișpite căle sunt și în de bogăție? Cum e mai bine să fi pentru măntuire, bogat sau sărac? Judecând mai în răgaz și cu mintea luminată de credință, vom vedea că nici bogăția și nici sărăcia nu ne fac mai buni sau mai răi înaintea lui Dumnezeu, ci felul cum știm să deslipim sufletul atât de bogăție, cât și de sărăcie și să-l dăm lui Dumnezeu, ne aduce căștigul cel mare mai presus de toate bogățiile acestei lumi: măntuirea. De aceea poți fi bogat, dar cu inima desfăcută de bogăție și atunci prin faptele tale de milă te faci împreună lucrător cu Dumnezeu la măntuirea ta. Și iarăși poți fi sărac, dar cu sufletul dornic după căștig, nedrept și lată te-ai osândit păgubindu-te atât de bogăția cea trecătoare, cât și de cea veșnică.

Bogăția și sărăcia sunt stări îngăduite de Dumnezeu ca oamenii să se ajute unul cu altul, să lucreze unul pentru măntuirea altuia întru dragostea Domnului. De aceea cu dreptate zice Sfântul Vasile cel Mare: „dă-ji seama omule că prin bunurile ce le ai poți să devi slujitorul bunului Dumnezeu și să te faci binefăcătorul aproapelui care e om ca și tine”. Și ne îndeamnă același sfânt părinte să luăm pilda ogorului ce ne aduce roadă. Pământul produce și crește fructele, dar nu pentru trebuința sa, ci pentru ca să le pună la îndemâna oamenilor...

Deci dacă Dumnezeu s-a arătat atât de milostiv, față de noi, înmulțindu-ne avereia să fim și noi milostivi față de frații noștri ce trec prin grele suferințe. Cu darul nostru mic căștișăm bogăție mare, cu milostenie vremelnică, căștișăm milostenie vremelnică, căștișăm milă la judecată cea de obște.

Așa să fie și să ne ajute Dumnezeu!

Fragmente din "SFÂNTA SCRIPTURĂ POVESTITĂ"

de Protosinghel OLIVIAN BINDIU

ÎNVIEREA

După ce a trecut sabatul, duminica dimineață și când era întuneric, Maria Magdalena, Maria mama lui Iacob și Salomeea au muiat miresme ca să-l ungă pe Iisus.

Ele vorbeau între ele:

- Cine ne va îndepărta piatra care închide intrarea mormântului?

Sosind la mormânt, au văzut un inger stând pe piatra mormântului care strălucea ca fulger și imbrăcămintea sa era albă ca zăpada. El le-a zis:

- Nu vă temeți pentru că eu știu că voi îl căutați pe Iisus care a fost răstignit. El nu mai este aici, a inviat. Iată locul în care a fost pus. D mergeți să spuneți ucenicilor săi și lui Petru, că El va fi înaintea voastră în Galileea; acolo îl veți vedea, așa după cum v-a spus. Ele au ieșit din mormânt și au fugit.

La reîntoarcerea lor, ele au povestit și tuturor celor de față. Ei au considerat aceste discursi drept niște vise și nu le-au crezut pe acele femei. Petru și Ioan au alergat la mormânt, Ioan a alergat mai repede ca Petru și a sosit primul la mormânt. El s-a aplecat și a văzut legăturile de la mâini și picioare pe jos, dar nu a intrat în mormânt.

Simon Petru, care îl urma, a sosit și el și a intrat în mormânt. El a văzut legăturile care erau pe jos și pânza care a fost pusă pe capul lui Iisus, împălitură separat. Atunci Ioan, care a sosit primul la mormânt a intrat la rândul său. Și văzând acestea, el a crezut că Iisus a inviat din morți.

POVESTIREA STRĂJILOR

În timp ce femeile erau pe drum, câțiva oameni din strajă au intrat în oraș și au anunțat pe mai mari preoții tot ceea ce au văzut.

Aceștia, după ce s-au adunat cu bâtrânilii și au ținut sfat, au dat ostașilor o mare sumă de bani zicând:

- Iată ce veți spune lumii: Ucenicii acestui om au venit noaptea să fură Trupul Său, în timp ce noi dormeam. Și dacă guvernatorul află, noi vom face în aşa fel încât, să nu aveți neplăceri.

Ostașii au luat banii și au urmat instrucțiunile care le-au fost date. Și această falsă știre s-a răspândit la iudei până astăzi.

IISUS APARE MARIEI MAGDALENA

În acest timp, Maria stătea lângă mormânt și plângea.

Cum ea plângea, se și apleca pentru a privi în mormânt și a văzut doi ingeri îmbrăcați în alb, așezăți pe locul unde a fost așezat trupul lui Iisus, unul la cap și celalat la picioare.

Ei au spus:

- Femeie, de ce plângi?

și ea le-a zis:

- Pentru că L-au luat pe Domnul meu și nu știa unde L-au pus.

Spunând aceasta, ea s-a întors și l-a văzut pe Iisus în picioare, dar nu știa că acesta era Iisus, iar Iisus i-a zis:

- Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți tu aici?

Ea, gândit că acesta era grădinierul, l-a spus:

- Domnule, dacă tu ești acela care L-ai dus, spune-mi unde L-ai pus și eu îl voi lua.

Iisus i-a zis cu glas dulios:

- Maria!

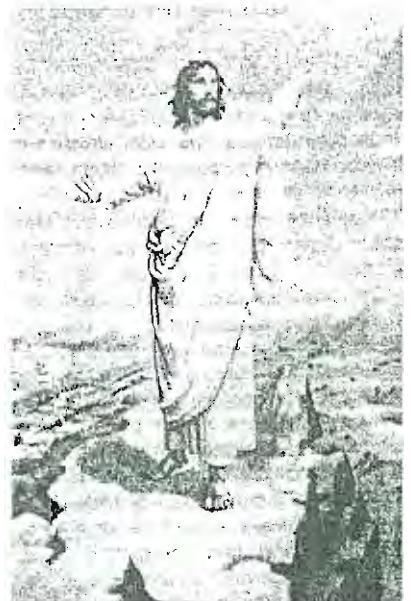
Ea s-a întors și apoi i-a zis:

- Învățătorule!

Dar Iisus i-a zice:

- Nu mă atinge, căci Eu nu M-am înăltat la Tatăl Meu. Dar du-te să găsești pe frații mei și spune-le că Mă înălt la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.

Maria Magdalena a mers să anunțe ucenicii că ea a văzut pe Domnul și El i-a spus aceste lucruri.

DUHOVNICEŞTI CUVINTE

Poem închinat Sfântului Ioan
Românul de la Mănăstirea Neamț

Râvnit-am totdeauna,
Spre darul tău Părinte,
Să scriu și eu asemenei,
Duhovnicești cuvinte.

Dor să am de-a pururi,
De Domnul cel Prea Slănt
Atât cât eu trăi-voi,
Aicea pe pământ.

Citit-am cu dorire
Cu lacrimi și suspine,
A tale versuri slinte
Și pline de învățăminte.

Viața aceasta pământească,
A lost ca și o boare
Căci omul e că iarba
Azi e, și mâine moare.

Orfan ai lost în lume,
Crescut de altă mamă
Iar bunica cuvioasă,
Tî-a sădit în suljet, teamă.

Frica de Dumnezeu
Și de tot ce-i slănt.
Credința ortodoxă
În lăptă și cuvânt.

Și-atunci, trezit-a în tine,
Dorința de-a pleca
La Mănăstirea Neamțului,
Să-i împlinești dorința.

Să capeți mândrirea,
Și-un loc gătit în rai.
Să ai de-apururi pace
Ce altora s-o dai.

O! Sfânt Prea Cuvioase,
Degeaba, eu tot scriu
Că nu mai sunt vrednic
Nici slugă să îți liu.

Nu am nici nevoieță,
Și osteneala ta,
Nu am nici pocăință
Și n-o s-o pot avea!

Atât cât eu în viață,
De patimi sunt robit
Și mă zbat în lanțuri
Ca un nefericit!

Mă rog Prea Cuvioase,
Ca Domnul cel Preasfânt
Să aibă și de mine grija
Aicea pe pământ.

Iar tu Părinte, sus în ceruri
Mereu să te tot rogi,
Spre raiul desfășării
Sfinte Prea Cuvioase să mă porți.

OLIVIAN POP

DREPT SUCCESORAL (IV).

CAPACITATEA SUCCESORALĂ.

Codul Civil la art. 654 spune: "pentru a succede, trebuie ca neapărător persoana respectivă să existe în momentul deschiderii succesiunii. Capacitatea succesorală este aptitudinea unei persoane de a fi succesor de drepturi și obligații ce rezultă din calitatea de succesor. În categoria persoanelor ce au capacitate succesorală intră persoanele născute anterior decesului celui care lasă moștenirea. Dovada se face prin acte de stare civilă, respectiv certificatul de naștere al celui ce pretinde că are vocație și certificatul de deces al defunctului. Nu are capacitate succesorală persoana care nu există la data deschiderii succesiunii însă au vocație succesorală persoanele necunoscute dar concepute la data deschiderii succesiunii cu condiția să fie vii. Copilul conceput este considerat că există dacă s-a născut viu (să fi respirat). Dovada se face prin examen de specialitate din care să rezulte prezența aerului în plămâni copilului. Dacă se face dovada că un copil s-a născut viu înainte de 300-a zi de la moartea lui de căuză, prin aplicarea prezumptiei timpului legal al concepției, acest copil dobandește vocația succesorală, chiar dacă în momentul deschiderii succesiunii nu se născuse încă.

Mai au capacitate succesorală și persoanele declarate judecătoare dispărute, adică să fi trecut mai mult de un an de la data ultimelor știri.

(va urma)

preot OCTAVIAN POP

Relația dintre Preotul Ortodox din Penitenciar și reprezentanții diferitelor culte

Religia creștină este o religie a păcii, a dreptății față de adevăr și față de om, care este considerat a fi cea mai aleasă dintre ființele create de Dumnezeu. Prin rațiune, voință și sentimente, omul are posibilitatea de a se ridica deasupra oricărei ființe vii, putând conlucra cu Dumnezeu spre binele său și al colectivității umane cu o condiție: să nu vrea să se substituie lui Dumnezeu, să se separe de el atunci când își pune capacitatea în lucru.

Orice ființă umană creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu este Fiul lui, iar de aici decurge demnitatea cu care Biserica îmbrăcă pe om, indiferent care ar fi locul său pe scara valorilor și oricare ar fi starea în care el însuși s-ar plasa ca urmare a faptelor sale. Biserica crede că orice om poate fi recuperat, pentru aceasta are nevoie de păstori devotați care să plece în căutarea oii pierdute. Toate aceste motivații justifică, dacă mai este nevoie, prezentarea cuvântului Evangheliei de preoții Bisericii Ortodoxe în mijlocul condamnaților care execută în penitenciare o pedeapsă.

Prin conlucrarea sistematică a factorului moral-religios, activitatea de cult concertată coerent și judicios cu programul educativ din Centrul de Reeducare Găești contribuie în mare măsură la menținerea unui climat de ordine și disciplină în rândul minorilor și deținuților prin diminuarea tensiunilor sufletești și crearea unor permise concrete în procesul de resocializare. Astfel s-au asigurat confesiuni la cererea minorilor și deținuților, iar cu prilejul unor sărbători creștine s-au oficiat slujbe religioase în școală, fiind invitați să participe și unii membrii de familie. De asemenea, cu ocazia sărbătorilor de Crăciun, Paște, etc., au fost invitați în oraș cu membrii familiilor în număr de 21 de minori și deținuți.

Acordând atenție cuvenită față de activitatea religioasă, nu trebuie să uităm că în unitățile noastre în rândul condamnaților sunt și oameni de diferite religii: ortodoxi, catolici, creștini după Evanghelie, musulmani, etc. – structura masei de deținuți și minori reflectând diversitatea religiilor întâlnite în populația țării. Tuturor acestora le respectăm libertatea conștiinței și le asigurăm posibilitatea asistenței religioase, conform credinței lor.

În Centrul de Reeducare Găești, opțiunea religioasă se prezintă astfel:

– ortodoxi	– 600 minori și deținuți;
– catolici	– 2 minori;
– creștini după Evanghelie	– 2 minori;
– alte religii	– 21 minori și deținuți.

Rezultatele sus menționate sunt obținute în urma unui studiu efectuat la nivelul școlii noastre în care au fost cuprinși toți minorii și deținuții.

Portile unității noastre sunt deschise pentru toți slujitorii Domnului, indiferent de religie, fapt ce nu contravine protocolului încheiat cu Patriarhia Română, ei dimpotrivă completează benefic dreptul la libertatea conștiinței. Activitatea desfășurată până în prezent a asigurat o continuitate a asistenței religioase, contribuind în mod deosebit la modelarea conduitei minorilor și deținuților într-o direcție bună, pentru a ușura recuperarea și reintegrarea în societate.

De asemenea prezența reprezentanților altor culte în centrul nostru, pentru a acorda asistență minorilor și deținuților, s-a resimțit ca un factor pozitiv în psihicul acestora, reușindu-se pe această cale săpătirea corespunzătoare a stării disciplinare, diminuându-se în multe cazuri tensiunile și frământările sufletești ale acestora, evitându-se astfel de multe ori manifestări violente din partea lor. Convobirile duhovnicești sunt apreciate ca eficiente în cadrul procesului de recuperare morală a minorilor și deținuților conținând îndrumări la ordine și disciplină, cinste și corectitudine, dragoste și respect față de om, la înlăturarea răului și concretizarea spre bine și purificare morală. Aceste activități precum și studiul bibliei, cântările bisericicești, conferințele, au asigurat realizarea unui program de educație religioasă și moral-creștină.

Considerăm că prezența și activitatea preoților în centrele de reeducare și penitenciare, răspunde nevoilor și cerințelor spirituale de educație religioasă, de îndreptare și recuperare morală.

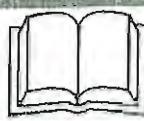
a minorilor și deținuților care execută pedepse privative de libertate. Acțiunile organizate și desfășurate continuu sub directa îndrumare a preoților, au darul ca, pe lângă ocuparea timpului la un număr mare de minori și deținuți să se concretizeze în învățarea perceptelor religioase, a normelor de conduită. Din acest punct de vedere reținem atenția faptului că s-au ținut numeroase predici moralizatoare, cele mai multe fiind structurate și organizate pe cazuri concrete din rândul minorilor și deținuților.

Există o legătură strânsă a preotului cu comandanțul centrului prin informare reciprocă și permanentă cu privire la problemele existente în rândul minorilor și deținuților în scopul menținerii climatului de normalitate. În acest sens factorii de comandă au ținut cont de recomandările făcute de preot la recompensarea unor minori și deținuți ce s-au evidențiat în numeroase activități religioase și nu numai.

Activitatea preotului vine să amintească valoarea inestimabilă pe care o are fiecare om prin sufletul său, care ne dă posibilitatea să ne raportăm în fiecare moment la Dumnezeu și la valorile neschimbătoare, precum: dreptatea, iubirea, bunătatea, frumusețea, iertarea, înțelegerea și celelalte, lăsate moștenire de Dumnezeu lumii, prin Sfânta Scriptură.

Pentru a reuși acest lucru, preotul e dator a vizita cât mai des minorii și deținuții, a sta de vorbă cu ei, atrăgându-le bună-voința și dragostea creștinească, cum și compătimire și părere de rău pentru starea lor, va asculta cu răbdare doleanțele, ferindu-se de a le face imputări. Va căuta să afle vina pentru care sunt condamnați, cum și împrejurările internării (sufletești) și externe în care au săvârșit păcatul. Cunoscând acestea, preotul va căuta să deștepte în sufletul minorului și deținutului, căința sinceră, unită cu deplină încredere că Dumnezeu pe cel ce se căiesc sincer și se îndreaptă, nu-i disprețuiește ci îi repremesește cu mare dragoste, ca pe fiul cel pierdut, pentru că aşa cum a zis "Mântuitorul – N-am venit să pierd suflete, ci să le mântuiesc".

PROTOSINGHEL OLIVIAN POP

REVISTĂ DE CULTURĂ SIMPOL AL SPIRITUALITĂȚII ROMÂNIORI DE PRETUIIRDENI

FRAGMENȚE DIN "SFÂNTA SCRIPTURĂ POVESTITĂ"

IHSUS SE ARĂTĂ UCENICILOR SAI

În seara acestei zile, care era prima din săptămână, duminică, ușile casei unde se găseau ucenicii erau închise, căci le era teamă de iudei. Dar Iisus a apărut în mijlocul lor și le-a zis:

- Pacea să fie cu voi!

Și după ce a spus aceasta, le arătă mâinile și coasta sa.

Ucenicii au fosă veseli că au văzut pe Domnul. Și din nou Iisus le-a zis:

- Pacea să fie cu voi! Toată pulerea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Mergeli, faceți din loate națunile ucenicii, botezându-i în numele Ialălui și al Fiului și

al Sfântului Duh și învălați-i să urmeze tot ceea ce v-am prescris. Eu voi fi mereu cu voi, până la sfârșitul veacurilor. După aceste cuvinte, El a suflat peste

ei și le-a spus:

- Primiți Duhul Sfânt, cei cărora voi le vezi ierta păcatele, vor fi iertate, și cei cărora nu le vezi ierta, nu vor fi iertate.

NEÎNCREDEREA LUI TOMA

Toma, numil și geamănul, unul dintre cei doisprezece ucenici, nu era cu ei când Iisus li s-a arătat. Ceilalți ucenici îi-au spus:

- Noi am văzut pe Domnul!

Dar el le-a răspuns:

- Dacă eu nu văd în Mâinile Sale urmă cuelor și dacă eu nu pun degetul pe rană nu voi crede.

După opt zile, ucenicii lui Iisus erau din nou în casă și Toma era cu ei. Ușile erau închise, dar Iisus a venit în mijlocul lor și le-a zis:

- Pacea să fie cu voi!

Apoi a zis lui Toma:

- Îninde aici degetul tău și privește Mâinile Mele. Îninde de asemenea mâna ta și pune-o în coasta Mea. Și nu fi necredincios, ci credincios.

Toma i-a zis:

- Domnul meu și Dumnezeul meu!

Iisus i-a răspuns:

- Pentru că tu M-ai văzut ai crezut. Fericiti sunt aceia care nu au văzut și au crezut.

ÎNĂLTAREA LUI IHSUS LA CER

Iisus a apărut viu ucenicior de mai multe ori în timpul celor patruzeci de zile și le-a vorbit despre împărația lui Dumnezeu. Într-o zi El se găsea cu ei și le-a zis:

- Nu vă îndepărtați de Ierusalim, dar

de Prolosinghei OLIVIAN BINDIU POP așteptați ceea ce Tatăl a promis, ceea ce Eu v-am anunțat, căci Ioan a boleznat cu apă, dar voi, peste puține zile, veți fi boleznați cu Duhul Sfânt.

Apoi ucenicii adunați l-au întrebat

când:

- Doamne, în acel moment vei restabili Tu regalul Israelului?

El le-a răspuns:

- Voi nu puteți cunoaște momentul pe care Tatăl l-a ales. Dar voi veți fi martori Meilor Ierusalim, în loală Iudeea, în Samaria și pe tot pământul sfânt.

În timp ce îl priveau și după ce a spus aceasta, El s-a înăltat la cer și a dispărut într-un nor.

Și cum ei aveau privirile fixate spre cer în timp ce El pleca, doi îngeri îmbrăcați în alb le-a apărut și le-a zis:

- Galileeni, de ce rămâneți să periviți în aer? Iisus care a fost înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același mod după cum voi L-ați văzut înălțându-se în cer.

DREPT SUCCESORAL (V)

Categoriea persoanelor care nu au capacitatea succesorală

Nu au capacitatea succesorală persoanele fizice care nu sunt în viață: copilul născut mort, predecedații și comorunții.

Predecedații sunt persoane fizice care au început din viață înaintea celui care face moștenirea, pierzându-și calitatea de succesor de drept. Această regulă nu are aplicabilitate - în cazul în care cel predecedat nu este exclus de la moștenire și poate fi reprezentat prin intermediul reprezentanții succesorale în condițiile în care legea permite aceasta.

Comorunții sunt persoane cu vocalie succesorală reciprocă și care au decedat în același împrejurări fără a se putea stabili dacă unul din aceștia a supraviețuit celuilalt și sunt socoliți că au murit deodată art. 2/D31/1954.

Moștenirea va fi culeasă de propriii lor succesi.

Chemarea succesorală (vocatia succesorală)

Pentru ca o persoană să poată veni la succesiune, trebuie să aibă pe lângă capacitatea succesorală și vocalie succesorală. O persoană poate avea chemare la moștenire în baza legii 319/1944 sau prin testament.

Determinarea persoanei chemate să moștenească patrimoniul lăsat de defuncții se numește devoluție succesorală. Astfel avem devoluție succesorală legală (când patrimoniul defuncțului se transmite în virtutea legii) și devoluție succesorală testamentară (când transmiterea succesiunii se face în baza unui testament). Pe lângă cele două condiții impuse de lege ca o persoană să poată veni la moștenire, legea mai impune și o altă condiție, respectiv ca moștenitorul legal să nu fi fost nedemn.

Preot OCTAVIAN POP

Viața spirituală

Cina Domnului

Sfântul Antonie, rugându-se lui Dumnezeu a văzut într-o vedenie întreg pământul împresurat de cursele vrăjmașului încât s-a cutremurat sfântul de atâtă pustire ce se face în zidirea lui Dumnezeu din pricina păcatelor. Cine poate să scape din această prăpastie plină de ceață plăcerilor și ișpitelor? Numai Dumnezeu prin mila Sa bogată și prin dragostea Sa nemărginilă ridică omenirea din căderea completă a păcatului la o viață nouă. De aceea se face chemare stâruitoare la ospătul mântuirii. Prin sfânta Biserică se pregătește masa cea bogată, a darurilor sfinte menite să împace pe om cu Dumnezeu. Atârnă de om să primească sau să nu primească mâna cea milostivă ce-i-a întîrzie Tatăl cel ceresc. De se va cufunda în griile veacului acestuia, făcându-se rob lăcomiei, plăcerilor trupului nu va primi ajutorul de sus. Fiind însă desfăcut de poftele lumii și de palimile căruii păcăloase, v-a asculta chemarea ce vine din altă lume, chemarea sfântă de mântuire. Chiar dacă cei chemați nu vor auzi acest glas, fiind îmbulziți de griile veacului acestuia, cina se pregătește pentru cei schiopi și orbi, de la răspântiile ulițelor, care nu au întrupul lor trudit de

suferință decât dorința de a sluji lui Dumnezeu.

Cina Domnului e gata pentru loți: bogăți, săraci, sănătoși sau bolnavi, căci mare este dragostea Părintelui ceresc pentru noi loți.

Fericit este cel ce ascultă chemarea sfântă de mântuire. El va fi părășit la cina cea de Taină a darurilor sfinte, bucurându-se de fericirea celor aleși "să ospăteleze cu Domnul la cina" cea sfântă. "Gustați și vedeți că e bun, Domnul", ne spune cântarea bisericii, chemând pe credincioșii ei să se împărtășească din paharul mântuirii. Ca să simță bucuria cinei sfinte se cade să ne lepădăm de tot ceea ce ne îngrează de lumea aceasta a patimilor, având o singură dorință de a fi vredniți de masa darului dumnezeiesc.

Stăpânul ospățului sfânt nu ne cere altceva decât să avern inima slobodă pentru darul cel dumnezeiesc. În cămăruța cea curată și înimii noastre vrea să locuiască Domnul, umplând-o de lumină și dar ceresc. Să ne deschidem sufelul pentru vestea cea bună a mântuirii noastre, căci iată Domnul vine, ca prunc smerit să se sălășuiască întru noi, pregătinu-ne ospăt de fericire vesnică.

Protosinghel OLIVIAN POP

NEFERICIREA

*Fantomă cu lungi plele de cărbune
Cu ochii de rubin întunecat.
Ce porți în mâini securea ruginită
Și-n loc de râs un râncet blestemat.*

*În preajma ta
Se-nlunecă visarea
Și moarte sună:
Iubirea, poezia
Paralizând tot farmecul vieții...
Oh, înțeleg!
Tu ești NEFERICIREA!!!*

OCTAVIAN POP-
"Nefericirea"

LACRIMA IUBIRII

*Lacrima iubirii mele
Curge azi, alăt de mult
Nu-i păcat că spălă față
Și m-așeză în genunchi*

*Ea e rugă unui suflare
Ce se-nalță sus la cer
Spălă suflul și față
Când vorbesc cu Dumnezeu.*

*E dovedă de smerenie
Și-a iubește Dumnezeu
E peceata celor sfinte
Bucuri și după greu.*

OCTAVIAN POP

THE TEAR OF LOVE

*The tear of my love
Is running on my cheeks
It isn't a sin that it washes the face
And sets me on my knees.*

*It is the prayer of a soul
Which raises to heaven
It washes the soul and the face
When I talk to God*

*It is a proof of meekness
And it is loved by God
It is the seal of the holy things
Of joy after hardships.
English version by ANA ZLIBUT*

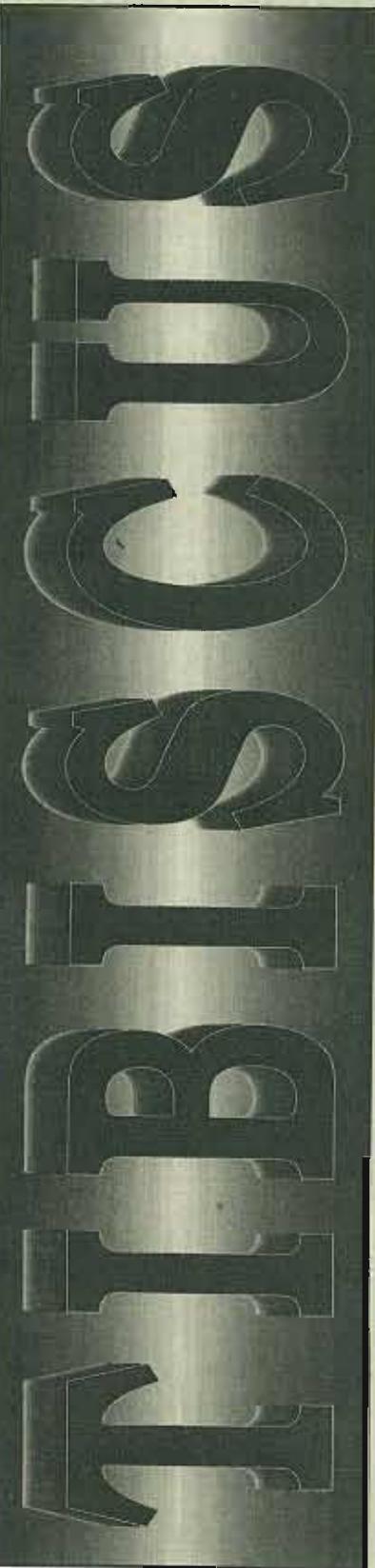
LA LAGRIMA DEL AMOR

*La lagrima de mi amor
Corre hoy, tanto
No es pecado lavar la cara
Y me pone de rodillas.*

*Ella es el ruego de mi alma
Que se eleva arriba al cielo
Lava el alma y la cara
Cuando hablando con Dios*

*Es una prueba de rendimiento
Y lo ama Dios
Es la marca de lo santo
De la alegría después de la dificultad.
Traducido por RALUCA FLOREA*

"Istoria nu a putut fi consemnată decât cu ajutorul limbii, iar limba, la rândul ei, este prin ea înșeși depozit de istorie".
ADRIAN POROCUIC

Sărbătorile lui Florar

Sf. Mari Împărați Constantin și Elena

În fiecare an, la 21 mai, este pomenita viața frumoasă și pilduitoare a Sfinților Constantin și mama sa Elena, care au trăit cu putere duhovnicească învățătura Mântuitorului Iisus Hristos.

Pictura noastră bisericescă îi înfățișează pe acești sfinti împărați, nu șezând pe tron, ci îmbrăcați în hlamidă împărătească stând de veghe, unul de-a dreapta și unul de-a stânga Sfintei Cruci. În cărțile bisericești ei sunt numiți "împărați, întocmai ca Apostolii". Aceasta înseamnă că cinstirea Sfintei Crucii a luat un mare avânt, mai ales de când lui Constantin i s-a arătat pe cer spre miazăzi, deasupra soarelui, o cruce luminosă, purtând inscripția: "Cu aceasta vei învinge" și de când împărăteasa Elena a reușit să dezgroape Crucea Mântuitorului.

Marele merit al lui Constantin cel Mare pentru răspândirea creștinismului a fost:

1. Încă din anul 313 el ușurează starea creștinilor în partea lui de împărăte (apus), iar de la 323 și în partea de răsărit a imperiului roman, scăpându-i de persecuții, declarând

creștinismul religie de stat și ajutând la răspândirea lui.

2. Convoacă în 325 cel dintâi Sinod ecumenic în Niceea.

3. Zidește cetatea Constantinopol, care devine stâlpul Bisericii noastre răsăritene.

Iar meritul împărătesei Elena este că a sădit, atât în inima sojului ei Constantin, că și în cea a fiului său Constantin cel Mare, sentimente bune pentru Biserica lui Hristos. Îndemnată de fiul ei, a plecat la Sfintele Locuri unde a dezgropat lemnul crucii Mântuitorului, din care o parte a fost așezat în Biserica Învierii din Ierusalim, iar cealaltă parte în Biserica din Constantinopol și apoi a zidit biserici în Ierusalim și Betleem.

Împărăteasa Elena și-a încheiat viața în anul 330 în profundă cucernicie și smerenie.

Viața lui Constantin cel Mare se asemănă foarte mult cu viața Sfântului Apostol Pavel. Amândoi au fost "vânăți" de Hristos și făcuți ucenici ai Lui. Unul a auzit glasul lui Hristos, iar celuilalt i s-a arătat Crucea Lui, prin care i-a biruit pe cei fărădelege.

Toată stăpânirea și-a supus-o lui Hristos de bunăvoie și nesilit de nimeni, pe Dumnezeu recunoscându-l ca Împărat și Domn a toate.

Înălțarea Domnului

Simbolul de credință ne prezintă pe scurt viața Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos din momentul nașterii sale până la înălțarea Sa la cer, ceea ce reprezintă sfârșitul activității Sale pământești. Acest ultim eveniment din viața pământească a Domnului este prezentat în felul următor: "Și s-a înălțat la ceruri și shade de-a dreapta Tatălui; și iarăși va să vină, cu mărire, să judece viii și morți, a cărui împărătie nu va avea sfârșit".

Despre cele legate de Înălțarea Domnului la cer s-a prorocit cu multe sute de ani înainte de către prorocul David, în unul din psalmii săi: "Înălț-Te peste ceruri, Dumnezeule și peste tot pământul mărièrea Ta". (Ps. 56,7).

Mântuitorul însuși a prezis înălțarea Sa la cer, prin cuvintele "Mă duc să vă gătesc vouă loc, iar după ce voi pregăti un loc, mă voi întoarce și vă voi lăsa cu Mine, ca acolo unde sunt Eu și voi să fiți". (Ioan 14,3).

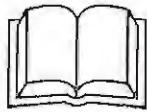
După Învierea Sa din morți, Mântuitorul a mai petrecut în lume 40 de zile, arătându-se adeseori uceniciilor Săi, cărora le-a dat ultimele sfaturi și învățături utile pentru continuarea operei de propovăduire a Evangheliei la toată săptăna.

Despre Înălțarea Domnului Sfânta Scriptură face mai multe mențiuni, acest eveniment fiind descris mai detaliat în cartea Faptelelor Apostolilor, unde se spune: "Și ducându-i pe Muntele Măslinilor, aproape de Betania, pe când îi binecuvântă S-a despărțit de ei și s-a înălțat la cer", și mai departe citim că: "un nor L-a luat de la ochii lor... Si privind ei pe când El mergea la cer, iată doi bărbați au stat lângă ei, îmbrăcați în haine albe și le-au zis: Bărbați galileeni, de ce stați privind la cer, Acest Iisus care s-a înălțat de la voi, aşa va veni, precum L-ați văzut mergând la cer". (F.Ap. 1, 9-12).

Înălțarea cugetului spre Dumnezeu este posibilă oricărui om.

OLIVIAN POP

HELICOPOLIS

REVISTĂ DE CULTURĂ
SEMBOAL SPIRITUALITĂȚII ROMÂNIILOR DE PRETUTINDENȚĂ

MĂRTURISIRE

*În miez de noapte eu Te chem
 Să ţin icoana Ta în mâna...
 Privesc... și pentru-o clipă cred
 Că Te ating ușor c-o mâna.*

*Un gest necugelat și elem
 Să amăgire mare, care doare...
 O lacrimă e rugă către cer
 Să mă întreb: "Pe Tine, nu te doare?"*

*Durerea mea este iubirea
 Să zâvorâlă a crescut...
 - Ai milă, rogu-Te, de ea.
 Nu vrea nimic, ci doar un scut!*

*Un scut de-ncredere în viață
 Să-o casă luminoasă, adăpost.
 Slujindu-Te mereu o să-nfloreasă.
 De fiecare dată, mai frumos.*

*Cutează, aşadar, că nu-i păcat,
 Cenuşa s-o prefaci în viaţă!
 Zâvoare sunt de sfărâmat
 Răsplata-i binemerită.*

OLIVIAN POP

CONFESIION

*I call You in the middle of the night
 I hold Your icon in my hand...
 I look... and for a moment I think
 I touch You gently with one hand.*

*An ephemeral and thoughtless gesture
 And a great delusion, which hurls...
 A tear is a prayer to heaven
 And I wonder: "Doesn't it hurt You, too?"*

*MY pain is the love
 And locked it has grown...
 "Have mercy, please, of her,
 She wants nothing, only a shield!"*

*A shield of trust in life
 And a bright home as a shelter
 Serving You always, it'll bloom
 Each time, more beautifully.*

*Dare, therefore, as it isn't a sin
 That the ash to be changed into life!
 Bolts are to be broken
 It is worth the reward.*

English version by ANA ZLIBUT

DREPT SUCCESORAL (VI)

Nedemnitatea constă în decădereea cu efect retroactiv a unui moștenitor legal și a descendenților săi, care vor veni la moștenire, dacă se face vinovat față de cujus sau față de memoria acestuia, de o faptă deosebit de gravă.

Cazuri de nedemnitate succesorală

- alentatul la viața celui ce lasă moștenirea
- acuzația calomnioasă capitală făcută împotriva celui ce lasă moștenirea
- nedenuțul omorului a cărui victimă a căzut cel care a lăsat moștenirea.

Sunt excludi de le succesiune condamnatii, pentru că au omorât sau au alentat să-l omoare pe defunct. Dacă decesul celei care lasă moștenirea s-a produs din culpa celui care are vocație succesorală, acesta din urmă nu este nedemn și poate culege moștenirea dacă este moștenitor legal. În situația în care cel acuzat de atentat la viața autorului său, moare înainte de a fi condamnat el nu-și pierde calitatea de succesor. Deasemenă dacă s-a prescris răspunderea penală, dacă a fost achitat în cursul procesului penal, cel achitat nu-și pierde calitatea de succesor, altrege nedemnitatea succesorală și hotărârea penală de condamnare rămășă definitivă. Acuzația capitală, calomnioasă, împotriva celui care lasă moștenirea, trebuie să fie declarată printr-o sentință

judecătoarească.

Expresia de acuzație capitală trebuie înțeleasă în sensul de denunț calomnios (mărturie mincinoasă) pentru o fapă deosebită de gravă care, dacă ar fi adevărată, ar atrage o pedeapsă capitală. Rațiunea considerării acestuia ca nedemn rezidă în aceea că cel care succede, a urmat prin denunțul său să provoace moartea autorului, sau pentru a-l moșteni. Pentru a opera nedemnitatea în acest caz trebuie indicate trei condiții:

- a) să existe plângerea, ori un denunț, o mărturie mincinoasă a succesorului, contra defuncțilui
- b) plângerea sau denunțul să atragă condiția la moarte
- c) ca urmare a plângerii să se fi pronunțat o hotărâre judecătoarească.

Moștenitorul care având cunoștință de omorul defunctului său nul-a denunțat justiției este sănctionat cu nedemnitatea succesorală dacă: este major, dacă instanța de judecată a stabilit că stia de existența omorului; să nu fi anunțat organul abilitat de lege de acest omor. Legea prevede că sunt apărați de nedemnitatea succesorală pentru nedenuțare, moștenitorii de sânge, în linie directă ascendenți-descendenți fără grad și-n linie colaterală până la gradul IV cu făptuitorul ori cu soțul sau soția acestuia. (va urma)

Preot OCTAVIAN POP

GLAS SPRE CER

Frământări

Tot ce doresc în viață
Ar fi să te slujesc
Să-n orice dimineață
Să-l spun că te iubesc.

Iubirea pentru tine
E dorul mai ceresc
În lacrimi și suspine
Eu dragostea mi-o cresc.

În fiecare secundă
Un gând fi-l dărulesc
Să-o lacrimă se scurge
Să mult mă chinuiesc.

Ei, dorul mă frământă,
Să dragostea m-apasă.
În ceas de lăină sfântă
Eu simt că ești în casă.

Si cred că ești alegător
De multe ori cu mine
În dar să-ni dai iubirea
Sortită pentru mine.

INDEMN

Iubirea nu cere nimic
Ea dă din plin și-i mai rămâne
Fără-mă-n dar de dărul
Săracilor și azi și mâine.

Ea crede tot, intotdeauna
Să vine-n ajutorul lău
Tu cheamă tot mereu, într-ună
La bucurie și la grevă.

Nu te-ndoi de ajutor
Să pe cărarea vieții o caută
Ea-i înger bun și păzitor
În ceas de dor și ceas de lăină.

Unrest

*Everything I want in life
Is to serve You
And every morning
To tell You that I love You.*

*Love for You
Is my heavenly gift
With tears and sighs
My love grows.*

*Each second
A thought I give You
And a tear falls
And I torture myself so much.*

*He, the longing, worries me
And love tortures me.
In holy secret hour
I feel that You are here.*

*And I believe You are real.
Many times with me
As a gift to give me love
Destined for me.*

INDUCEMENT

*Love doesn't require anything
She gives and she still has
Bits to give
To the poor, both today and tomorrow...*

*She always believes everything
And comes to help you
You always call her
In joy and need.*

*Don't doubt her help
And on the path of life search her
She's a good, guardian angel
In the time of longing and of mystery.*

English version by ANA ZLIBUT

Amosamientos

*Todo lo que quiero en la vida
Sería servirte
Y en cualquier mañana
Decirte que te quiero.*

*El amor por ti
Es mi regalo celeste
En lágrimas Y suspiros
Yo aumento mi amor.*

*Cada segundo
Un pensamiento te lo regalo
Y una lagrima se desliza
Y mucho me molesto.*

*Ella, la añoraza me preocupa
Y el amor me pesa
En hora de misterio santo
Yo siento que estas en casa*

*Y creo que estas de verdad
Muchas veces conmigo
En añoranza darme el amor
Destinado para mí.*

EXHORTACION

*El amor no pide nada
El da plenamente y mas le queda
Migas en presente de regalar
A los pobres hoy y mañana.*

*El cree todo, siempre
Y viene en tu ayuda
Tu llamate sin cesar siempre.
En la alegría y en la dificultad.*

*No dudes de la ayuda
Y sobre el sentido de la vida, busca-la
El es angel buensy
En hora de añoranza y hora de misterio*

Traducido por RALUCA FLOREA

În râset de clopoțe și clinchet de lacrimi amare

CAUT

Unde-ai fost când singurătatea din
mine te-a strigat?
Unde-ai fost când purtat de vânt te-
am căutat?

N-ai venit să sprijini cerul ce usor
m-acoperea
Când lumina grea și sobră în fumul ei
mă-nvăluia

Siluete albe împodobile cu aripicântau
încel un vers
Vocile lor cristaline m-amătesc din
univers.

Acum nopțile-mi par pecele negre,
îmense, lăcute
Steletele îni arată drumul spre mărele
porți neștiute

Îngerii cântă într-ună din ce în ce mai
lare
Pe mine însă tot cе-i în juru-mi mă
doare.

Adorm legănat de coșmaruri, plâng și
visez
Albul e stăpânul pe care ar trebui
să-l urmez.

Negrul e aruncat în focul palid de
turnărare
Mistuit de chinuri încerc să mor de
disperare.

Imposibil, căci încă ceva mai CAUT,
ceva plin de mister
Banul mă linștește, nu mă face să
sper.

În râsei de clopoțe și clinhet de lacrimi
amare
CAUT dar degeaba..., totul merge
după planul cel mare.

Fluturele

Pe aripi de visare, plutesc prin nori de fum
Cerul sobru, neantul îl strigă din adâncuri
Vestind o sărbătoare funerară
Iar victimă nu-i decât un fluture.
A murit bietul fluturaș de departe, de departe
Într-o lume nouă, necunoscută încă,
Tânjea după iubire și amor
Si-a întâmpinat nefericirea de a se duce
Pe putrede mormane de călăi...
Acum, toti îl plâng, Tânjesc după privire
simplă,
Dar până acum, ce i-ati făcut?
Întrebă, dar nu-ți răspunde nimeni...
Nu de frică... de egoism, de bucurie.
Căci dintre fluturii o mie
A fost mai pierdut un amărât de ostaș
Ce le cerea pulină milă și iubire.

Prăpastia

Aruncat în cea mai adâncă prăpastie,
Privesc în sus și nu văd decât cer
Căci m-au trimis, la moarte
Dar am un înger păzitor

Nu vreau, nu privesc, nu-mi place,
Infernul ce-l formează lumea.
Mai bine retras și în singurătate.
Privind grațios o doamnă - lună.

Piatra mâncată de vremuri.
Mă spală cu propriile-i lacrimi
Mi-amintesc de toate acele îndemnuri.
A lumii urâcioase și fără margini.

O inimă zdrențuită adăpostesc în mine.
N-o pot cărpi decât cu iubirea.
Dar fiindcă nimeni nu-mi arată iubire,
O las să săngereze mai departe!

Durerea-i dulce, plină de suferințe
Înlunecat în propriul amar.
Dar prăpastia în care am fost aruncat
Devine: crez, lumină și speranță.

STATUIE

Demult zace în soare și ploaie
Să-ascultă cum loanina se chinuie și
moare
Praful vânlului o-nvăluie
Apele ploilor o spață... de neant, de
suferințe...

Nu vorbește cu nimeni
Dar plâng din priviri.
Pe numeroși trecători îl privește trist
Dar nimeni nu o măngâie.

Durerea ei emană, suferințe
Iar buzele seloase ascund lăcarea.
Noaptea o-nfioară, dar nu poate fugi,
Zile-ntregi de chin, dar...
Moarte? - pestle veacuri o să aibă.
Să nu e vinovață, divina blondă
Căci ea e doar... o statuie.

Schimbări

Picură același ploaie, bale același vânt.
Totul e ca și înainte și totuși e altfel
Nu mai înțeleg florile, nu mai iubesc fluturi...
De ce aceste schimbări?

Primăvara înfloresc natura, înfloresc
înțelegerea oamenilor
Pe la mine n-a ajuns, nici nu-v-a ajunge.
Eu sunt prea departe de acest univers
aberant.
Aștept o măngâiere de soare și o lumină de
stea.

Voi aștepta zadamic, până ce puterile-mi
vor ceda.
Este așa de ușor să fiu sălbatic. Dar oare cel
sălbatic
E mândru de felul lui de a fi? Si în final face
și el
Parte din acest fără rost Univers?!

Viața - calvar, morgă, moarte, răulate
Ore-ntregi îmi pun întrebări care n-au
răspuns
Mă-nchid în mine și sufăr departe de orice
privin
Timorat, sufletu-mi cauță eliberare.

De ce noi, suntem victimele celor ce ne
iubesc?
Dar oare suntem singuri de iubirea lor? Nu!
Ei nu ne iubesc, noi le suntem lor puțin mai
Apropiați decât ceilalii. Ne vedem mai
deosebiți?

Mi-as dori capacitatea de a distruge planetă
noastră
Sunt ură, dispreț - lumea îtrebuie distrusă.
Dar văi!
Dacă noi n-am mai exista? Ei pe cine ar
mai soca?
Picură aceeași ploaie. De ce aceste
schimbări?!

În noapte

Singurătate, Lumină, Muzică.
Eu singur, departe de lume.
Undeva în spatele meu
O viață îi lasă corzile atinse
Să valseze melodia lumenbră în cameră
Lumina lumenarii măngâie pereții mulți și
reci pe care,
Umbra mea se alină cu un alt chip de om.
Mâinile mele încâlcite îmi acoperă față
scâldată în lacrimi
Ochii mei încebo să încâlzească și să plece
Trupul meu cauță pâmânlul.
Valurile negre ale reverendei acopere
praful.
Stele se uită pe furii, prin perdea și-mi
întind mâna.
Vreau să mă înalt, dar nu pot.
As vrea să fiu o pasare, să zbor,
Peste mări și oceane până la voi.
Imposibil. Mă simt infructuos
Totuși mă impiedică și oscilații.
Mai poate fi salvat un Om?
Îl mai poti numi Om?
Suferințe. Lacrimi. Cosmar. Neant!

Viață spirituală

UN ÎNCEPUT DE DRUM NOU

Cât mai puline păcate, aceasta este datoria omului! Să fim cu totul lipsiți de păcate, aceasta trebuie să fie gândul de aur al fiecărui creștin. A gresi zilnic și a ne căi zilnic, nu poate să însemne vreo propășire, ci o stagnare pe loc, în loc de pășire înainte. De vrem să sporim în calea cea bună, în calea măntuirii, trebuie să tindem spre curătire sufletească, în fiecare zi. În dimineața fiecărei zile să alungăm pe toti păcatosii pământului, adică loalele gândurile ce ne-ar putea îndemna la păcat. Să zicem fiecărei zile: bine ai venit zi binecuvântată de Dumnezeu. Cu osteneala noastră de

astăzi vom căștiga o veșnicie. Ziua de azi este în mâna noastră, mâine e în mâna lui Dumnezeu. Azi, se cuvine să începem lucrarea măntuirii. Așa osteneindu-ne, vom umple clipele vietii acesteia din gând în cuvânt și fapă, veșnice pentru toldeauna, împlinind sfatul Apostolului: "Răscumpărăti vremea că zilele reale sunt. Căci nu ne-a dat Dumnezeu zilele veacului acestuia să le necinstim prin păcate, ci să le sfîntim prin virtute."

Să nu treacă nici o zi fără să culegem roadele faptelelor bune și plăcute lui Dumnezeu. Fără fapte bune, viața noastră

se asemănă cu pomul fără roade, care oricând poate fi scos și aruncat în foc. Zilele vieții noastre încep abia alunci, când stim să ne dăruim lui Dumnezeu cu loală truda și dragostea noastră. Departe de Dumnezeu, viața noastră, asemănă cu o mare involburătură. Căci singur Dumnezeu umple sufletul nostru de fericire, atât în viață aceasta cât mai ales în viață viitoare. Cu gândul la această viață veșnică, ne dorim, mereu un început de drum nou spre mânuire și desăvârsire.

Fie dar, și să ne ajute Dumnezeu!
Protosinghel OLIVIAN POP

FRAGMENTE DIN "SFÂNTA SCRIPTURĂ POVESTITĂ"

RUSALIILE

De ziua rusaliilor, la cincizeci de zile după Paști, ucenicii erau toți împreună în loioșorul de sus, unde aveau obiceiul să se întâlnească.

Deodată a venit din cer un zgromot ca acela al unui vânt puternic și a umplut toată casa. Un vuiet, asemănăndu-se cu limbile de foc, a apărut în acele momente.

Atunci, loți au fost umpluti de Duh Sfânt și au început să vorbească în limbi străine pe care nu le cunoșteau. Erau iudei, oameni pioși din toate podoarile, în sejur la Ierusalim. La zgromotul care a avut loc, această multime a venit în fugă, din toate părțile și într-o perioadă să fiecare și au zea vorbind în limba sa proprie. Erau loți mirați și surprinși și ei își ziceau unul altuia:

- Acești oameni care vorbind în limbi sunt într-o galileenă. Și cum se face că noi îi au zea vorbind în limba noastră moștenită, vorbind despre minunile lui Dumnezeu? Ce poate fi aceasta?

Dar altii își băteau joc și ziceau:

- Ei au băut prea mult vin dulce!

Atunci Petru, venind cu ceilalii unsprezece ucenici, a ridicat vocea și le-a spus următoarele:

- Oameni, iudei și vorbitori care stată la Ierusalim să știi că acești oameni nu sunt bili cum vă gândiți, căci nu este decât ceasul al treilea din zi. Dar se petrece aici ceea ce a fost prezis de proorocul loil:

- În ultimele zile, zice Dumnezeu, Eu voi răspândi din Duhul Meu peste loți slujitorii Mei. Fiți voștri și fiicele voastre vor prooroci, linerii vostru vor avea vizuni și bătrâni voștri vor face preziceuri profetice.

El le-a vorbit despre Iisus și i-a anunțat că Dumnezeu L-a inviat din morți. El le-a zis:

- Tot Israelul să știe că Iisus pe care voi l-am răstignit este Domnul și Hristos din căci Dumnezeu a vrut asta.

După ce au auzit această cuvântare, oamenii din popor au avut îninția profundă și erau spusul lui Petru și celorlalți ucenici zicând:

- Oameni frați, ce trebuie să facem noi?

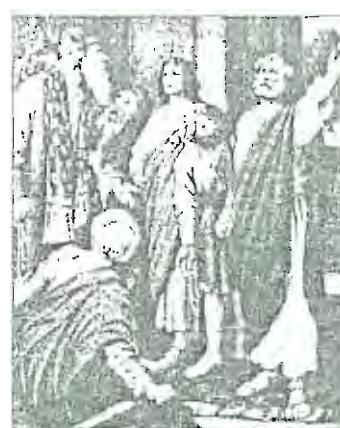
Pentru le-a zis:

- Pocăili-vă și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Iisus Hristos, în centrul terării a păcatelor sale, și el va primi darul Duhului Sfânt. Cei care au acceptat cuvântul său au fost boleznați. Si în ziua aceea, numărul uceniciilor a crescut aproximativ la trei milioane de persoane. El practicau și respectau învățărurile uceniciilor conunăne fratească, împărtărea păinii și rugăciunile.

PETRU SI IOAN ÎNAINTEA SINEDRIULUI

Autor: Protosinghel OLIVIAN BINDIU POP

- Cu ce putere, sau în numele cui ați făcut aceasta?

Atunci Petru, pătruns de Duhul Sfânt, le-a zis:

- Ca loți poporul Israelului s-o stie: prin numele lui Iisus Hristos din Nazaret, pe care l-am răstignit și pe care Dumnezeu l-a inviat din morți, prin acest om este astăzi ulogul în deplină sănătate. Iisus este piatra aruncată de voi ziditilor și care a devenit piatra principală a unghiului. Nu este salvare în nici care altul, căci nu este în lume, un alt nume care a fost dat printre oameni și prin care noi am putea să fim mănuși.

Când ei au văzut alitudinea lui Petru și Ioan, ei au fost mirați, știind că acestia erau oameni din popor fără mulă și înțină. Să mai știau că acestia au fost cu Iisus. Dar cum vedea la lungă ei omul care a fost vindecal, ei nu au mai avut nimic de comentat. Ei le-au poruncit să iasă din sinedru și delibera între ei spunând:

- Ce vom face cu acești oameni? Căci loți locuitorii din Ierusalim știu că un miracol a fost înfăptuit de ei și noi nu-l putem nega. Dar, pentru că lucrul să nu se răspândească mai mult prin popor, să le interzicem, amenințându-i, să mai vorbească despre Iisus Hristos, ori vine ar fi El. Atunci îi au cemat și le-au interzis în mod absolut să vorbească și să învele în Numele lui Iisus Hristos. Petru și Ioan le-au spus:

- Nu este drept, față de Dumnezeu, să vă ascultați, și în felul acesta să nu ascultați pe Dumnezeu, noi suntem obligați să vorbim despre ceea ce am văzut și am auzit. Ei i-au amenintat din nou, și i-au eliberat nestind cum să îpedească, din cauza poporului, care prostăvea pe Dumnezeu pentru ceea ce să-i întărmă. După ce au fost eliberați, ei s-au întors la locul unde trăiau creștinii și au povestit fraților lor ceea ce mai mari preoții și bătrâni poporului le-au spus. Când au auzit, au început loți să se roage lui Dumnezeu spunând:

- Doamne, vezi amenințările lor și slujitorilor Tăi să porțovăduiască cuvântul Tău cu curaj și să se producă vindecări, miracole și minuni, în Numele Fiului Tău, Iisus Hristos.

Când s-au rugat, locul în care erau adunati s-a cutremurat și ei au fost cu loți pătrunsi de Duhul Sfânt și ei au vesteau cuvântul lui Dumnezeu.

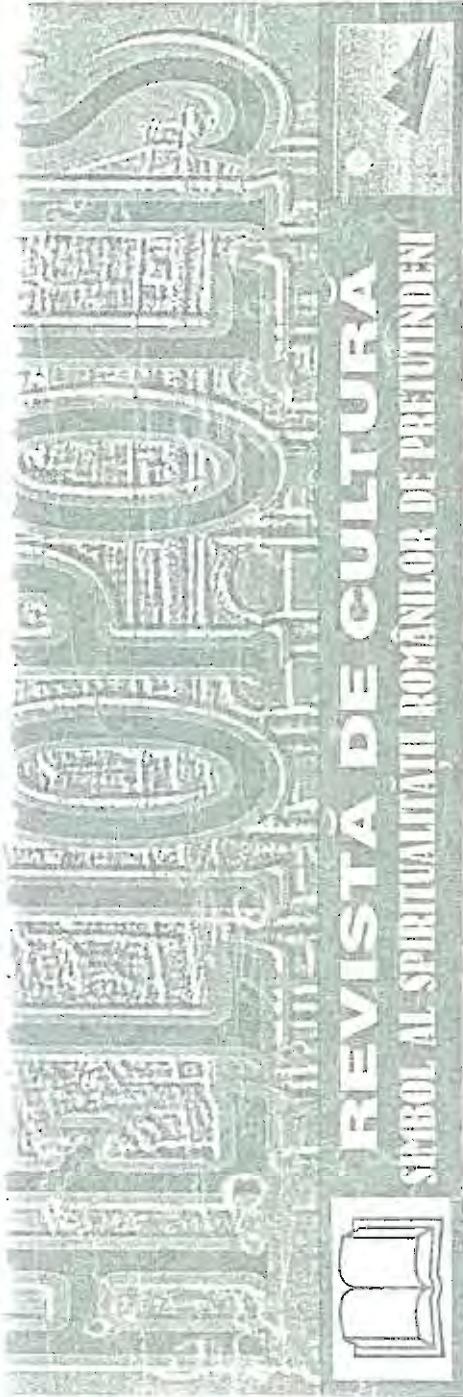
EDITE SPECIALE

Cu ocazia lansării de carte de la Deva

Director: DOINA DRĂGAN

• An II • Nr. 3 (3) • Martie 1995

Redactor șef: OLIVIAN POP

REVISTA DE CULTURA

SIMBOLUL SPIRITUOSULUI ROMANILOR DIN PREJUDINDE

Singurătate

Cu un pot unii să spună
Că viața e frumoasă...
Tristețea e ca o spumă
Pe mine se revarsă.
Să singur colind
A lumii drumuri lungi
Să văd ce nu se poate
Să mă văd murind.

Când totul pare sec
Și-i tot lipsit de sens
Singurătatea fugă
Ajungând la ruine,
Un inger pal zâmbeste
Să zâne vrăjitoare
Mă cheamă în palate
Imense de cleștar.

Moartea păzește camere
Pustii și pline de tristețe
Dar gândurile mele
Fug ca sălbaticice, la tine
Să-mi spun că viața-l recc,
Sobră și plină de ură.
Jubirea nu există
E totul doar neant.

Dar eamănii-mi zâmbesc,
Un lucru, ce mă face
Să știu că mai trăesc
Aș vrea ca mii de stele
Să mă arbească-n noapte
Să sterg tristul trucut
Să mă arunc în mare
Plutind ca un cadravu
Să știu că am scăpat
Din acest infern.

Mi-e dor de noaptele seninie...
De luna supărăto, ce lumină o colo
Care duce la tine.
O lacrimă de ceară.
Să o pată de sânge
Să mâna care plânge
Că nu o mai cuprinde
Pe-a ta în brațe.

Unde sunt toate?
De ce au plecat?
De aceea plâng, de aceea mor
Dar voi pleca curând
Cineva flori și marți funebru
Lumiuni de ceară sfinte
La înmormântarea mea
Trupu-mi mort s-alinte.

Să vreau să plouă
Marea să spumege, să ardă.
În timp ce trupul meu
Încet se descompune
Un glas de clopot, e ultima dorință

OCTAVIAN POP

(din volumul "Nefericitarea")

EDIȚIE SPECIALĂ

Ediție specială de Hîsăducăre (Sărbătoarea Sfântului Constantin cel Mare)

CONSTANTIN CEL MARE SI CREȘTINISMUL

Părerile istoricilor asupra lui Constantin cel Mare variază mult, pe când Biserica ortodoxă îl cinstește ca sfânt, iar ea Romano-Catolică recunoaște că e "mare", protestanții și unii cercetători profani văd în el doar un însemnat om politic, care a ajutat Biserica pentru a-și atinge scopurile personale propuse. Aceștia aduc unele dovezi prin care vor să demonstreze că împăratul nu a fost cu adeverat creștin și anume: păstrarea titlului religios păgân de "pontifex maximus", tolerarea păgânismului o anumită perioadă de timp și faptul că s-a botezat aproape de moarte. Însă o cercetare mai amănunțită va dovedi că lucrurile nu stau toamna așa. Este interesant că cei care l-au criticat aspru pe Constantin cel Mare au fost ostili creștinismului și au seris despre el că a patit și idei preconcepute.

Perioada de timp până la urcarea Sa pe tron a fost una a persecuțiilor săngeroase începută de Nero, când cei ce-L mărturiseau pe Hristos primeau moarte mucenică.

În 306 Constantin ajunge împărat peste partea de Apus a imperiului roman, iar din surse sigure, înainte de toamna anului 312 când s-a produs schimbarea sa, religia lui era pagână adorând soarele.

La 312, în timpul războiului cu Moscenii, schimbarea lui Constantin cel Mare este incontestabilă. După istoricii creștini, Eusebiu de Cezarea și Lactanțiu, în ajunul luptei de la Podul Vulturului, Constantin a văzut în amiaza mare pe cer, o cruce luminosă cu inscripția: "in hoc signo vinces..." (?) Noaptea, i s-a arătat în timpul somnului Domnul Hristos, cu semnul crucii, pe care îl văzuse ziau pe cer, cerându-i să-l pună pe steagurile soldaților pentru a servi drept semn protector în luptă, ceea ce a și făcut. Într-adăvăr, Domnul a fost cu el ajutându-l să câștige bătălia cu toate că împăratul Constantin avea o armată aleătuită din 20000 de soldați, iar rivalul său din 150000.

Datorită acestui eveniment, în iarna lui 313 semnează cu Liciniu un document intitulat "Edictul de la Milan" în care dă libertate creștinismului, punându-se astfel capăt persecuțiilor împotriva celor ce-L mărturiseau și pe Hristos, deși semnat și de Liciniu, acest edict nu a fost aplicat în partea unde Liciniu domnea, pentru că creștinii continuau să fie persecutați. De aceea, între cei doi izbucnește un război în urma căruia Liciniu este învins și moare pe campul de luptă, iar Constantin cel Mare rămâne singurul stăpân peste tot imperiul.

Prin edictul de la Milan, Constantin cel Mare asigura pentru viitor nu numai libertatea, ci și victoria creștinismului în Imperiu. Din tolerant față de toate religiile, devine protector al creștinismului, luând numeroase măsuri în favoarea Bisericii:

1. - scuteste pe preoții creștini de anumite dări speciale și acte de cult obligatorii pentru pagânii (cultul imparatului)
2. - scuteste Biserica creștină de impozite
3. - înapoiază Bisericii creștine ca instituție și membrilor ei averile confiscate în timpul persecuției.
4. - acordă Bisericii dreptul de a primi donații și ofrande
5. - acordă episcopilor ajutorul și-i reintegrează în funcțiile statului,

În înțelepciunea lui, Constantin cel Mare procedează cu prudență în măsurile luate pentru prosperarea Bisericii creștine, inițial pentru faptul că în imperiu roman numeric pagânii erau mai mulți decât creștinii în acea vreme. El își păstrează titlul de pontifex maximus, adică preot pagân.

Un alt mare beneficiu pentru biserică creștină este generalizarea Duminicăi ca zi de odihnă în imperiu la 321, când această zi a devenit sărbătoare săptămânală a creștinilor. Din 317 a început să bată și monede cu monogramul creștin, iar emblemele pagâne au început să dispară.

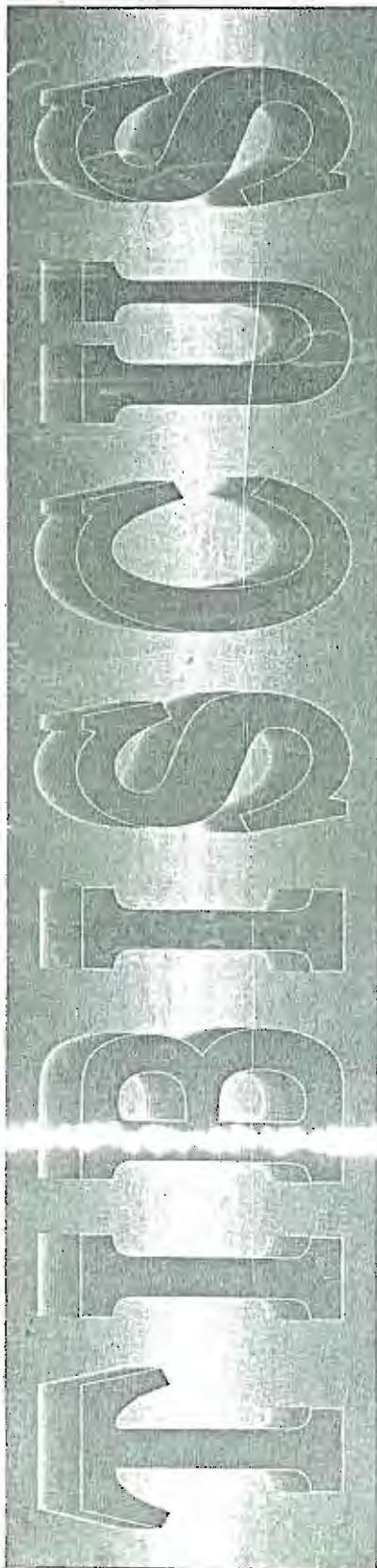
Pe lângă măsurile luate pentru ajutorul Bisericii convocarea sinodului I ecumenic de la Niccea, din anul 325, dovedește dorința lui de a asigura creștinilor unitatea.

La 11 mai 330 inaugurează noua capitală a imperiului roman pe locul fostei colonii grecești - Bizanț, cetate ce primește numele de Constantinopol, din care va face centru întregii activități politice - bisericesti și culturale din tot imperiul. În Constantinopol numit și "Roma cea nouă" se ridică un oraș cu un mare viitor politic bisericesc, ce punea în umbra Roma veche.

Constantin a fost botezat de episcopul Eusebiu de Nicomidia în luna mai, anul 337 pe patul de moarte, iar la câteva zile avea să-și dea obștescul sfârșit, fiind îngropat în Biserica Sf. Apostoli din Constantinopol, cimitirul său.

Pentru meritele sale și mai ales pentru marile servicii aduse creștinismului Biserica l-a cinstit în chip deosebit treându-l în rândul sfintilor și numindu-l "cel întoemai ca Apostoli", prăznindu-l împreună cu mama sa, Elena, la 21 mai în fiecare an.

"Nu pentru că lucrurile sunt grele, noi nu avem curaj, ci pentru că nu avem curaj - lucrurile devin grele". (Seneca)

Durerea Preacuratei

Pe Iisus când l-a zărit
Sus pe cruce răstignit,
Maica Sfântă a suspinat
Inima i-a săngerat.

Plâng Maica lui Hristos
De s-aude plânsul jos,
Ş-aşa plâng de cu jale
Pentru-a lumii întregi gresale.

Maica plâng și se frâng
Inima-i înoață în sânge
Multe lacrimi îi curgea
Și la Tatăl se ruga.

Plâng Maica și suspină
De dureri inima-i plină
Și se roagă-neîncetat
Pentru-al lumii întregi păcat.

OCTAVIAN POP

LUMINA SI SPERANTA

REVISTĂ DE CULTURĂ, OPINIE SI INFORMARE

Anul I ◇ nr. 6-8 ◇ august-octombrie 1996
Editată de CENTRUL DE REEDUCARE GĂEȘTI

PREOTUL SI CADRELE MILITARE

IN SISTEMUL PENITENCIAR

Preotul trebuie să aibă o viață ireproșabilă, în relațiile cu ofișerii și subofișerii și se va purta cu bună cuvință, dând respectul și cinstea cuvenită fiecărui cadru: pe cel mai în vîrstă și grad mai mare, tratându-i ca pe niște părinți, pe cei de vîrstă a doua ca pe niște frați, iar pe cei mai tineri, ca pe niște adevărați prieteni. Când vine în unitate, preotul trebuie să nu aștepte și să arăta semne de respect, chiar dacă el își merită din partea cadrelor, ci este bine ca el mai întâi să-i provoace la această salutare cuvântul săzâncă, demnă și plină de dragoste, urmând pilda Mântuitorului, care întotdeauna saluta pe ucenicii și ascultătorii săi zicându-le "pace vouă".

Pe lângă cinstea și onoarea arătată cadrelor militare, preotul mai este dator să se simtă a-și agonișii acestei insușiri frumoase, care îi sunt atât de necesare, încât ele sunt identificate cu preoția, după cum prin modelul de adresare și titlul, cu care cadrele militare onorează pe părințele lor susținătorii numindu-l "domn părinte", "laică părinte" sau "Prea cucernice Părinte".

Cinstea este cununa cea mai preluată a preoției și cu adevărat Sfântul Apostol Pavel o consideră mai de preț, decât viața aceasta: "Mai bine, îmi este mie a mori, decât lauda mea să o facă cineva zadarnică" (1Corinteni IX, 15).

Dacă orice om, care și-a pierdut cinstea, este ca un mort între vii, cu atât mai mult un preot de penitenciar necinstit este obiectul cel mai înjositor între cadrele unității din care și el face parte.

Spre a nu se putea face această grea și rușinoasă imputare, preotul va trebui, întotdeauna, în relațiile cu

cadrele militare, să se poarte cu cea mai mare curătenie sufletească și sinceritate, să nu ascundă și nici să nu denatureze adevărul; vorbele și faptele sale să pornească dintr-o inimă curată, liberă de orice considerații personale, de calcule și prejudicii. Să-și dea cuvântul cu multă chibzuință și seriozitate; dar când odală și l-a dat să și-l țină cu cea mai mare sfîrșenie, pentru că astfel, el, este ca o lăstrie purtată de vînt. Trebuie să fie atât de corect încât nimeni să nu-i poală împuță vre-o incordanță, fiindcă numai aşa, va aduce mari folosuri misiunii sale pastorale în penitenciar.

Preotul trebuie să fie cu cea mai mare prudență în expresii și în purtare față de orice cadru (ofișer sau subofișer), dar mai ales față de persoane distințe sau cu care nu are ocazia de a veni mai des în contact, pentru că cea mai mare greșală făcută, atrage preotului critici aspre și ridicolul. În tot timpul, preotul trebuie să-și amintească de porunca Mântuitorului care zice: "Fili întelepeți că șerpii și blâzni ca porumbei" (Matei X, 16).

Mai este necesar, ca preotul să fie circumspect, când stă de vorbă cu cadrele militare femei din unitate, pentru că nu i-ar sta bine să folosească argumentele, maniere elegante și cavalerestă, făcându-l ridicol, însă cu atât mai mult, el trebuie să se păzească, ca nu cumva prin vorbe, priviri, gesturi, ori mișcări nechibzuite, să dea loc la presupunerea că el ar avea oarecare intenții nepermise, ceea ce ar duce la neîncredere și jignirea elementului religios - moral și desconsiderarea tuturor preoților din sistem. Nu-i este ieratul preotului

nici o glumă cu cadrele chiar dacă glumele par de moment plăcute, pentru că ele contribuie la pierderea seriozității, ce trebuie să-l caracterizeze pe un preot de penitenciar.

Pentru ca preotul să fie scutit de critici, el va trebui să se poarte cu aceeași dragoste față de toate cadrele unității, nefăcând deosebire de grade sau funcții, ci servindu-i pe toți deopotrivă cu aceeași bunăvoie, știind că înaintea lui Dumnezeu: "Nu este ludeu, nici Eliri, nu este rob, nici slobod, nu este paro bărbătescă, nici parte femeiescă, ci toți suntem întru Iisus Hristos" (Galați I, 28)

Dacă purtarea preotului va fi demnă într-o unitate a sistemului penitenciar, el își va alătura respectului și cinstea cuvenită din partea cadrelor militare și va îndeplini în felul acesta și dorința Sfântului Apostol Pavel care zice: "Nimeni să nu defameze tinerețile tale, dându-te pilda credincioșilor, în cuvânt, în petrecere, în dragoste, în duh, în credință și în curătenie" (I. Timotei IV, 12).

Datoria de căpitanie a preoților într-o unitate din sistemul penitenciar este de a-și păzi viața curată și de a nu se face obiect de critică în fața cadrelor militare, trebuind ca el să aibă grija, ca nu cumva să-și facă loc în sufletul său păcatul mândriei, pe care Sfânta Scriptură îl numește "păcatul diavolului" și care constă în neconsiderarea altora, în nechibzuita dorință de slavă devorâtă, de onoruri și chiar laude nemeritale. Acest păcat atrage cel mai mare disprejuc asupra oricui îl-ar avea, dar mai ales asupra preoțului unui penitenciar.

Oricătre alte calități frumoase ar avea un preot, dacă el va fi mândru și îngăduit cu cadrele militare, loate calitățile lui bune nu vor preluui nimic și nici nu-i vor folosi la ceva; iar cadrele militare vor fi și ele reci și indiferente față de preot, ba chiar îl vor disprețui. În acest caz se pot aplica cuvintele Mântuitorului: "Cu ce măsură veți măsura, cu aceia vi se va măsura cu vârf și îndesat" (Marcu IV, 24).

Mândria atrage nu numai disprețul cadrelor militare într-o unitate, dar îl îndepărtează pe preot și de la Dumnezeu și însărcină de Hotărul Său. (Iacob IV, 6).

Preotul fiind dator să se ferească de mândrie trebuie să se imbrace cu virtutea umilei credințe, după îndemnul Mântuitorului care zice: "Învățați de la Mine că sunt blând și smerit cu inima." (Matei XI, 29). Această virtute o dobândește, când neincentat va cugeta la demnitatea la care este chemat își pe de altă parte la slăbiciunea și nepuțința sa, neatribuindu-și și nici un merit cu harul lui Dumnezeu zicând ca și Apostolul Pavel: "Prin Harul lui Dumnezeu sunt ce sunt" (I Corinteni XV, 10). Umilință și modestie trebuie să arate preotul în relațiile cu cadrele militare, silindu-se în același timp "să poarte nepuțințele celor slabii, lucrând nu spre plăcerea sa, ci spre plăcerea aproapelui, în bine spre zidire" (Romani XI, 1-2). Pe cărui insă, îi este de recomandală preolului umilință, pe cărui de mult el trebuie să se ferească de slugănicie și înjosire, care aling demnitatea preoției.

Pentru ca persoana preotului să fie demnă de respect, el trebuie să se mai caracterizeze și prin blândețe. Blândețea arătă o inimă bună și îngăduitoare, ea atrage preotului iubire și respect din partea cadrelor militare. Un suflet blând păstrează întoldeauna, o purtare

binevoitoare, prietenească și îngăduitoare, arătând fiecărui dragoste creștinească.

Preotul blând trebuie să-și păstreze pacea și liniștea sufletească, chiar în împrejurări neplăcute și supărătoare, iar prin aceasta îi va crește meritul foarte mult.

Preotul este dator a arăta blândețe și liniște sufletească chiar atunci, când va fi nevoie să mustre și să certe greșelile și nedreptățiile

Cu altă mai mult, preolul trebuie să se ferească ca să nu ajungă la o stare de nervi, de a se bate cu cineva sau a lovi pe vreun cadru militar. Spiritul de care trebuie să fie pătruns preotul penitenciarului, este de a binecuvânta și întări nepuțințele cadrelor militare, iar nu de a lovi.

Preotul, fiind propăvădulorul înaltului principiu de caritate creștinească, trebuie să fie și un exemplu viu al celui mai nobil simțământ și

numai atunci sămânța credinței va prinde rădăcini între unitățile de penitenciar, numai atunci sfârșitul său va fi înălțat și nu va auzi greaua și aspră imputare: "docioare vindecă-le pe tine însuți."

Preotul trebuie să fie pătruns mai mult ca originea de virtutea iubirii a aproapelui și a compătimirii. Inima sa să fie simțitoare la toate nenorocirile și durerile cadrelor militare și să nu le treacă cu vederea, precum au făcut preotul și ievulul din Verbiul Testament, ci ca sămariteanul plin de milă și iubire, să aducă prin propriile sale mijloace, alinare și măngâiere văduvei, orfanului, nepuțințosului, străinului, etc.

Pentru ca preotul să poată răspunde acestor îndatoriri el va trebui să fie scutit de patima iubii de argint și a câștgigului urât; să nu primească și să se ferească de patima lăcomiei și avariției care sunt mamă tuturor nedreptăților.

Nimic nu atrage preotului mai mult dispreț ca lăcomia și avariția, cum spuneam; iar mari dezbinări dintre preoți și cadrele militare au fost provocate de aceste patimi.

O condiție esențială din partea preolului spre a-și putea îndeplini datoria dragostei către cadrele militare este să fie harnic și activ, să nu lenevească, nici să pregețe în săvârșirea binelui, ci dimpotrivă să caute mereu ocazia de a-l săvârși.

*Protosinghel
OLIVIAN POP*

cadrelor unității, fără însă a da loc mânăriei în inima sa: "știind că mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu" (Iacob I, 20).

De asemenea preotul este dator, să fie cu cea mai mare băgare de seamă, ca nu cumva să se sălășuească în sufletul său, păcatul mânăiei, care întunează dreapta judecată și este începutul și izvorul tuturor nedreptăților. El va trebui să fugă de discuții aprinse și înverșunate, de certuri, de procese, și de tot ce poate întrerupe dușmânia, știind că este slujitorul și urmașul Celui ce a adus pacea pe pământ.

TIBISCUS

"Depărtați-vă
de la Mine
toți lucrătorii
nedreptății"

(Luca 13,27)

Anul VI ■ Nr. 8 (57) ■ Editat de Societatea Literar-artistică "Tibiscus" ■ Uzdin - Iugoslavia ■ august (gustar) 1996

Omul a fost caracterizat și apreciat în funcție de viață și faptele sale care au un ecou veșnic și rămân singura sa zestre spirituală. De aceea latinii spuneau "Faptă nu vorbă". Niciun nu este mai placut decât a iubi pe Dumnezeu și pe fiecare semen în parte și pe toți la un loc. și această iubire se concretizează nu prin gânduri și cuvinte, ci prin fapte. Sfânta Scriptură arată că cel mai mare și sublim lucru de pe pământ este facerea de bine. Omul, de aceea a fost creat ca să se bucur de toate cele existente și să împlinească neîncetat voia lui Dumnezeu.

Fiecare creațură de pe pământ are un anumit scop. De exemplu, soarele este făcut ca să-și reverse razele lui strălucitoare, luna este ca o taină a nopții și să revărsă lumina sa caldă, florile sunt făcute pentru a însemna sufletul, copacii pentru a da la bună vreine rod îmbelșugat, iar omul - pentru a urmări binele și a-l săvârși neîncetat.

Mântuitorul Iisus Hristos prin viața sa, adică prin întrupare, moarte, înviere și înălțare a adus omenirii o operă enormă de binefacere: "Eu am venit ca lumea viață să aibă și încă din belșug să aibă". (Ioan X, 10).

În toată activitatea sa pământescă, Mântuitorul a dovedit că faptele bune sunt cele mai de preț comori ale omului. Acestea sunt asemenea unei lumiuni, deoarece luminează sufletul nostru și ne îndreaptă spre cărăriile veșnicei. În predica de pe munte se spune: "Așa să lumineze, lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă faptele voastre cele bune și să mărească pe Tatăl vostru Cel din ceruri". (Matei V, 16).

Întreaga viață a Mântuitorului a fost închinată facerii de bine și slujirii neconitenite a aproapelui. Pe cei bolnavi i-a vindecat, orbilor le-a dat lumină, mușilor le-a dat cuvânt, pe cei morți i-a înviat, pe cei săraci i-a mângâiat și tuturor ne-a adus lumină și viață, căldură și dragoste. Mântuitorul Iisus Hristos ne-a învățat și

Faptele bune

ne-a arătat că fapta bună nu trebuie săvârșită înaintea oamenilor pentru a ne lăuda, deoarece atunci, aceasta nu mai are valoare. "Luai aminte că faptele dreptății voastre să nu le faceți înaintea oamenilor ca să fiți văzuți de ei; altfel nu veți avea plată de la Tatăl vostru Cel din ceruri." (Matei VI, 1) Domnul nostru Iisus Hristos ne arată că orice faptă bună săvârșită, va fi răsplătită: "Oricine vă va da să beți un pahar de apă, în numele Meu; și îndepărtați-o să nu pierde plata sa". (Marcu IX, 41). Sfinții Apostoli, urmași ai Mântuitorului, au continuat opera de binefacere a Acestuiu, săvârșind multe minuni și lucruri bune întru numele lui Iisus Hristos, după cum afirmă Sfântul Apostol Pavel: "Orice faceți, cu cuvântul sau cu lucru, toate să le faceți în numele lui Iisus". (Colozeni III, 17).

Sfântul Apostol Pavel în cea de a treia călătorie misionară poposind la Milet îi îndeamnă pe preoții de acolo să săvârșească fapte bune pentru că sunt tezaurul cel mai de preț și nemuritor al omului.

Ajutând pe fiecare semen al nostru care poartă la sine chipul lui Dumnezeu, trebuie să ne aducem aminte de cuvintele Domnului Iisus Hristos, căci El a zis: "Mai fericit este a da decât a lua". (Fapte XX, 35).

Sfinții Părinți, prin faptele lor deosebite, au urmat întru totul pe Iisus Hristos, punându-și toate bunurile lor, atât materiale cât și spirituale, în slujba semenilor.

Pentru a înțelege mai bine acest lucru, vă voi reda o istorioară: Se spune că într-un sat de muuite un

credincios foarte evlavios a mers la biserică unde a auzit citindu-se evanghelia și întorcându-se acasă, după miezul nopții, a auzit o bătaie în poartă. A ieșit și în față lui era un om rătăcit și obosit care cerea un adăpost pentru a se odihni. Creștinul îi răspunse categoric că nu poate să-și găzduiască. Întorcându-se în casă creștinul adoorame și în vis îi apare acel om necăjit care îi zice: "Știu că ești bun și creștin adevărat, știu că ai fost la biserică astăzi și ai auzit astăzi despre faptele bune și tocmai de aceea eu te rog să mă ajută". În acel moment creștinul se scoală speriat, merge din nou la poartă, unde omul rătăcit și obosit se rugă cu lacrimi lui Dumnezeu. Creștinul îl-a primit în casă, îl-a ospătat și îl-a culcat. Iată deci o faptă bună săvârșită de un creștin. Fiecare dintre noi să facem fapte bune, atunci când ni se cere sprinținul și ajutorul.

Săvârșind faptele bune, ne vom face plăcuți lui Dumnezeu, semenilor noștri și vom beneficia de ajutorul de sus, pentru dobândirea vieții veșnice și mântuirea sufletului.

OCTAVIAN POP

Sărbătorile lui Gustar

roage. Atunci, de la sine, s-au plecat pomii ce erau pe munte și au dat astfel cinstirea și închinăciunea ce se cădea către stăpână, ca și cum ar fi fost niște slugi însuflețite...

După aceasta, luând Fecioara iertăciune de la toți cei apropiatași s-a culcat pe pat și și-a pregătit preacuratal ei trup precum a voit și a făcut închinăciune pentru întărirea lumii și pașnică ei petrecere și i-a umplut și pe ceilalți de binecuvântarea ei.

Și așa în mâinile Fiului și Dumnezeului său și-a dat sufletul.

(Din Sinaxarul lunii august)

15 august e și ziua tuturor celor ce poartă numele Maria. De Sfânta Marie Mare mii de credincioși au plecat în pelerinaj spre mănăstiri.

29 august - Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul

Înțelesul sărbătorii ni-l redă Sfânta Evanghelie care scrie despre tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul. Evanghelia ne spune că Irod cinstea pe Ioan ca pe un sfânt și îl asculta cu mult drag. Ioan a înstrănat pe Irod fiindcă acesta trăia în nelegătire cu Irodiada, femeia lui Filip, fratele său. Pentru aceasta, la dorința Irodiadei, Irod a trimis pe Ioan în temniță. De ziua nașterii lui Ioan, fiica Irodiadei a dansat în fața oaspeților. Foarte încântat de dansul ei, regele a zis fetiei: "Cere de la mine orice vei voi și-ți voi da... până la jumătate din regatul meu". (Marcu VI, 22-23). Ea, îndemnată de mamă a cerut "pe tipsie capul lui Ioan Botezătorul". (Marcu VI, 25). "Irod regele s-a mâniat adânc". (Marcu VI, 26), dar s-a ținut de cuvânt.

OLIVIAN BINDIU

15 august - Adormirea Maicii Domnului

În a cinsprezecea zi a lunei acesteia a binevoit Hristos Dumnezeul nostru ca să ia pe Maica Sa la sine. Pentru aceasta, cu trei zile mai înainte a făcut-o să cunoască prin mijlocirea îngerului mutarea sa de pe pământ. Căci venind la dânsa Arhanghelul Gavriil a zis: "Aceasta zice Fiul tău: Venit-a vremea a muta pe Maica Mea la Mine. Și nu te teine de aceasta, și primește înștiințarea eu bucurie, de vreme ce vii la viața cea nemuritoare".

Și s-a suiat degrabă Născătoarea de Dumnezeu în Muntele Măsliniilor ca să se

Poetul Octavian Pop

"Departe, acolo unde viața merge înainte"

Calea dreaptă

Când visele se prăbușesc
Și mor speranțe, tu învăță;
Că mila pozi să o găsești.
La Cel ce-ji dă mereu
povăță.

El vrea ca tu să-și
amintești

De primii pași ai tăi în
viață

Când n-ai știut să-i potrivești
Pe drumul bun, calea cea dreaptă.

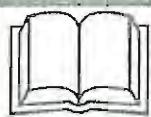
E adevărul cale-nugășă,
În milă, pace și răbdare...
Și-un gând curat care te mustă,
E dar primit la închinare.

Confesorul

Umbra ta mă însojește
Într-o lume de poveste...
Chipul tău, atât de bland,
Stăpânește orice gând.

Cu ochi mari pătrunzători,
Sufletul tu mi-l măsori
Și mă-ndemni mai cu putere
Spré lumină, prin tăcere.

Zâmbetul și glasul tău
Har sporit spre Dumnezeu
Dă povăță pentru viață
Pune-n suflet o speranță.

REVISTĂ DE CULTURĂ

SIMBOL AL SPIRITUALITĂȚII ROMÂNIILOR DE PRETUTINDENȚĂ

CHEMARE

*În orice zi aștept zdrobil,
Cu lacrimi Sfânta Ta chemare.
Și tot de-ațea ori eu simt
O deznădejde lare mare.*

*Aș vrea să pot să mă ridic
Deasupra nepuținței mele,
Îngunchind, să fiu mai mic,
Să pot privi în sus, la stele.*

*Acolo-aș vrea să Te găesc
Si bucurie fi-va-mi mare!
Hristoase, azi, Te regăsesc
Si-aud sfios a Ta chemare.*

*E o chemare din înalt
Si dintre îngerii e porință
lubire, eu, la ușa Ta iar bat
Căci pentru mine ești sortilă.*

OLIVIAN POP

CALLING

*Overwhelmed I want every day
With tear Your holy calling.
And every time I feel
Such a great despair.*

*I'd like to be able to raise
Above my helplessness
Kneeling, to be smaller
To be able to look up, at the stars.*

*There, I'd like to find You
And my joy'll be great!
Jesus, today, I find You again
And hear shyly Your calling.*

*It is a calling from above
And from the angels does it come
Love, I knock at Your door again
Because You are for me destined.
English version by ANA ZLIBUT*

RUGĂ DE IUBIRE

*Doamne, dă-mi forța de-a iubi,
Care să fie semnul păcii,
Ajută-mă să pot trăi
Sub scutul rugii și-al dreptății.*

*Ca să-ndepărtez din viață
Orice rău, orice durere
Si să trăuesc linștea
Care înima mi-o cere.*

*Nicicând să n-am privireaz omului
Ce bărbie pe căi deșarte.
Curăță-mi Doamne, viață
Si de rău Tu mă desparte.*

*Alungă -mi, Doamne, chinurile
Si fă-mă să simt bucuria
Că sunți o parte din ființa-Tă
Care ne-aduce mântuirea.*

OCTAVIAN POP

Mărturie ortodoxă. Revista comunității ortodoxe Române din Olanda: Anul XV, nr. 20; 1996 HAGA

Redactor-editor - Preot Iiconom Stavrofor,

Dr. Ioan Dură p. 62.

Pr. Dr. Ioan Dură, ne-a dăruit și de această dată un dar de suflare: revista "Mărturie Ortodoxă".

Cuprinsul acestei reviste cuprinde doar două capitole: 1 Din gândirea patriarlică cu prezențări de pr. prof. Nicolae Petrescu, de Pr. Dr. Ioan Dură, iar capitolul 2" Mărturii despre "Monahismul românesc în anii '48-'89."

Mărturii ale românilor și considerații privitoare la acestea de prof. Dr. Ioan Dură 1994, cuprinzând două aspecte: a) Din corespondență primită de autor; b) Prezențări și recenzii în publicații din țară și străinătate. Coperța principală este luminată de Sfântii Împărați Constantin și Elena.

Aflăm din rândurile revistei despre "Sfântul Sofronie, Patriarhul Ierusalimului (550-638). Dreapta învățătură despre Sfânta Treime și înălcuirea ortodoxă a textului scripturistic (Luca I. 21-38) care este (Pericopa evanghelică de la Liturghia praznicului Bunăvestire) și anume din carte p. 8-12 despre "începutul și desfășurarea mânăuirii neamului omenesc de către Dumnezeu (cap. XI-L) consemnat de pr. Nicolae Petrescu.

Aflăm din articolele de pr. dr. Ioan Dură despre "Sfintele Pasli prăznuite de români", "Din legăturile Alhosului cu Tările Române"; "... "Spre aducere aminte" - "Amintiri despre tatăl meu".

În cap. II, Mărturii ortodoxe, redactorul ne informează despre corespondență primită de autor până în 31 dec. 1995, precum și despre recenziea cărții Domniei sale, semnată de personalități din străinătate în diverse reviste.

Astfel Recenziile referitoare la "Monahismul românesc în anii 1948-1949" de pr. dr. Ioan Dură apar în "Credința Neamului" (Bistrița - Moldova), semnată de pr. Constantin Lupu - redactor, 2) "Irenikori" (Belgique) - MS, 3) "Credința"/ "the Faith" (Detroit, Michigan - George Alexe - publicist editor, poet" 4) "Luceafărul" - editat de Uniunea Scriitorilor din România - Alexandru Spătaru, redactor. 5) "Datina" - Turcu Severin - pr. Al. Stănciulescu - Bârda, publicist, istoric, editor. 6) "Curierul Român - Ion Mugureanu - poet, redactor, 7) "Magazin istoric - semnal. 8) "Lumina Lumii" - Râmniceanu Vâlcea - prof. dr. Ioan. Șt. Lazăr - scriitori, 9) "Tribuna" - München - Mircea Barabăș. 10) "Heliopolis" - Timișoara - protosinghelul Olivian Pop, publicist, editor, 11) "Păstorul Creștin" (Argeș Teleorman, Ierom. Iuvenalie Ionașcu "Sfânta Treime - Offenburg - dr. Adrian Gabor etc., toate prin aprecierile respective arătând meritul autorului pentru toate informațiile puse la dispoziție dar și prin felul în care ne-a prezentat tabloul cert și felul cum a dat glas prin această carte acelei fibre luminoase ce întrupează trăirea creștinească românească.

Protosinghel OLIVIAN POP

Colaborator permanent al revistei noastre Prof. Ionel Cionchin ne-a demonstrat că articolele domniei sale sunt compatibile cu condiția de istoric desăvârșit

Absolvent al Facultății de Istorie-Filosofie a Universității "Babeș-Bolyai" din Cluj-Napoca (1970), prof. Ionel Cionchin s-a remarcat prin cercetările întreprinse în domeniul istorie, publicând peste 300 de studii și articole în reviste din țară și străinătate: Noi Tracii (Italia), Cuvântul Românesc (Canada), Libertatea, Tibiscus (Jugoslavia), Timpul (Bulgaria), Agora, Fii Daciei (SUA), Clio, Heliopolis, Orizont, Renașterea bănățeană, Mitropolia Banatului, Altarul Banatului (Timișoara), Tribuna (Cluj-Napoca), Cronica (Iași), Ateneu (Bacău), Karpaten Rundschau (Brașov) etc.

Cartea de față cuprinde texte literar-istorice apărute în Timișoara în revista de cultură "Heliopolis" - simbol al spiritualității românilor de pretulindeni.

Colaborator permanent al revistei noastre Prof. Ionel Cionchin ne-a demonstrat că articolele domniei sale sunt compatibile cu condiția de istoric desăvârșit.

Cunoscând că Istoria României a fost descrisă după sabioane, iar cea a românilor din afara frontierelor României nu a fost cercetată, adeseori chiar ignorată cu bună știință, alleori subtil ascunsă, autorul a încercat să spargă granițele maxime: "Magister dixit" găsind cele mai eficiente metode și mijloace de impulsionare a cercetării istorice. Într-un cadru interdisciplinar, prin asigurarea unei documentări de specialitate îmbinată cu investigații de teren și corroborate cu interpretări și concluzii moderne.

Volumul este o mapă unitară, armonios îmbinată de istorie, lingvistică, religie și mitologie, privind spațiul arhaic valah/românesc.

Cercetătorul a străbătut așezări românești din Ungaria, din Banatul Românesc din Serbia, din Timocul Sârbesc și Bulgăresc. Deși nu stiu să scrie în limba maternă, locuitorii din acele ținuturi vorbesc o clară limbă românească, dar sunt fascinați de o taină, căutând răspunsul la întrebarea: "de ce sunt numiți vlahi, vlași, olahi?" Autorul dă o explicație științifică a etnonimului de valac sau român care definește un popor autohton ca urmaș al strămoșilor pelasgi și al invincibililor romani.

La început a fost cuvântul care în mitologie și religie avea pentru om o putere cosmogonică, organizatoare, structuraloare. Atunci când a fost scris a avut un "caracter beneficiul transmiterei a literaturii, științei, adiferitelor cunoștințe, dar adeseori și tainic, pentru a transmite mesaje codificate folosite cu deosebire în spionaj și diplomatie". Prima scriere - tablile de la Tărtăria (cca. 5200 a. Chr.) a fost limba oamenilor acestui pământ, iar alte inscripții își cauță cercetătorii să le descifreze. În apropierea de Tărtăria, în Munții Orăștiei se află Sarmisegetusa, "Cetatea Soarelui" (la gelo-daci), ale cărei simboluri se regăsesc în obiceiurile vlahilor, românilor din sudul Dunării, de la poalele Muntelui Arătan (Serbia).

Dunărea - metaforă fără sfârșit, simbolul puterii și tenacității, al statorniciei, punctea de legătură între dacoromanii din nordul fluviului și dacoromanii din sud, numiți vlahi, APA MARE este martorul permanent al noastră pe meleagurile ancestrale.

Cititorul, neprevenit, ar putea rămâne surprins de ipotezele emise, dar autorul nu ambicioanează în a deține monopolul adevărului, ci are lăslul de a-și aduce cititorul până în punctul unde îl va descoperi singur.

Volumul se individualizează prin cercetarea științifică bazată pe argumente solide, dar și prin autenticitatea, sensibilitatea și profunzimea autorului.

Protosinghel. OLIVIAN POP

RAPORTUL DINTRE BISERICĂ ȘI STAT (I)

"Dati deci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu"
(Matei XXII, 21).

Ială poziția noastră și totodată punctul de plecare în scurta dizertație în ceea ce privește raportul existent între Biserică și Stat, într-o viziune căt se poate de alțuiști.

Deoarece de a se vrea o lucrare exhaustivă, lucrarea de față reflectă punctul nostru de vedere în acest raport atât de delicat.

Biserica este o societate văzulă, desăvârsită, întemeiată de Mântuitorul Iisus Hristos pe Cruce. Ea își are legislația sa, membrii săi, scopul său, toale perfect definite.

Așa cum am spus mai sus Biserica este întemeiată de Hristos, independentă de societățile omenești, ca fiind superioară în toate privințele.

Originea sa coboară direct de la Dumnezeu, luându-și de la El, "constituția", o constituție perfectă și nu una schimbătoare după bunul plac al oamenilor, ci perfectă și absolută.

Fără a neglija interesele materiale, Biserica se ocupă în primul rând de parțea spirituală a societății. Autoritatea sa, se extinde asupra sufletelor, numai ea putând să atingă în mod direct acest domeniu care se numește conștiință.

Scopul pe care și-l propune ea este de a conduce pe membrii săi mai puțin către proprietățile omenești și mai mult către fericirile divine. Biserica fiind a veșniciei și nu a timșului, ea lucrează pentru veșnicie, în timp și ne cheamă, să lucrăm cu ea.

Cu toate acestea, alături de urmăză pe pământ cursul vieții sale călătoare, Biserica se află amestecată cu societățile omenești. Obligată fiind să întrețină cu acestea raporturi, ea dorește să trăiască în armonie cu toate. Ea are datoria să le dea concursul său pentru a putea ca ele să-și atingă scopul lor providențial. Adesea Biserica vede demersurile sale respinse, intențiile sale și adevăratul său spirit nesocotit și adesea este constrânsă să lupte împotriva nedreptății. Ca șefi ai societății religioase, preoții nu pot evita relațiile cu societatea civilă și cu reprezentanții ei. Si aceste raporturi exercită neapărat o influență, fie în bine, fie în rău, asupra forului preoțesc.

Biserica nu poate nesocoti autoritățile civile, ea nu le contestă nici unul din drepturile lor legitime și în-

țimp ce ele o denigrează și o asupresc, ea le binecuvântează și este gata să le facă toale serviciile, ce-i sunt cu putință. Sfântul Apostol Pavel spune în acest sens: "Tot sufletul, să se supună stăpânirilor celor mai înalte, că nu este stăpânire, fără numai de la Dumnezeu, și stăpânirile care sunt rile la Dumnezeu sunt rânduite". Pentru aceea, el se împotrivesc stăpânirii rânduiei lui Dumnezeu, iar cei ce se împotrivesc, își vor lua osânda". (Romani XIII, 1-2). În Epistola I către Timotei II, 1-2 spune: "Înainte de loate să faceti cereri rugăciuni, mijlocuri, mulțumiri, pentru loți oamenii. Pentru împărați și pentru loți care sunt în înalte dregătorii ca să petrecem viață pașnică și liniștită între toată cuviosă și buna cuviință".

Reiese din aceasta că Biserica are noblețea în inimă, de a întreține, bune raporturi cu statul și reprezentanții acestuia.

Totuși, fără îndoială Biserica nu poate să sacrifice nimic din deprinderile și libertățile sale. Acesta este un depozit ce îl-a primit și ar fi o lipsă de neierțat dacă ar lăsa să se piardă sau să se ăltereze în mâinile sale: ea îl conservă ca pe un lucru de preț și îl apară contra oricărei atrageri. De căte ori în decursul istoriei sale ea a făcut să se înteleagă acel "nu putem" al apostolilor de cei care cereau concesii ce nu trebuie să se accepte. De căte ori a repetat prin gura Sfintilor Părinti, care au preferat exilul și moartea decât de a-și trăda conștiința.

Dumnezeu nu vorbește nimic mai mult în această lume decât de libertatea Bisericii Sale.

"A lupta pentru libertate înseamnă și lupta pentru Dumnezeu" spune Nicolae Iorga.

De căte ori s-a pecetluit cu sângele martirilor săi această neclinicită credință.

În revendicarea drepturilor sale neprescrise, Biserica nu s-a lăsat să fie redusă de promisiuni și nici însăpmântată de amenințări.

Acelora care pretindeau că-i cumpără lăcerea ea le-a răspuns cu "Argintul tău să fie cu tine întru pierzanie" (fapte VIII, 20).

În fața acestor care expunea înaintea ei instrumentele de tortură și moarte: ea și-a adus recomandarea Sf. Evanghelist Matei: "Să nu vă temeți

de cei ce ucid, trupul, iar sufletul nu pol să-l ucidă, ci să vă temeți mai vîratos de acela ce poate să piardă și sufletul și trupul în ghenă". (Matei X, 28).

Dar aceste rezerve făcute și acest depozit al doctrinei și libertăților sale odină apără, Biserica a cerut să se înteleagă cu avalorilățile pământești. Ea s-a arătat cum nu se poate mai îngăduiloare toldeaua a fost gata la toate concesiile compatibile cu denuimirea sa. Nu a creal nimic, nu s-a dat înapoi, din fața oricărui sacrificiu ca să trăiască în pace cu societatea în ansamblu ei.

Biserica cunoaște foloasele ce rezultă pentru mânăuirea sufletelor din această bună înțelegere ori de căte ori se face în dreptate și adevăr.

Chiar și în cazurile unde împotriva dorințelor și necesităților sale a trebuit să reziste pentru că se găsea în fața nedreptății, ea a susținut, aceste lupte trebuincioase cu toale menajamentele posibile.

Protosinghel OLIVIAN POP

TIBISCUS

"Lumea e aceea,
ceea ce creăm
în ea".
(Lase Sederberg)

Anul VII ■ Nr. 9 (58) ■ Editat de Societatea Literar-artistică "Tibiscus" ■ Uzdin - Iugoslavia ■ septembrie (răpciune) 1996

Sărbătorile lui Răpălune

Nașterea Prea Curatei Fecioare Maria

În ziua de 8 septembrie, în fiecare an, prăznuiam Nașterea Prea Curatei Fecioare Maria, Maica Domnului nostru Iisus Hristos. E o sărbătoare de bucurie, pentru că Nașterea Preasfintei Fecioare "a vestit bucuria la toată lumea, căci dintr-însă a răsărit soarele dreptății". Cum a vestit Nașterea Preasfintei Născătoare bucuria la toată lumea? Mai întâi de toate s-au bucurat părinții ei Ioachim și Ana, cărora

Dumnezeu le-a asacutat nefințatele rugăciuni. S-au bucurat sfintii, care au trăit înainte de Hristos, pentru că Nașterea celei Preasfintite a însemnat apropierea mântuirii lor. S-a bucurat întreaga omenire pentru că nașterea Ei a răsărit steaua adevărului, a cărei strălucire avea să se reverse asupra lumii întregi. S-a bucurat îngerii din cer, căci nașterea ei a însemnat biruința binelui asupra răului. Sfântul Ioan Damaschin asemănă pe Prea Curata Fecioara Maria cu o carte, în care găsim istoria tuturor virtuților și a înșurărilor bune. Credința, nădejdea, iubirea față de Dumnezeu și aproapele au împodobit întotdeauna sufletul Preasfintitei Fecioare. Viața Ei este o pildă vie pentru orice femeie creștină. A suferit mult și s-a rugat mult. Tocmai de aceea a avut parte de dreaptă răspplată, mutându-se cu trupul la cer. Noi, creștinii, cinstim pe Prea Curata Fecioară ca pe Maica lui Dumnezeu. Sfinții o asemănă pe Prea Curată cu steaua mărilor, spunând că precum steaua mării arată corăbierilor drumul prin valuri, și Fecioara Maria ne arată drumul mântuirii noastre prin

valurile tulburi ale acestei vieți! Acela care nu vrea să se înnece în valuri, să-și îndrepte privirile cu deplină încredere către această stea a mântuirii. Când valurile ispitelor de multe feluri ne învăluie și ne înving, să nu pregețăm a cere ajutorul Maicii Domnului. Când suntem apăsați de povara păcatelor, când ne cutremurăm gândindu-ne la judecata cea din urmă, când deznaidejdeau-

ample inimile noastre, să ne aducem aminte de Prea Curata Fecioară Maria. Totdeauna și în toate necazurile să cerem puternicul Ei ajutor. Să-l facem lăcaș în inima noastră și să-l urmăm pilda vieții. Dacă O vom urma pe Ea - nu vom rătăci; dacă vom fi conduși de Ea - nu vom cădea; dacă vom fi însoțiti de Ea pe cărările vieții - vom ajunge la mântuire. Cum ne va ajuta Prea Curata Fecioară? Cu ale Ei preasfintite rugăciuni, căci Ea neconținut se roagă Fiului Său pentru noi și pentru binele nostru. Avem în Cer, o rugătoare caldă, Maica noastră a tuturor și a acelui care a mantuit lumea. Așadar, să ne bucurăm și noi întru această zi, ca și Ioachim și Ana. Să mulțumim lui Dumnezeu pentru toate binefacerile ce le revărsă asupra noastră și să-l cerem, ca pentru ale Ei sfinte rugăciuni, să ne miluiască și să ne izbăvească pe noi.

Sărbătoarea Nașterii Prea Curatei Fecioare Maria, de la 8 septembrie, se mai numește și Sfântă Maria Mică, dar nu pentru că nu ar fi aşa de mare și însemnată ca și sărbătoarea Sfintei Adormiri, ci pentru că în această zi sărbătorim pe pruncă cea mică a lui Dumnezeu, care s-a născut să fie Născătoarea Celui pogorât din Cer. Pe Prea Curata Fecioară astăzi o vedem ca pe o pruncă mică la sănul maicii sale. Să o vedem cu ochii sufletului și să o cinstim făcându-ne vrednic, ca și Ea să roage pe Fiul Său pentru noi.

OLIVIAN POP, protosinghel

Doină, dor și omenie

Frunză verde veșnicie
Dolină, Dor și Omenie
Trei cuvinte românești
În alte limbi nu găsești.
Dolina nu e numai cântec
Dolina este un descântec
Frumusețe și speranță
Dragoste ce ne înalte
Dorul este o trăire
Un flori de nemurire
Între Cosmos și Filantă
Între Om și Sufereță
Afl Om de Omenie
Este Jertfă și lubire
Între îns și omenire
Frunză verde, poezie
Dolină, Dor și Omenie
Împreună dăltulesc
Omul veșnic românesc.

ION MILOS

Înălțarea Sfintei Cruci

La 14 septembrie sărbătorim, în fiecare an, înălțarea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci. Sfânta Evanghelie a acestei sărbători ne istorisește răstignirea pe cruce și moartea Domnului nostru Iisus Hristos. Răstignind pe Iisus, înversunajii lui dușmani nu au putut să omoară și adevărul pe care El l-a vestit în lume. Lemnul Crucii, pe care fiul lui Dumnezeu și-a întins mâinile și picioarele, a fost îngropat în locul unde El a fost răstignit, pe vârful dealului Golgota, alături de aiți doi tâlhari, răstigniți împreună cu El. Aici a stat îngropat până pe la anul 315 după Hristos, când împăratul Romanilor a ajuns sub stăpânie marelui împărat Constantin. Mama acestuia, împărateasa Sf. Elena, era creștină și se silea să-și crească fiul său în frica lui Dumnezeu. La începutul împărației, Constantin a avut parte de multe și grele lupte, însă și-a îndreptat gândul spre Dumnezeul creștinilor, rugându-L să-i ajute să biruiască în lupta pentru binele poporului său. În vremea când se ruga, a văzut dintr-o dată un semn minunat pe cer. Acest semn era o cruce din stele, iar în jurul crucii scrisoarea cu slove latinești: "Cu acest semn vei învinge!". Așa a fost.

Împăratul Constantin și mama sa Elena au plecat la Ierusalim să vadă locul unde Fiul lui Dumnezeu a pătimit și a murit pentru mântuirea neamului omenesc. Pe vârful muntelui Golgota a pus să se sape și s-a scos trei cruci. Neștiind care este a lui Hristos a adus un om bolnav să le atingă pe toate trei. Când acest bolnav a atins lemnul crucii Fiului lui Dumnezeu s-a vindecat pe loc. Atunci Constantin a luat Crucea pe umerii săi și însoțit de mulțimea din popor a plecat către Biserica Sfântului Mormânt, unde la fel aștepta multimea de creștini sosirea lemnului vieții și căntă: "Crucii tale ne închinăm Hristoase și sfânta înviere Ta o lăudăm și o

slăvim". În această Biserică, Crucea a stat netulburată vreme de 300 de ani, când împăratul păgân Hrosoe a pornit război

Răsai asupra mea

Răsai asupra mea lumină lini
Ca-n visul meu ceresc d-odinioară;
O, mată sărată, pururea fecioară,
În noaptea gândurilor meie vină.

Sperația mea tu n-o lăsa să moară
De-ai și meu e un noapte de vină;
Privirea ta de măldi căldă, plină,
Înduritoare asupra mei coboră.

Straini de toți, pierdut în suferință
Adâncă a nimicniciei mele,
Eu nu mai cred nimic și n-am tărie.

Dar dă-mi încreșteasă mea, redă-mi credință
Să recuperi din corul tău de stele;
Ca să te ador de-acum pe veci Marie!

MIHAI EMINESCU

împotriva împărației romane. Biruind în Ierusalim, ca pradă de război a luat și Crucea Domnului ducând-o în Persia. Aici, Sfânta Cruce a stat 14 ani, când împăratul Iraclie, cu ajutorul Domnului, pornește război împotriva lui Hrosoe și să aducă Crucea în Biserică cea mare din Ierusalim. Biruind, acest împărat a adus Crucea înapoi, tot drumul din Persia și până la Ierusalimul mergând pe jos, cu Crucea pe umeri. La poarta Ierusalimului a ajuns la 14 septembrie și de atunci această zi se prăznuiește în fiecare an, la toate bisericile creștinești. Ca și creștinii acelor vremi, cădem și noi cu față la pământ înaintea sfintei cruci și apoi, iar ne ridicăm însemnând că prin păcat omul a căzut, iar moartea pe cruce a Fiului lui Dumnezeu iarăși l-a ridicat.

OLIVIAN POP, protosinghel

Lumină lină

Lumină lină-a sfintei slave
Îndreaplă-Te spre casa mea
Pârlunde-n casă, luminează
Susțești și viața mea.

E-aiat de greu în întuneric
Si zbucium mult în jurul meu
Ridică ceata de-ntuneric
Să simt c-am-renașcă și eu.

Să-mi dai Tu darul de-a vedea
Lumina sfintei Tale slave.
Să mi se schimbe viața mea
În pildă de smerenie mare.

S-arăt și semenilor mei
Iubirea Ta, aiat de mare,
Si să-i ajut, de le e greu,
Să le găsească la-nchinare.

Ei să Te cheme în genunchi,
Cu lacrimi și zdrobire mare
Că Tu ești blând și milostiv
Si-ai să-i ridici iar în picioare

OCTAVIAN POP

Gentle Light

Gentle light of holy glory
Come to my house
Come into it, tighten
My soul and life.

It's so hard in darkness
And much struggle around me
Lift the fog of darkness
So that I could feel / rebirth

You give me the gift of seeing
The light of Your holy glory
To change my life
In an example of great meekness.

To show my neighbours
Your love, so great
And to help them, if it is too hard
To find You in worship.

They call You on their knees
With tears and overwhelmed
Because You are kind and merciful
You'll raise them again.

English version by ANA ZLIBUT

"VARA HIMERELOR"

de Veronica Balaj
editura PERENIA, 1996,
148 p.

La fine de secol XX, mai e bun la ceva zbuciumul interior? Sufletul? Visarea? Dar, fără acestea n-ar fi arăta!

Așa s-ar rezuma carte "Vara Himerelor", multe, foarte multe slări bulversante, repetabile și unice în felul lor, fac suportul recentului roman semnat de Veronica Balaj. Pagini de o remarcabilă subtilitate afectivă așa cum, autoarea însăși este, încât nu-i vorba deloc de o obiectivare a realului, nici de o delăsare că, mai degrabă de o rafinată intuiție a felului în care, viața se poate "interfere" cu visul și irealul.

"Vara Himerelor" este structurată pe un balans amiețitor și fascinant. Mereu la limita dintre real și imaginar, dintre posibil și imposibil, dintre dorință și împlinire, dar și dintre disperare și incredere, dezolare și speranță. Xenia, personajul principal (pictorită) irăiește cu mult mai înlesn decât dacă, spre exemplu, în fața trădării, ea ar fi avut puterea să ia o holârare definitivă, recuperatorie. Dar nu Xenia se zbuciumă în imposibilitatea luării unei decizii. Îl mai acordă o sansă lui Andrei, cel care, mai puțin complical ca fire, ignorând nuanțele percepției unor gesturi de către cealaltă parte. (în persoana Xenici) Irăiește liniar. Mai puțin profural? Cu mai puțină ardere?

Autoarea lasă un spațiu, colaborării cu cîtilorul. Din subtext răzbate o altă dilemă: e mai bine să arzi, sfidând spiritul de conservare, sau, să alegi calea: "miesă-mi fie bine", "fac precum îmi place", restul nu intră sub incidentă atenției mele! (Andrei alege a doua variantă, între atitudinea lui și a Xeniei se află o altă cale, un alt mod de a accepta viața: atitudinea lui Oli. Nu mai puțin supusă dramei înlămpărilor nedorite. Xenia își împrăștie propriile trăiri, s-ar părtea că-si pulverizează forțele devenite tăndări asemenei candelabrilui din hol și lotusi, într-un moment periculos al balansului interior, găsește punctul de sprijin necesar, și ... rezistă. Merge mai departe. Învinge! Cu ce preț? Cu câtă risipă în urmă? Nu mai contează că învinge. Salt spre înainte. Derulă. Salvare prin suferință. Mai multă profunzime nu se putea.

OCTAVIAN POP

RAPORTUL DINTRE BISERICĂ SI STAT (II)

"Dați deci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu"
(Matei XXII, 21)

Combătând oamenii care abuzau față de ea cu forța materială opunând pretențiilor lor o rezistență neinvinsă, ea s-a păzit bine de-a atinge în principiu, chiar autoritatea ei a repelat-o, o onorat-o până în perseverența perspecțivelor oricără de tirani și cruci se arătau în privința sa, ea fiind supusă în totul la ceea ce ei comandau ca drept și rezonabil.

Alitudinea sa cu privire la puterile omenești este admirabil, definită în aceste cuvinte: "Gardian neadormit al dreptului său, plin de respect pentru acela al altora".

Vom expune în continuare despre raportul și relațiile preotului cu autoritatea de stat.

Preoții în parohiile lor sunt oamenii lui Dumnezeu și ai sufletelor. La Evrei cap. V, vers. 1 se spune: "Orice arhier, fiind luat dintr-oameni este pus pentru oameni, spre cele către Dumnezeu, ca să aducă daruri și jerife pentru păcate".

Misiunea preotească ne ridică mai presus de pământ și de toate aspirațiile pământești. Totodată Iisus Hristos spune chiar mai mult: "Vino după Mine și lasă pe morți să-si îngroape morții lor."

Aceasta nu înseanță că ne este permis să ne dezinteresăm de destinele țării, de problemele ce confruntă societatea de tot ceea ce atinge proprietatea și mărarea ei. Sacerdotul nu stinge în inimi flacăra sfintă a patriotismului. Mai mult o înviorează și o dezvoltă dar în același timp o lămurește și o supralimentează. Patriotismul nostru împrumută credinței și caracterului nostru ceva înalt, dezinteresat, devotat care îl face superior altor oameni.

Oamenii prea adesea își iubesc patria cu un anumit amor strâmb, fiindcă este egoist; o iubire din cauza slujbelor ce ea le dă foloselor ce ei le găsesc în ea. Preotul o iubește pentru că Dumnezeu îi îngăduie și-i poruncește: pentru că Mântuitorul Iisus Hristos în ziua întrupării Sale la sfânt și proslavăt acest sentiment în persoana Sa.

Acest patriotism nu trebuie să se afirme în noi într-o formă vulgară. El nu ne obligă să ne amestecăm în luptele pasiunilor omenești, a lua parte activă la una din forme de guvernământ. Preoții trebuie să se înțină, însă, și mai presus de toate de aceste partide dar totodată nu trebuie să fie indiferent la convulsiile și frământările propriului lor popor.

Pentru toți noi suntem "Omul lui Dumnezeu" și trebuie ca în momentul când ei vor avea trebuință de acestea să poată liberi veni la noi, pentru că ne văd, liberi și independenți.

Urmărind cu duhovnicesc interes evenimentele din țară punând în inima noastră impresiile de bucurie și întristare, de temere și speranță să nu încetăm să ne rugă pentru patria noastră pământeană de a implora pentru acei care guvernează luminile și harurile ce le sunt necesare.

Pe de altă parte vom adăuga pe lângă rugăciunea acțiunea, dar ca o acțiune sacerdotală. Îndeplinindu-ne funcțiile ministerului nostru vom servi fără îndoială pe Dumnezeu și sufletele înainte de toate, dar vom servi deosemeni țara noastră. Muncind în sensul cultivării, moralității poporului nostru, arătându-ne toldeaua și pretilor! preoți demni și ireproșabili; suntem noi folositori societății, decât prin cele mai frumoase discursuri și acte de politică propriu-zisă.

Preoții nu înțelează să fie cetățeni, ei nu pierd niciodată privilegiile legale de acest titlu, și dacă prudența supranaturală, aspectul caracterului nostru, dorința de a face mai sigur binele ne consiliază și uzăm de ele, cu o extremă, rezervă de obicei, în realitate ele subzistă întotdeauna și poate să ni se prezinte împrejurări, în care a ieșit din această rezervă să nu fie pentru noi numai exercițiul legitim a șefiei drept și îndeplinirea necesară a unei datorii.

Într-adevăr se întâmplă uneori când problema politică se astăză strâns legală de problema religioasă încât este imposibil a le separa. De soluționarea dată uneia depinde soarta celeilalte.

Putem păzi această mentalitate supranaturală care, în timpuri obișnuite nu este condamnată cu altă deosebire?

Putem să rămânem nepăsători, nesimțitori? Avem acest drept? Când cauza sfânlă a Bisericii este în joc, când este vorba de mântuirea sufletelor, nu suntem opriri ba mai mult totul ne comandă să luptăm ca soldați ai lui Hristos.

Ceea ce trebuie să putem să facem ce este absolut în rolul nostru de preoți, este de a lucra din loatele puterile spre a lumina împrejurul nostru, opinia publică, adesea rătăcită de a risipi nedumeririle și neînțelegerile de a da sfaturi de a propaga cărțile și ziarele cele bune, a face apel la devotament față de cauza dreaptă a scopului suprem - mântuirea.

Nimeni nu se poate mira că ne îndeplinim astfel datorile de cetățeni, nici de a ne putea interzice exercitarea acestor drepturi.

Noi vom răspunde împotriva tuturor atacurilor prin cuvintele: "Judecați dacă este drept înaintea lui Dumnezeu și ascultăm de voi mai mult de căt de Dumnezeu."

Protosinghel OLIVIAN POP

Bibliografii selective:

1. *Sfânta Scriptură* - ed 1982
2. Dr. Nicolae Bălan - "Chestiunea bisericăescă din România și autonomia bisericii noastre" - Sibiu 1910.
3. Dr. Dumitru Stănescu - "Din trecutul nostru politic și bisericesc" - București 1921
4. Dr. S. Reli - "Relațiile dintre Biserică și Stat în România veacurilor Irecule" - Cernăuți 1934.
5. Tiberiu Stefanescu - "Raporturile preotului cu autoritățile, invățătorul și sătenii".

PROFESIUNEA DE A FI OM

Medicina este într-adevăr o profesiune, dar nu este o profesiune ca toale celelalte. Ea cere nu numai multă pricere, ci și multă dragoste pentru om, multă omenie, presiunea de a te dedica oamenilor.

Se naște un copil!

Dintr-un mediu biologic bine protejat, unde s-a format până atunci, el trece într-un univers, într-o lume pe care va trebui să-o cunoască pe măsură ce se va înlegra în ea.

În primele luni de existență, sugarul va fi înconjurat de o afectivitate totală, dublată de grija de a nu-i lipsi nimic. Apoi, de la vîrstă de 8 luni până la vîrstă școlară el va traversa vremea marilor ucenici în care se concrețizează primele elemente ale unei educații: mersul, vorbirea, folosirea raționamentului intuitiv și comunicarea cu cei din jur. De la șase ani, și până în pragul pubertății are loc un proces de stabilizare relativă a personalului care corespunde cu perioada marilor achiziții intelectuale, confruntarea cu școala, un model miniatural al viitoarei societăți.

În fine, dintr-al zecelea an și până în al cincizezecelea an de viață al copilului intervine o perioadă dificilă atât pentru el cât și pentru cei în mijlocul cărora convețuiesc: mama, lata, frații, surorile, unchiile, mălușile, bunicii și colegii. Este vîrstă "ingrată" marcată prin profunde transformări fizice și psihice, prin dorința năvalnică a copilului de a se afirma de la a se face admis între adulți.

Începutul adolescenței reprezintă un răgaz pentru familie răscădită, uneori de furtunile vîrstei pubertate. Este vîrstă destăinuirii, dar și a contestației, vîrstă anticomformismului și conflictelor de autorități, de idei sau afective, a educației sentimentale, pentru că acum apar primele afecțiuni, primii fiori ai iubirii și primele experiențe erotice.

Tineretea înseamnă înainte de toate independența spirituală și de multe ori materială, căsătoria copilului nostru, care la rândul lui va întemeia o familie și va perpetua în sânul acestia, buchetul deprinderilor mentalităților, atitudinilor pe care le-am promovat noi însine în calitate de părinți.

În fine, când noi însine purtăm pe umeri povara unui număr apreciabil de decenii, există șansa ca "copiii" noștri să ne respecte și să ne prețuiască, este nevoie de a călători, împreună cu aceștia pe un drum drept, ferit de scânteile generatoare de conflict stăpânind cu fermitate și curaj vicisitudinile bâtrâneții și găsind în propriile noastre odrasle un lîman de liniște și echilibru, pe care la rândul nostru să sim capabili să li-l dăruiem.

Pentru aceasta ar trebui să știm cine suntem ca oameni și ca părinți, care sunt attributele unei educații eficiente și măsura în care ne identificăm cu aceste aspirații sau dimpotrivă ne îndepărțăm de ele.

Dar în lumea aceasta sună două categorii de copii, una care are tot ce dorește și cealaltă care nu are nici minimul de nervi. Această ultimă categorie este mai numeroasă.

În acest sens, directorul executiv al Fondului Națiunilor Unite pentru copii, Henry R Laboisse spunea: "Chiar țările care posedă o anumită abundență și bunăstare își au nevoiașii lor, copii exploatați, copii neglijati, copii care îndură lipsuri... Copiii de astăzi reprezintă adulții de mâine. Dacă nu acționăm în prezent... punem în pericol atât viețile lor și pe ale noastre, cât și lumea pe care ei o vor moșteni în curând - lumea noastră".

Conform "Declaratiei drepturilor copilului" copilul trebuie să se bucure de o ocrotire specială și să î se ofere împrejurări favorabile și înlesniri, prin lege și alte căi care să-i îngăduie să dezvoltă fizic, mental, spiritual și social în mod sănătos și în condiții de libertate și demnitate.

Dar pentru milioane de copii atingerea vîrstei adulte este o utopie. Din cei aproximativ 130 milioane de copii născuți în ultimii doi ani, 13 milioane, ceea mai mare parte din țările subdezvoltate, riscă să nu atingă vîrstă de un an.

Alte milioane mor înainte de împlinirea vîrstei de cinci ani

din cauza subnutriției și a bolilor favorizate de lipsa asistenței medicale. Circa 60000 de copii își pierd, în fiecare an vederea din cauza lipsurilor alimentare.

Milioane din acești copii sună obligați să lucreze înainte de a învăța să se joace. Ei sunt frușați de dreptul de a urma o școală. Semnificativ este faptul că din cei 12 copii care se nasc la fiecare șase secunde în țările subdezvoltate, doar doi au sansa de a învăța carte. Toți însă vor cunoaște bolile, foamelea, iar cea mai mare parte dintre ei, vor suferi înțreaga lor viață de pe urma alimentației insuficiente și nehrănirea din timpul copilăriei.

Criza economică, șomajul, deficiențele sistemului de educație în ocrotire, violența în continuare, creștere sunt tot atâtă factori care împing copii din țările occidentale pe puntea delincvenției.

Dacă s-ar pune capăt imenselor cheltuieli în scopuri militare, ce depășesc 450 miliarde de dolari, anual, uriașe sume de dolari anual uriașe sume de bani ar putea fi canalizate în direcția ridicării nivelului de trai a sporirii, nivelul de educație, de cultură al acestor popoare. Astfel, cheltuielile pentru înarmări în lume în mai puțin de o zi, ar fi suficiente pentru vaccinarea copiilor globului împotriva, celor mai conflagioase boli. S-a calculat că reducerea cu mai puțin de unu la sută a bugetelor militare mondiale, ar furniza fonduri pentru lichidarea flagelului foamelei cronice, de care suferă pe pământ aproximativ 225 de milioane de copii, iar dacă s-ar micșora efectivele militare mondiale cu circa o treime... fondurile economise astfel din cheltuielile pentru echipamentul soldaților ar putea asigura instruirea tuturor copiilor de vîrstă școlară din lume.

O altă categorie de oameni necăjiți și neglijati de societate sunt handicapății.

Altitudinea noastră față de handicapății ar trebui să fie mijlocul prin care să ne putem controla sau mai bine zis a autocontrola propria noastră dimensiune umană, nivelul moralității.

Una dintre cele mai dureroase drame ale societății noastre, este cea a handicapăților. Acesta este și motivul pentru care, în anul 1991 au luate ființă societăți care grupează familiile handicapăților mintali poate cea mai desconsiderată și neglijată dintre categoriile vulnerabile ale societății românești.

Încă de la înființare, aceste societăți și-au propus sprijinirea și promovarea persoanelor handicapate mentale și ajutorarea membrilor familiilor lor.

Schimbarea mentalității societății românești față de persoana cu handicap este un obiectiv permanent a societății.

Trebuie să convingem pe toți semenii noștri că handicapății este egalul nostru, care are nevoie nu de milă și compasiune, ci de afecțiune și dragoste ca orice ființă umană.

Locul lui nu este la periferia societății, în instituțiile special amenajate, ci în mijlocul lor, alături de familie, de prietenii, participând la viața comunității.

Pentru copii și tineri cu handicap ușor în scopul facilitării integrării lor în învățământul de masă societățile înființate de ajutoare, au inițiat înființarea unui centru de abilitate, care funcționează sub egida Ministerului Învățământului.

Pentru adulți cu handicap, societățile doresc înființarea de ateliere de muncă protejate care să asigure acestei categorii posibilitatea obținerii unui venit și totodată șansa de a avea o ocupație!

Trebuie luptat pentru șansa copilor, de a se încadra în societate de a fi capabili să-și însușească o meserie!

Orice handicap care reușește acest lucru este o viață deosebită a familiei lui, dar și un câștig pentru întreaga societate, pentru că este capabil să se întrețină, cel puțin parțial singur!

OCTAVIAN POP

**ROMANIAN INSTITUTE OF ORTHODOX
THEOLOGY AND SPIRITUALITY. Capela Sf.
Apostoli Petru și Pavel. LUMINĂ LINĂ
(GRACIOUS LIGHT)**

vol. I/nr. 3 iulie/august 1996. Președinte și redactor Pr.

Dr. Theodor Damian - Astoria - NEW-YORK p. 56.

Romanian Institute of
Orthodox Theology and
Spiritualism
Astoria, NY
Căpela Sf. Apostoli Petru și Pavel

Lumină Lină

Revista Comunității Ortodoxe Române din Olanda

Gracious Light

Revista Comunității Ortodoxe Române din Olanda

"În mulțimea de lucruri care ne plac în viața noastră... eu menționez doar chemarea... Dumnezeu cheamă..." (Prof. Dr. Theodor Damian p. 5,6).

Revista publicată lunar de către Institutul Român de Teologie și Spiritualitate Ortodoxă din Astoria - New York publică articole de teologie și spiritualitate, istorie, literatură, și cultură, poezie și proză în limbile română și engleză și are o largă distribuție în USA, România, Canada, Germania, Italia, Franța, Israel.

Președintele și redactorul revistei este distinsul scriitor, profesor doctor Theodor Damian, care face lumină atât celor ce vor lectura revista, cât și celor care au ascultat predica, de duminica a doua de după Rusalii, acolo în New York.

"Dumnezeu este cel ce cheamă în todeauna... problema chemării nu este de loc simplă, pentru că noi ascultăm în todeauna cuvintele Scripturii... Irbuind să le actualizăm în viața noastră... are implicații profunde în viața fiecărui dintre noi". Etapa următoare, arată autorul, este ascultarea, bine conturată în istoria poporului ales, din Vechiul Testament.

În încheiere se arată că Dumnezeu ne ajută să împlinim rosturile și menirea noastră. În această revistă mai putem lectura: predici, poezii, tâlmăciri din lirica europeană, idei creștine, traduceri din limba franceză, cronică de cenușă, note și note din România, recenzii de carte, anunț umanitar, apoi "Din viața comunitară".

Așfel aflat că în diminea de 15 iunie 1996, în comunitate s-a comemorat după Sfânta Slujbă, moartea Luceafărului poeziei românești Mihai Eminescu, unde prof. dr. Theodor Damian a vorbi despre "Cine este Eminescu".

Poeziile: "Pisanie", (George Lesnea), "Rugă" (Margareta Vasile), "Poeme de departe" (Stelian Platon), apoi "Idei creștine" (Ovidiu Vasilescu), "Ultim concert" (Cristina Prisăcaru), "A Bird Comes" și "Even in a Dream" (Lucia Olaru -Nenati), "Rodire" (Vasile Amarghioalei) "În noapte" (Constantin Zisu), "Scrisoarea țării mamă" (George Bozgan), "Steaua" (Alexandra Amalia Călin); împodobesc revista. Revista ne încântă sufletul și prin cele două recenzii: "Florile crucii" de Gheorghe Vieru, recenzată de prof. dr. Theodor Damian și "Paisianismul". Un moment românesc în istoria spiritualității europene - alcătuit de doctor Dan Zamfirescu - recenzat de Margareta Vasile.

Această revistă are un profund ecou în suflările noastre.

Protosinghel OLIVIAN POP

**MĂRTURIE ORTODOXĂ. REVISTA
COMUNITĂȚII ORTODOXE
ROMÂNE DIN OLANDA. AN. XIV**

nr. 19, 1995 - HAGA

Redactor - editor: Preot Iconom Slavrofor, Dr. Ioan Dură

Pentru adevărății creștini se resimte ca o necesitate sufletească. Pe noul creștin din țară o savurăm grăbiți și doritori să aflăm prețioasele materiale, care ne pătrund în adâncul inimii.

Între coperta principală ce reprezintă: Invarea Mântuitorului - Frescă din 1537, de la Mănăstirea Moldovița și coperta exerioră care înfățișează pe maica Domnului cu Domnul Iisus, respiră valoroasele materiale precum și generozitatea și sensibilitatea editorului și redactorului revistei, preotului dr. Ioan Dura.

Presărate de vrednice învățăminte, de fierbinți rugăciuni, de mărlurii din secolul al XX-lea din Istoria Bisericii Ortodoxe Române de mărturii document, pr. dr. Ioan Dura, ne informează și despre "Pătimirea Bisericii Ortodoxe Române" și despre Scrisori - document... din anii trecuți, și nu uită nici de eroii români din cimitirele din Olanda de la Leusdeu.

Aflată, deasemenea, în cuprinsul revistei, "Din învățătura Sfintei noastre Bisericii Ortodoxe" - despre "Rugăciunea inimii" despre "Svetilna Bobotezii", apoi "Din gândirea patristică", "Sfântul Sofronie, Patriarhul Ierusalimului (550-638). Dreapta învățătură despre Sfânta treime și tâlcuirea ortodoxă a lexitului scripturii" (Luca I, 24-38), despre "Începutul și desfășurarea măntuirii, neamului omenirii, de către Dumnezeu".

În revista nr. 19 aflată "Mărturii" despre "Pătimirea Bisericii Ortodoxe Române, 1945-1989" de Pr. Dr. Ioan Dura referitoare la: corespondență primită de auzor din St. M. Athos, București, Paris, Bouxwiller - Franța, Timișoara, Bruxelles, Londra, New York, San Diego, California, Parohia Nedea - județul Prahova, Bârda - Mehedinți, Alena, Uzdin - Iugoslavia, precum și prezentatori și Recenzii în publicații din țară și străinătate.

Prezentarea cărții la Radio și Televiziune.

În pag. 55-56 se evidențiază participări ale Pr. Dr. Ioan Dura la întruniri... din Belgia cu semnificative leme precum: "Comunitățile ortodoxe locale, - Trăind în Europa de azi și pregătindu-se pentru Europa de mâine" etc.

Asemenea reviste ne încântă sufletul, felicităm redactorul editor, urându-i și pe mai departe aceeași răvnă sfântă pentru românii de pretulindeni.

Protosinghel
OLIVIAN POP

"Când în opinia publică se creează că ma competiției băndiților care sunt invioși pe succesul altora, atunci tare ușor se stabilește și o putere deosebit de rea".
STOJAN CEROVIĆ

Anul VII ■ Nr. 10 (59) ■ Editat de Societatea Literar-Artistică "Tibiscus" ■ Uzdin - Iugoslavia ■ octombrie (brumăre) 1996

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorâtorul de Mir

În fiecare an, la 26 octombrie sărbătorim pomenirea Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorâtorul de Mir. El a trăit pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian, spre sfârșitul secolului al III-lea după Hristos. S-a născut în cetatea Tesalonicului, din părinți evlavioși și de bun neam. Încă din tinerețe a fost crescut în legea creștinească și primind botezul s-a făcut mare apărător al credinței întru Hristos Domnul. Fiind om cinstit și sărguincios, împăratul l-a așezat în slujba înaltă de cărmuator al Greciei. Toți cetățenii îl iubeau pentru felul cum își împlinise slujba, fiind mare iubitor de dreptate, împăcându-i întotdeauna pe toți.

El nu a uitat, însă, să slujească și împăratul cereș propovăduind legea creștină între păgânii din Grecia și vestindu-L pe Hristos. Împăratul Maximian a oprit răspândirea legii creștine, iar păgânii l-au părât pe sfântul Dimitrie că este creștin, și astfel soldații l-au prins și l-au dus înaintea împăratului. Maximian voia să cruce viața Sfântului Mucenic Dimitrie și de aceea l-a arunca în închisoare, crezând că în felul acesta se va lepăda de credința creștină. Mucenicul Dimitrie a rămas însă statornic în credință și acolo în închisoare se ruga necontentul Dumnezeului celui adevărat.

În acest timp, s-a ivit un uriaș cu numele Lie, care a chemat la luptă pe toți tinerii orașului. Fiind foarte uriaș și de o putere fără seamă, biruia pe toți aceia care încercau să lupte cu el. Împăratul, ca să-și bată joc de neamul creștinesc, silea și pe creștini să lupte cu Lie, și astfel Lie a omorât în luptă pe foarte mulți creștini fiind mai puternic decât toți. Si totuși un Tânăr creștin cu numele Nestor, s-a hotărât să pună capăt acestor încercări la care era supus poporul creștin și s-a dus în închisoare la Sfântul Dimitrie și îngenunchind înaintea lui a zis: "Binecuvântează-mă, ca să pot birui pe Lie și să scap poporul nostru creștin de la primejdia morții!". Sfântul Dimitrie l-a binecuvântat și s-a rugat pentru el, apoi mânăindu-l i-a zis: "Pe Lie îl vei birui și pe Hristos îl vei mărturisi!".

Așa s-a și întâmplat. Cu toate că Nestor era neasemănător mai slab la trup ca Lie, cu multă ușurință l-a biruit și Lie a căzut mort. Creștinii au dat laudă lui Dumnezeu mulțumindu-i în același timp că i-a scăpat de acest uriaș care aducea atâtă moarte între ei. Însă, bucuria lor s-a întors în plâns căci, împăratul auzind că Nestor l-a biruit pe Lie prin rugăciunile lui Dimitrie, a trimis soldații în închisoare ca să-l ucidă. Aceștia, la început au încercat să-l îndupleze pe Dimitrie ca să se lepede de credință în Hristos, însă Dimitrie s-a împotravit spunând că viața aceasta treacătoare nu prețuiește nimic față de răsplata ce el o va primi de la judecata dreptății. Atunci soldații l-au omorât împungându-l cu sulițele. Așa a murit acest mare sfânt mucenic care toată viața și până în ceasul morții a mărturisit pe Hristos. Împăratul a mai dat poruncă să omoară și pe Nestor și o mulțime de alții creștini și astfel s-a împlinit cuvântul lui Dimitrie din închisoare.

La moartea Sfântului Dimitrie a fost de față și slujitorul său cu numele Luper. Acesta a luat inelul și haina sfântului și a dus-o cu sine, și toți care se atingeau de haină și de inel se vindecau de boli și de necazuri. Vestea acestor vindecări a străbătut în toată Grecia și a ajuns și la urechile împăratului, care a poruncit să se taie capul lui Luper.

În vremea împăratului Constantin, încetând prigoanele împotriva creștinilor, lângă mormântul Sfântului Dimitrie s-a ridicat o biserică. Atunci un om bogat, cu numele Leontic, ducându-se la Tesalonic, s-a atins de mormântul sfântului și îndată s-a vindecat. Acest Leontic în semn de mulțumire adusă lui Dumnezeu a zidit o biserică frumoasă la Tesalonic în cinstea Sfântului Dimitrie. Când s-au scos moaștele sfântului pentru a se așeza în altarul bisericii celei noi, s-a constatat că trupul lui s-a păstrat întreg și nepuțred și din el curgea mir cu bun miros. De aceea se numește Sfântul Dimitrie, Izvorâtorul de Mir.

Pentru statornicia lui în credință și pentru viața lui cea sfântă și nepărată Dumnezeu a încununat pe mucenicul Dimitrie cu nevestejetă cunună a slavei, iar Biserică creștină i-a scris numele în cartea sfintilor, făcându-i pomenire în fiecare an la 26 octombrie.

Să rugăm pe bunul și milostivul Dumnezeu să ne dăruiască și nouă statornicia în credință cea adevărată și să îndreppte viața noastră pe calea poruncilor lui, ca alături de sfintii mucenici să ne facem și noi vrednici de eununa cea nevestejetă a slavei.

protosinghel OLIVIAN POP

Redacția revistei

"Lumină și speranță"
urează tuturor
cărților și

Crăciun fericit și un
An Nou fericit, 1997!

REVISTĂ DE CULTURĂ, OPINIE SI INFORMARE

Anul I ◇ nr. 9-10 ◇ noiembrie-decembrie 1996
Editată de CENTRUL DE REEDUCARE GĂEȘTI

MISIUNEA PREOTULUI ÎN PENITENCIAR

Însemnătatea misiunii preoțești în penitenciare, precum și caracterul său divin și veșnic cer de la preot o pregătire specială și o educație potrivită cu scopul ce-l urmărește această misiune.

Dacă pentru o funcție publică e necesară o pregătire specială, cu caracter intelectual, moral ori material, cu atât mai mult e necesară o pregătire și educație specială pentru preotul de penitenciar.

În sistemul penitenciar, mai mult ca oriunde, preotul trebuie să fie pătruns până în adâncul sufletului de importanță și sfîrșenia misiunii ce o are de înălțat; să se identifice cu toate ale penitenciarului, să-i iubească pe toți deopotrivă și niciodată să nu supere pe nimeni, dovedind în felul acesta că este slujitorul Domnului pe pământ, om al păcii și al dreptății.

Aceste calități și simțăminte nu se dezvoltă în sufletul preotului de penitenciar prin mijloace teoretice, ci numai printr-o vastă experiență pastorală și de cunoaștere a omului și neîntreruptă obișnuință cu cele preoțești, prin exemple concrete și acte de milostenie.

Numai printr-o trăire și creștere aleasă se aprind în sufletul preotului de penitenciar dragostea și devotamentul pentru misiune și asigură acestuia succesul pastoral și încrederea deținuților. Oricât de îngrijită ar fi

educația și pregătirea preotului, din orice alt punct de vedere, ea nu ar fi completă fără o creștere în duhul evlaviei, altfel va face din preotul de penitenciar un funcționar, ca toți ceilalți angajați ai unității.

Preotul de penitenciar trebuie să fie "lumina lumii" și "sarea pământului", un adevărat păstor al turmei și să se bucure de stima și respectul tuturor celor din unitate, începând de la comandant și până la ultimul deținut.

Preotul de penitenciar, fiind purtătorul de grija a sufletelor din întreaga unitate, trebuie să fie permanent bine pregătit și în orice moment să poată răspunde întrebărilor ce îi se pun.

Preotul, pentru a răspunde cu succes tuturor trebuințelor penitenciare, se cuvine ca, pe lângă cunoștințele teologice speciale, să fie înzestrat și cu cunoștințe generale cât mai complete, potrivit gradului de cultură și de civilizație penitenciară.

Ei trebuie să aibă cunoștință despre evenimentele și dezvoltarea istorică a sistemului penitenciar, dar mai ales să vegheze și să contribuie cu mijloacele-i specifice la reforma penitenciară de după decembrie 1989, având mereu înaintea ochilor oglinda trecutului penitenciar, putând fi în felul acesta un destoinic îndrumător al deținuților către idealul lor în viitor.

Lucrând într-o instituție specială, preotul trebuie să aibă o călăuză dezvoltată cunoștință și științelor pozitive, care, pe de o parte îi îmbogățește orizontul cugetării, iar pe de altă îl pun în poziția de a răspunde mai ușor lulturilor obiecțiunilor și îndoilelor religioase, stabilind în felul acesta armonia firească dintre știință și religie.

Preotul mai are de asemenea nevoie și de cunoștințe literare și lingvistice, clasice și moderne și, mai ales, ale limbii materne, ca astfel să poată avea la indemâna căt mai multe izvoare de cugere omenească profană și religioasă, ce îl ridică într-o atmosferă mai luminoasă și care are o înrăurire hotărâtoare asupra încrederii și ascultării ce trebuie să-o inspire delinuților și hu-numai.

tuturor delinuților și cadrelor din unitatea penitenciară.

Preotul, având misiunea să povâluiască delinuții, trebuie să aibă o minte luminată și îmbogățită cu cunoștințe variate, ca să nu fie un conducător spiritual orb.

Fiind judecătorul diferitelor neintelegeri în penitenciar, preotul va trebui să aibă o putere de judecată pătrunzătoare, vederi largi și să fie pătruns de duhul dreptății, ca astfel să linistească spiritele, să le împace și să aducă ordinea și mulțumirea între ele.

Preotul va veni adesea în contact cu comandantul unității, cu educatorii și cu toate cadrele și, nu în ultimul rând, cu delinuții, care, fie de necunoștință, fie din

Preotul, într-o unitate de penitenciar, trebuie să aibă și o cultură artistică, pentru că aceasta se pune în concordanță cu tendința perpetuă a Bisericii, care înțindeauna a fost începătoarea și susținătoarea culturii artistice și esletice din loale punctele de vedere, pentru înălțarea și înnobilarea sufletelor omenești. Preotul nu trebuie să fie lipsit nici de cunoștințe filozofice, pentru că, dacă prima condiție pentru realizarea religiei este pogorârea lui Dumnezeu la om, descoperindu-i adăvărurile elerne, a doua condiție asemenea celei dintâi este că și omul să se înalte cu gândirea, cu simțirea și cu voința la Dumnezeu, căutând să-și explice rostul său pe pământ.

În general, preotul de penitenciar are absolută obligație de a se strădui să fie permanent superior mediului înconjurător, atât din punct de vedere moral, cât și din punct de vedere cultural. De aceea, preotul mai are datoria ca, pe lângă o temeinică asimilare a cunoștințelor dobândite în teologie, în cursul vieții să citească și să se instruiască neconvenit, fiind mereu la curent cu tot ce se petrece în sistemul penitenciar, dar și cu progresele culturale ce le realizează societatea. Numai în felul acesta va putea să se mențină la reputația de "om cu patru ochi" și va impune stimă și respect din partea

ambilor deșartă, vor alinge osîul său, și în asemenea împrejurări preotul trebuie să fie cu mult tact, înțelepciune și prudentă, ca să nu jignească pe nimeni și nici el să nu rămână umilit.

Mântuitorul Iisus Hristos a prevăzut toate împrejurările grele prin care vor trece ucenicii Săi și de aceea le zice "Fiți înțelepți ca șerpii" (Malei X, 16), iar Sf. Apostol Pavel, îi spune lui Timotei: "Se cade preotului să fie învățător" (I Timotei III, 3) și despre sine zice: "Tuturor toate m-am făcut, ca măcar pe unii să-i mântuiesc" (I Corinleni IX, 22).

Din cele relatate, reiese foarte clar că preotul are nevoie de o pregătire și cultură intelectuală specială și generală, ca astfel să dobândească o imagine vie și bogată, o memorie și o previziune dezvoltată și o judecată sănătoasă, pătrunzătoare, dreaptă și serioasă, ce îl vor ajuta foarte mult în dezvoltarea darului vorbirii, care este atât de necesar preotului de penitenciar.

Toate acestea, pe lângă ceea ce Dumnezeu a dat fiecaruia în mod natural, se dobândesc și se dezvoltă prin munca stăruiloare și sărăguină pe tot parcursul vieții.

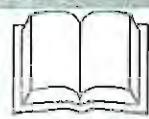
...spre celălalt legământ

Îmi pipăi buzunarul gol de fenoare,
îl strâng asemenei unui gând pentru o unică soluție
și-mi salut de pe un tărni al singurătății mele
Vaporul spre celălalt legământ, care mă cheamă.
Oamenii torc la ferestre lumină?
Îngerii urcă în stoluri aceeași virtute de-a fi,
O găză mărună, destinuri în criza
Se zviciu mă-n durerea fatalului călcăj
și mă-ntreb despre mine.
Din colțuri pribege, forme rotunde,
Din condamnarea pe care ureun om i-a clădit-o,
Se zbat ochii verzi și negri, căprui,
Încercând să pătrundă în oase mărunțul de a ști.
Am preferat o moarte blândă decât o viață aspră și grea,
S-apoi liniștea nu este un bun pe care să-l scuturi
De toate rațiunile reci ale lumi.
Se scurg din mine luceferi,
Se strecor printre pietre ferestre,
Nimic nu mășteaptă în mine decât un ocean
de ape și ape.
Mă zăresc, sunt un hol de mine și celalți,
Mă măsor în clepsidră,
Îmi storc bătăturile lumi prin vine
Si ascult dușul cald al ploii de toamnă din mine.
Sunt plin de atâta ecouri
și parcă sunt gol în fragmente de timp,
Îmi aduineca în culme dreptatea
și nasc între vîii, pe pământ, absolutul
Nu sunt singur, vă am pe voi, hîmere pustii
Si mănuș carnea căruță a goanei târzii.
Dintre loți pe care i-am alintat cu criza de-a fi
Eu sunt cel mai căzut dintre oameni,
Nu din cer, ci din ceasuri ce-nii frang...
Prea multă tacere.

Orizonturi privilegiate de îngerii

Înii simulg din timp mantauă vieții înpreștiate,
Gust cerul ca pe o aromă de vin și undele mui,
Fur din lumină un bulgăre
și-l arunc în zarea prăfuită de cântec.
La porțile înălțimii, cheile infinitului
Se coboară ca noaptea-n păhare
Sap în boltă cerului o fântână
Prin care mă strecor în altare...
Focuri sfinte rodesc la rădăcina iubirii,
Deschid colivia, drăguiesc tacerea
și uciđ visele sterpe din biblioteci mănjite de iluzii.
Ceața se aduna-n canelabre puritate de îngerii,
Iar ziua și noaptea își răscolesc adâncul
surbot de atâta mister...
Viul își dezleagă aripile, străpunge usa și lacatul,
Evidând prin pasul comorilor albastre
În timerețea neîmpului.
Biruitor, din tură părsită, sugrumată de zeii străinii,
Frumoși în cochiliile lor,
Arhuc osemintele cusute în ureme
și mă prăbusesc în extaz.
Apuc de-o margine cerul,
Zguduij temelia cuvintelor rostite,
Străpung zăvorâțul sicriu al cării
și mă pierd fără nimic în Tine, Dumnezeu.
Câteodată răsună necunoscute aducerî amintă,
Se deschid orizonturi privilegiate de îngerii,
Sunt condus de vocî și epitafe sonore prin porți
și drumul își pierde marginile și îmbâtrânește în neant.
Pe ultima treaptă, atipită de ramuri și râni,
Mășteaptă Golgota.
Întins, răstignit pe destin,
Îmi bat singur piroane în picioare și mâini.
Îmi astern bezna la glezne și lumină la creștet,
Dumnezeu, milueste-mă pe mine, păcatosul!

HISTORIAS

REVISTA DE CULTURĂ
SIMBOL AL SPIRITUALITĂȚII ROMÂNIORI DE PRETUTINDENȚĂ

THE ROMANIAN NATION

*Our Romanian nation
Is crying and sighing
Humiliated and depressed
Mother, You, lead it!*

*And teach it to walk,
With faith, dignity
And every hard suffering
To bear with love.*

*Jesus, it is Your cross
And You want us all to carry it
With faith, to our death
We will all be alive for ever.*

*And we'll carry over times
In your Kingdom
The sacrifice of a nation
Which will always praise You.*

*English version by
ANA ZLIBUT*

RUGĂCIUNEA UNUI COPIL

*Doamne, eu aş vrea să-Ti cer.
Să-mi trimiți un Îngerel,
S-aibă grnjă acum de mine
■ Să nu fac rău, numai bine.*

*Să mă port cum se cuvinte
Să nu Te fac de rușine.
Nici cu vorba, nici cu fapta
Nici cerând mereu răspalat.*

*Așa vreau să-Ti dovedesc
Cât de mult eu Te iubesc
De greșeli să mă feresc
Sufletul să-Ti mulțumesc.*

*Iar Lui, Înger Păzitor,
Toală viața-i sunt dator
C-a fost bun sfătuitor
și mereu de ajutor.*

OCTAVIAN POP

THE PRAYER OF A CHILD

*Lord, I want to ask You
To send me an Angel
To take care of me
To make only good deeds.*

*To behave properly
Not to make You feel ashamed.
Neither with the word or the deed
Nor always asking for a reward.*

*So I want to prove You
How much I love You
To avoid the mistakes
Your soul to please.*

*And to Him, my Guardian Angel
All my life I'm in debt!
Because He was a good counselor
And always of help.*

English version by ANA ZLIBUT

NEAMUL ROMÂNESCU

*Neamul nostru românesc
Plâng-o-ntru și suspiră
Umilit și necăjit,
Poartă-l Maică, Tu, de mâna!*

*Si învăță-l a umbla
Cu credință, demnitate
Si-orice suferință grea
Tot cu dragoste s-o poarte.*

*Este Crucea Ta, Hristoase,
Si toți vrei ca s-o purtăm
Cu credință, până la moarte
Noi tot vîi vom fi mereu.*

*Si vom duce peste veacuri
Si-n împărăția Ta,
Jertfa unui neam de oameni
Ce mereu Te va lăuda.*

OCTAVIAN POP

Viața spirituală

Fragmente din carte "Sfânta Scriptură prevestită" de Ovidian Pop-Bîndu

VESTEA CEA BUNĂ A NAŞTERII LUI ISUS

În acest timp, îngerul Gavriil a fost trimis de Dumnezeu într-un oraș din Galileea numit Nazaret, la o Tânără logodită cu un om bătrân, înțelept și drept care se numea Iosif. Tânără era fecioară și se numea Maria.

Îngerul Gavriil a intrat în casa fecioarei Maria și i-a zis:

- Bucură-te, cea plină de har, Domnul este cu tine!

Auzind aceste cuvinte, ea a fost impresionată profund și s-a întrebat ce înseamnă asta. Îngerul a continua să zice:

- Nu te teme, Marie, căci Domnul te-a ales. Tu vei deveni însărcinată, vei naște un fiu și-i vei da numele lui Isus. El va fi numit Fiul Atotputernicului și va domni peste poporul lui Israel pentru totdeauna și Domnia Sa nu va avea sfârșit.

Maria i-a zis îngerului:

- Cum va fi acesta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?

Îngerul i-a răspuns:

- Nu te teme de nimic, că nimic nu-l este imposibil lui Dumnezeu. Sfântul Duh va veni și te va acoperi cu umbra Sa. De aceea Copilul va fi numit Fiul lui Dumnezeu.

Maria a zis atunci:

- Eu sunt roaba lui Dumnezeu, să mi se întâmple ceea ce ai spus. Să ingerul a plecat.

MARIA SI ELISABETA

Maria, plină de bucurie, a mers să anunțe vestea rudeniei sale, Elisabeta, soția lui Zaharia. Să în-

momentul în care intră la ea salutând-o, copilul Elisabetei a săltat de bucurie în pântecele său. Atunci Elisabeta s-a umplut de

Duhul Sfânt și i-a zis:

- Cine sunt eu ca maica Domnului să vină la mine să mă viziteze?

Maria a început atunci să-L laude pe Dumnezeu spunând:

- Da, toți oamenii în viitor îmi vor spune Preafericită, căci promisiunea lui Dumnezeu făcută strămoșilor s-a realizat prin mine!

Maria a rămas cu Elisabeta cam trei luni, apoi s-a întors acasă.

A venit și ziua când Elisabeta a născut pe fiul său. În ziua a opta, prietenii și cei apropiati au venit pentru a da un nume copilului. Ei voroau să-l cheme Zaharia, ca pe tatăl său. Dar Elisabeta a zis:

- Nu, el se va chama Ioan.

Rudele au zis atunci:

- Dar nu este nimeni printre strămoșii tăi care să poarte acest nume de Ioan!

Apoi în întreba prin semn pe Zaharia cum vrea să-l cheme pe copil. Zaharia a cerut o tablă pentru a scrie și a scris: "Numele lui este Ioan".

Imediat după aceea, Zaharia și-a redobândit graiul și a început să slăvească pe Dumnezeu. Toți cei de fată au fost cuprinși de teamă și impresionați de tot ceea ce s-a întâmplat și ei au povestit aceste evenimente în toată regiunea. Oamenii puneau întrebarea: Ce va fi cu acest copil? Că prea multe s-au petrecut în preajma sa.

Ioan a crescut și duhul său s-a întărit. El a rămas în desert până în ziua în care s-a prezentat înaintea poporului Israelit.

Mănăstirea Putna

Chemarea ţării

Din nou, români, ţara ne cheamă
Să o iubim, de vom putea,
Toți să venim spre ea, că-i mamă.
Să lămurem mereu în preajma sa.

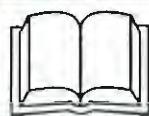
Ea ne iubește și trăiește
Prin pruncii care cresc acum.
Si lacrimi varsă, când ne vede
Că suntem risipiti pe drum.

Ar vrea să poată să ne-asculte
Tristețea, jalea și ofstatul...
Să-și măngâie fiili pe frunte
Să și ne dea, ca mamă, sfatul...

Să scoatem ura, răzbunarea.
Căci nimânuia nu-s de folos!
Să punem mila și iertarea.
Că suntem frați întru Hristos!

OLIVIAN POP

HELICOPOLIS

REVISTĂ DE CULTURĂ
SMBOL AL SPIRITUALITĂȚII ROMÂNILOR DE PRETUTINDENȚĂ

*Semn
de Crăciun*

LUMINATĂ

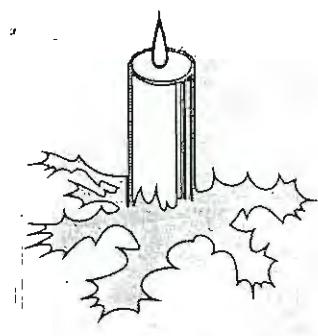
Luminată, Preacurată,
Maic-a lui Iisus Hristos
Tu ne vezi durerea toată
Ai milă de noi, de toți!

Suntem la răscrucea vieții
Și cărarea n-o găsim
Dă-ne Tu. Lumina vieții
Pașii să ni-i potrivim.

Ne e teamă de-n tunernic
De greșeli ne tot lovim
Cu durere-Ti cerem sfântul
Și din suflet Te iubim

Tu ești Maica tuturor
Blândă, lesne iertătoare
Ce poartă mereu de grăd
Filioi pe care-i are.

OCTAVIAN POP

Crăciun începe!

COPILUL DIN BETLEEM

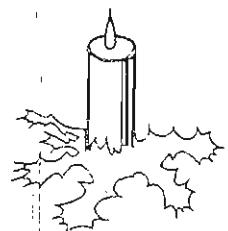
*Copile din Betleem,
Te chemăm cu drag mereu!
Și Tu vii de multe ori
Sufletul să mi-l măsori.*

*Vrei să ști dacă avem
Gând curat să te chemăm
La nevoie și necaz
Să venim la Tine-n prag.*

*Să avem inimă bună
Milă și o faptă bună
Ca să fim asemenei Tie
Curați pentru-mpărtăție.*

*Sufletul întreg să fie
Plin de dragoste, Copile!
Vino, azi, la noi în casă
Ești Lumina dintr-o viață.*

OCTAVIAN POP

THE CHILD FROM BETHLEHEM

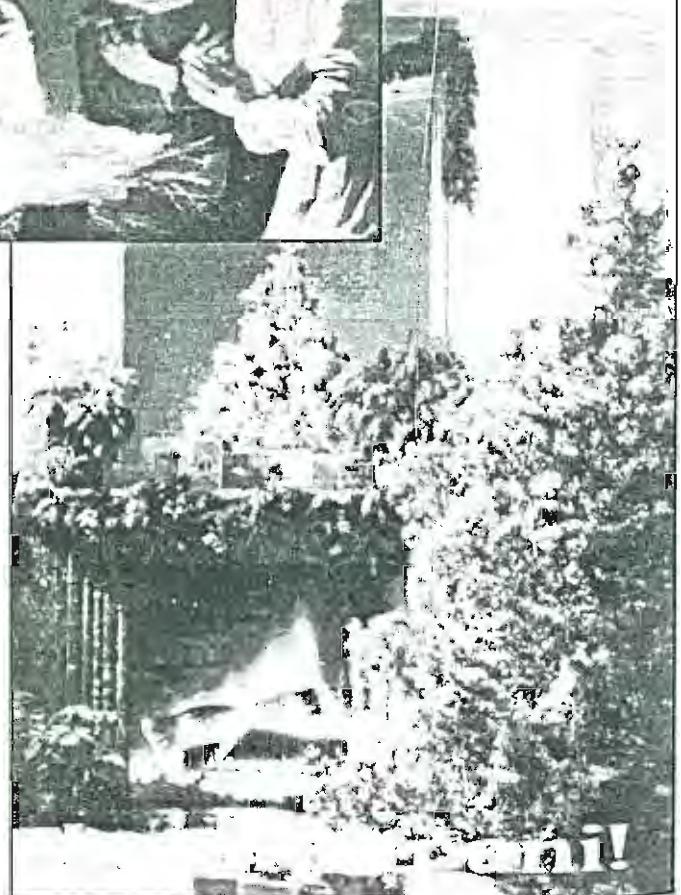
*Child from Bethlehem
We always call You with love!
And You come many times
My soul to measure.*

*You want to know if we have
Pure thought to call You
In need and trouble'
To come to Your threshold.*

*To have a good heart,
Mercy, and a good deed
To be like You
Pure for Thy Kingdom*

*The whole soul to be
Full of love, oh, Child!
Come, today, to our place
You are the Light of the life!*

*English version by
ANA ZLIBUT*

Viața spirituală

Fragmente din carte "Sfânta Scriptură povestită" de Olivian Pop-Bindiu

NĂSTEREA ȘI COPILĂRIA LUI IISUS

În această perioadă, împăratul roman Cezar August a dat poruncă să se facă recensământul pentru toată lumea. Atunci fiecare mergea în orașul familiei sale pentru a se înscrie. Iosif a plecat din Nazaret pentru a merge la Betleem, orașul său de origine, și a se înscrie cu Maria, logodnică sa, care era însărcinată. În timp ce se găseau la Betleem, ea a fost gală să nască. Cum nu erau locuri de odihnă în împrejurimi, ei s-au adăpostit într-o peșteră care servea drept stauș pentru vite.

Acolo s-a născut copilul și ea apoi l-a pus într-o iesie. Erau un bou și un măgar în stauș, după proorocirea proorocului Isaia: "Boul cunoaște posesorul său și măgarul ieslea stăpânului său".

În acele locuri erau păstorii care trăiau pe câmp și păzeau turmele lor noaptea. Îngerul Domnului le-a apărut în lumină și lor le era foarte frică. Însă îngerul le-a zis:

- Nu vă temeli că eu vă anunț vesteasă cea mare care va face tot poporul fericit. Astăzi la Betleem, s-a născut Mântuitorul Hristos. Domnul. Voi îl veți recunoaște, căci el este înfășat cu scutec și culcat într-o iesie.

Și deodată au apărut îngeri din cer care cântau:

- Slăvă întru cei de sus lui Dumnezeu pe pământ pace și între oameni bunăvoie!

Păstorii și-au zis:

- Să mergem până la Betleem și să vedem ce s-a întâmplat.

Ei au plecat și au găsit pe Maria și Iosif și pe copil culcat într-o iesie. Atunci ei au povestit ce li s-a întâmplat și toti care i-au auzit au rămas uimiți. Maria păstra aceste lucruri în gând și le medita în inima sa.

Iisus după ce s-a născut la Betleem în Iudeea, pe vremea regelui Irod, au venit magii din Orient la Ierusalim și au zis:

- Unde este regele iudeilor care s-a născut? Noi am văzut steaua sa în orient și am venit să îneînchinăm.

Regele Irod, aflând aceasta s-a tulburat foarte tare și tot Ierusalimul împreună cu el. Atunci adună pe mai marii preoților și dînguitorilor legii și se informează de la ei unde trebuia să se nască Hristos.

Ei foarte sinceri i-au spus:

- La Betleem, în Iudeea.

Atunci Irod a chemat în secret pe magii și i-a trimis la Betleem spunând: Mergeți și vă informați exact despre cel născut. Când voi îl veți găsi, anunțați-mă să merg și eu să-L cinsesc și să mă închin Lui.

Magii au plecat și au văzut că steaua care apărea pe cer mergea înaintea lor, ca să poală arăta drumul. Dar când a ajuns deasupra pruncului, ea s-a oprit pe

cer. Aceste minuni îi-au umplut de bucurie.

Au intrat în peșteră, au văzut pruncul cu Maria, mama sa și s-au închinat înaintea Lui. Apoi ei au adus pruncului aur, lămâie și smirnă. În timpul nopții, Dumnezeu i-a avertizat printr-un vis să nu se mai întoarcă pe la Irod, atunci ei au apucat pe un alt drum pentru a se întoarce în țara lor.

În ziua a opta, Pruncul a fost tăiat împrejur după obiceiul evreiesc și i s-a dat numele de Iisus, nume pe care îl

spusește îngerul Mariei. După patruzeci de zile de la nașterea sa, Iosif și Maria au indeplinit ceremonia purificării dată de legea lui Moise, la templul din Ierusalim.

Era la Ierusalim un bătrân bun și drept numit Simeon. Duhul Sfânt l-a anunțat că el nu va mori mai înainte de a fi văzut pe Mesia, Unul lui Dumnezeu. Conducând Duhul, Simeon a mers în templu. Când Iosif, Maria și Pruncul au sosit, Simeon a sosit și a luat pe Iisus în brațele sale și a mulțumit lui Dumnezeu spunând:

- Acum, slobozește pe robul Tău Stăpâne, după cuvântul Tău în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gălit-o înaintea feței tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel.

Maria și Iosif erau mirați de aceste cuvinte, dar Simeon le-a spus:

- Tată, Aceasta este pus spre cădere și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri, și prin suletul lău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi.

Era de asemenea o proorocită, numită Ana, în vîrstă de 84 de ani, care nu părăsea niciodată templul. Ea postea și se ruga mereu. Vorbea despre Iisus tuturor acelora care așteptau că Dumnezeu să elibereze Ierusalimul.

Într-o zi, îngerul Domnului i-a apărut în vis lui Iosif și i-a spus:

- Scoala-te, ia pruncul și pe mama Lui și fugi în Egipt și stai acolo până ce-l își vor spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.

Iosif s-a scutat în timpul nopții și a plecat cu pruncul și Maria în Egipt, cum i-a spus îngerul.

Irod, dându-și seama că magii l-au înșelat, s-a mărit foarte tare și a poruncit să fie uciși toți prinții de sexul bărbătesc de doi ani și mai jos în tot orașul Betleem și chiar din împrejurimi. A fost un masacru teribil! Într-o vreme, regele Irod moare de o boală incurabilă, dar și din cauza uciderii prinților, sufletele celor nevălămați au strigat la cer și Dumnezeu i-a auzit.

La moartea lui Irod, îngerul i-a apărut în vis lui Iosif și-a spus:

- Scoala-le, ia pruncul și pe mama Lui și mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia suletul Pruncului.

Iosif a ascultat, însă el a aflat că regele Arhelaș a urmat lui Irod pe Iron, tatăl său și atunci i-a fost teamă să se întoarcă acolo. Printr-un vis, Dumnezeu i-a spus să meargă în ținutul Galileea, în orașul Nazaret, pentru ca să fie în mai mare siguranță.

Așa s-a înfăptuit cuvântul proorocilor care zice: El se va numi Nazareanul.

Iisus a crescut înare și a devenit din ce în ce mai înțelept și Duhul lui Dumnezeu se pogora asupra Lui.

Când a avut 12 ani, Iisus și părinții săi urcară la Ierusalim pentru sărbătoarea de Paști. Când serăarea s-a încheiat, părinții săi s-au întors, dar Iisus a rămas la Ierusalim și ei nu au observat. Când și-au dat seama, au început să-L caute disperați peste tot.

După trei zile l-au găsit în templu, așezat între învălați, cărturari și slujitorii templului. Toți cei care îl ascultau se mirau de inteligență. Sa și de răspunsurile sale. Când părintii l-au văzut, au fost foarte emoționați și Maria, mama sa, i-a zis:

- Copilul meu, de ce ne-ai făcut una ca această?

Noi am fost însăși înțâți de dispariția ta.

Și El le-a răspuns:

- De ce mă căutați? Nu șă știi că eu trebuie să mă ocup de problemele Tatălui meu?

Dar ei nu au înțeles ce le-a spus. S-a întors cu ei la Nazaret și a fost ascultător, și Maria păstra amintirea acestei întâmplări în inima sa.

Lumină Lină

Revistă de spiritualitate și cultură românească

Gracious Light

Review of Romanian Spirituality and Culture

The Child from Bethlehem

*Child from Bethlehem
We always call You with love!
And You come many times
My soul to measure.*

*You want to know if we have
Pure thought to call You
In need and trouble
To come to Your threshold.*

*To have a good heart,
Mercy, and a good deed
To be like You
Pure for Thy Kingdom*

*The whole soul to be
Full of love, oh, Child!
Come, today, to our place
You are the Light of the life!*

ROMANIAN INSTITUTE OF
ORTHODOX THEOLOGY AND
SPIRITUALITY

CAPELA SF. APOSTOLI PETRU
SI PAVEL

VOL. I/NR. 6
DECEMBRIE 1996 / Ianuarie 1997

OCTAVIAN POP